

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 39

Dimecres, 19 de desembre de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 26, primera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2008 (tram. 200-00028/08) (p. 3)

Projecte de llei

de mesures fiscals i financeres (tram. 200-00029/08) (p. 23)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00107/08) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00109/08) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00106/08) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00108/08) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00110/08) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00111/08) (p. 43)

al Govern sobre les conclusions de la cimera de Bali (Indonèsia) de les Nacions Unides sobre el canvi climàtic (tram. 310-00145/08) (p. 44)

al Govern sobre la situació del mercat de treball de la gent jove (tram. 310-00146/08) (p. 45)

al Govern sobre la senyalització de les carreteres (tram. 310-00142/08) (p. 46)

al Govern sobre les previsions dels terminis de licitació, adjudicació i execució de les obres de la variant d'Artesa de Segre (Noguera) (tram. 310-00144/08) (p. 47)

al Govern sobre el desplegament de la legislació relativa a la promoció de l'autonomia personal i l'atenció a la dependència (tram. 310-00147/08) (p. 48)

al Govern sobre les actuacions a les comarques dels Pirineus (tram. 310-00148/08) (p. 49)

al Govern sobre les circumstàncies de l'incendi de l'Hospital Germans Trias i Pujol, de Badalona (Barcelonès) (tram. 310-00143/08) (p. 50)

→

Projecte de llei

del dret a l'habitatge a Catalunya (tram. 200-00005/08) (p. 51)

Proposició de llei

de l'ensenyament en la llengua materna i el bilingüisme escolar (debat de totalitat)
(tram. 202-00078/07) (p. 71)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 26.1

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Bayona i Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2008 (tram. 200-00028/08). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 179).

2. Projecte de Llei de mesures fiscals i financeres (tram. 200-00029/08). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 184).

3. Projecte de Llei del dret a l'habitatge a Catalunya (tram. 200-00005/08). Comissió de Medi Ambient i Habitatge. Debat i votació del dictamen de la comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu (Dictamen: BOPC 143; esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu: BOPC 187).

4. Proposició de Llei de l'ensenyament en la llengua materna i el bilingüisme escolar (tram. 202-00078/07). Comissió Promotora de la Proposició de Llei sobre l'Ensenyament en Llengua Materna i el Bilingüisme Escolar. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Inici de la tramitació: BOPC 107, 8).

5. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei d'addició d'un apartat a l'article 759 de la Llei 1/2000, del 7 de gener, d'enjudiciament civil (tram. 270-00003/08). Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 185).

6. Interpel·lació al Govern sobre les relacions amb la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 300-00088/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre la política de l'aigua (tram. 300-00089/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre el control i la supervisió dels centres i dels establiments sanitaris (tram. 300-00086/08). M. Belén Pajares i Ribas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre el sistema sanitari català (tram. 300-00087/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seguretat ciutadana (tram. 302-00067/08). Montserrat

Nebrera González, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la pujada de preus dels productes de consum alimentari (tram. 302-00068/08). Grup Mixt. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seguretat pública (tram. 302-00069/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les funcions i les competències dels tècnics habilitats per la Inspecció de Treball (tram. 302-00070/08). Mercè Civit Illa, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sistema ferroviari (tram. 302-00071/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Els faig avinent també que d'acord amb l'article 84 del nou Reglament, que s'aplicarà per primera vegada en aquesta sessió plenària, la il·lustre diputada senyora Dolors Camats ha delegat el vot per motiu de la seva maternitat. I ho ha fet, en totes les votacions que es tinguin en aquesta sessió plenària número 26, en el portaveu del seu grup parlamentari, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch. Aprofito l'avinentsa per felicitar en nom de tota la cambra la senyora Dolors Camats per la seva recent maternitat.

Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2008 (tram. 200-00028/08)

I entrem al primer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen del Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya. Iniciem el debat amb el posicionament i la defensa de les esmenes reservades, per ordre de major a menor. Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, arribem avui al final del debat pressupostari. Sempre s'ha dit que els pressupostos són la traducció en xifres econòmiques de l'acció política d'un govern; però, vista l'experiència del tripartit, hem de matisar necessàriament aquesta afirmació, i els diré per què. En primer lloc, perquè del que s'aprova al que finalment es liquida el diferencial és enorme. En segon lloc, perquè en el debat el Govern i els partits que li donen suport

es neguen a entrar en la concreció dels números, posen el pilot automàtic i no es mouen de dir i repetir un seguit de frases genèriques, per veure si qualla, malgrat que els mateixos números les contradiguin. I en tercer lloc, perquè per acabar-ho d'adobar ens diuen que faran coses per altres vies i dreceres que no consten als pressupostos, o en d'altres casos ens diuen que el que hi ha és una simple estimació.

Feta aquesta prèvia sobre la poca credibilitat, i en el supòsit que com a novetat aquest any complissin el que consta en aquests pressupostos, tampoc podrien tenir el nostre vistiplau, perquè tal com estan no ajuden a fer front als reptes i a les necessitats que té avui plantejats el nostre país, entre altres coses perquè no tenen en compte el nou context econòmic en què comencem a estar clarament immersos. I suposo que per això, i en un àmbit molt més subjectiu, si volen, al llarg del debat pressupostari en les comissions hem vist per part del Govern més lamentació que il·lusió, més autojustificació que ambició, i, com diu la dita, cada conseller és tan bo per ell que no serveix per als altres, i per això no hem constatat el més mínim fil roig d'un projecte de govern sòlid i transversal.

Però anem a pams. Quan nosaltres diem que aquests pressupostos tenen poca credibilitat, ho fem un cop hem constatat el costum del tripartit de no seguir i executar allò que s'aprova. Per exemple, l'any passat, al pressupost d'aquest any, del 2007, a dos mesos d'haver-lo aprovat, ja van instar a retallar 800 milions d'euros, que no és poca cosa. O, per exemple, l'any 2006, ja totalment liquidat aquest, comprovem com el Departament, llavors, de Benestar va deixar de transferir a les famílies 94 milions d'euros dels que estaven anunciats. O, per exemple, crida molt l'atenció com en la liquidació del pressupost actual, a novembre d'enguany –dades que les han tretes avui al mateix Departament d'Economia, quina casualitat!–, havent transcorregut el 91 per cent de l'exercici, el Departament d'Economia ens diu que, per exemple, en foment de l'ocupació només s'ha executat el 40,3 per cent; en habitatge, el 37 per cent; en cicle de l'aigua, el 51 per cent, la meitat, i ara tots a córrer; en indústria, el 39 per cent, i en energia –atenció–, el 17 per cent, a 30 de novembre. També a 30 de novembre el conjunt del Departament de Treball, un 44 per cent, i el de Medi Ambient, i Habitatge, el 45 per cent.

Això, que és enormement preocupant, els delata a vostès. Com volen que ens els creiem quan diuen que la seva prioritat és l'habitatge, o el cicle de l'aigua, o el foment de l'ocupació, o el desenvolupament empresarial, si són incapaços un any i un altre de planificar, decidir i executar a temps, quan toca, els recursos disponibles?

I la seva resposta a tot això és posar el pilot automàtic i no moure's d'una frase que, permeti'm, regalima demagògia pels quatre costats: «Mai s'havia destinat tant a això, mai s'havia destinat tant a allò.» Aquest argument cau per un principi elemental que un alumne de P3 pot entendre perfectament: si el 2003 el pressupost era de 16.000 milions d'euros i el 2008 serà de més de 34.000 milions d'euros, o sigui, més del doble, només faltaria que no es gastés més! Per cert, parèntesi: més del doble gràcies a un acord de finançament que vostès van menysprear, i ara la tossudesia dels números els desmen-

teix –tanco parèntesi. Ara hi ha el doble, insuficient i injust per al que té dret Catalunya, però el doble que el 2003. I la pregunta del milió és: la gent té la percepció que aquest Govern gasta, inverteix en polítiques públiques més del doble que l'any 2003? O, en canvi, hi ha instal·lada la percepció que la cosa va a menys i que anem de mal en pitjor? Doncs és això darrer, i no perquè ho digui Convergència i Unió; mirin tots els estudis del CEO. Perquè vostès saben que el tema no és la comparativa en la quantia de diners, sinó els percentatges pressupostaris, que vol dir l'esforç i la prioritització en cada matèria. I llavors, és clar, aquest argument se'ls converteix en un bumerang.

Per exemple, quan vostès diuen i repeteixen: «Són uns pressupostos que prioritzen la despesa social com mai», fals, rotundament fals. En polítiques socials vostès, el tripartit, el que han fet és recular. I què ho demostra, això? Els números, que són molt tossuts. Amb els mateixos paràmetres que apliquen vostès, el 2003, el darrer Govern de Convergència i Unió, de cada cent euros, cinquanta-cinc eren destinats a polítiques socials; per al 2008, amb aquests pressupostos, el tripartit, de cada cent euros, cinquanta-dos a polítiques socials, és a dir, tres menys, per tant reculada.

I de lliçons d'esforç en polítiques socials no ens en poden donar ni una. Com poden parlar de prioritització de la despesa social si, per exemple, en matèria de família la continuïtat és absoluta? Les prestacions per fill a càrrec creixen un 2 per cent, és a dir, menys de la meitat de la inflació, i s'ha acabat. I, evidentment, no se'ls passa pel cap complir la promesa d'augmentar l'edat dels beneficiaris, tal com van anunciar. O pel que fa a les persones vídues, què fan? Augmentar tan sols 2 euros més al mes. Això són polítiques socials o és almoïna? O el mateix passa amb l'indicador de renda de suficiència, que creix tan sols un 2 per cent, o sia, menys de la meitat de la inflació.

I què hem de dir de sanitat? Doncs, que passa exactament el mateix. Ara vostès ja porten 1.300 dies mentint en salut, i ja en tenim les conseqüències, davant de la situació preocupant de la sanitat pública. I què fan vostès ara amb el pressupost? Doncs, abaixar el pes del Departament de Salut, que vol dir menys prioritat. Si el pressupost creix un 7,9 per cent, sanitat ho fa dos punts per sota. I, miri, si tant els agrada comparar-ho amb el passat, que els agrada molt, poden comprovar com l'any 2003 el pes del Departament de Salut era d'un 33 per cent, i ara vostès ja l'han abaixat fins a un 26,5 per cent, set punts menys. I així anem en matèria de salut i amb la seva lògica de, a més necessitats, menys prioritat.

Tot això relliga amb un altre gran dèficit del tripartit i que denoten clarament aquests pressupostos: vostès sempre confonen polítiques públiques amb pompa administrativa i regulació. I un cop fet això tenen una gran deixadesa en la gestió i execució d'allò que ha d'arribar directament a la gent, i que és justament el que dona sentit a totes les actuacions. I això en matèria social és molt greu perquè és jugar amb les expectatives de col·lectius molt vulnerables.

En volen exemples? Tants com en vulguin. La cartera de serveis de la nova Llei de serveis socials i la seva con-

creció: oh!, no hi és. I diuen que vindrà condicionada pels recursos disponibles. Malament, molt malament. La lògica hauria de ser, justament, a la inversa, i sobretot després de tants anuncis i tantes proclames.

El mateix passa amb la Llei de la dependència, grans i grans anuncis, grans i grans expectatives, i què ha passat? Que s'ha perdut un any sense que ningú veiés un euro. Vostès no sols han renunciat al dret a decidir des de Catalunya, sinó que també han renunciat a fer valdre el diferencial del cost de la vida amb la resta de l'Estat. I a sobre ens diuen que en aquests pressupostos els recursos destinats a la Llei de la dependència s'han calculat a ull; gran tècnica pressupostària i gran credibilitat!

I en aquesta mateixa línia podem situar el Pacte nacional per l'educació i la seva traducció en aquest pressupost, sempre recordant: «En matèria d'educació hem signat el Pacte nacional per l'educació.» Però i el seu compliment? Que no és més important que el seu anunci? Perquè els pactes deuen ser per complir-los, no? En aquests pressupostos, com va quedar molt clar en el debat en comissió, els punts clau del pacte no queden suficientment previstos. I llavors, és clar, passa el que passa en aquesta matèria.

O un altre àmbit en què passa igual: els ajuts a la pàgesia. Vinga anunciar-los, vinga publicitar-los, però la resolució d'aquests ajuts està sempre absolutament empantanegada.

En canvi, curiosament, a l'altra cara de la moneda tenim una maquinària, una administració més engreixada que mai, més despesa no-productiva que mai... Curiosament, aquí sí que l'execució del pressupost és alta: més d'un 90 per cent, i està al dia; molt simptomàtic, no? Resulta que vostès, si han de gastar més del compte, ho fan, malauradament, en despeses no productives. Exemple: sense anar més lluny, el tripartit 2, en personal eventual, ja supera en un any el que ells mateixos s'hi van comprometre, de les 218 persones, i ara ja en són 222. Entre els eventuais i els càrrecs de confiança ja sumen 445, 52 més que l'any 2003 –ho dic per si ho volen comparar, que sé que els agrada.

L'altre gran dèficit d'aquests pressupostos, molt i molt important, és que no té per res en compte el panorama econòmic en què estem immersos: desacceleració econòmica reconeguda per tothom, en una economia molt vinculada a la construcció, una inflació que s'ha escapat de les mans, i tot això acompanyat d'un important descens del consum privat, de la inversió i de la no-millora del saldo exterior de l'economia catalana, amb totes les derivades que això pot tenir; entre d'altres, una disminució de la capacitat per crear nova ocupació. Això donaria per a més d'un debat monogràfic, és cert; però, és clar, hi han coses que revelen aquests pressupostos que no ajuden a l'optimisme de cara a superar amb garanties aquesta situació.

A fenòmens i reptes nous calen, senyors del tripartit, mesures noves, i vostès segueixen pressupostant sobre lògiques antigues. Hi ha en aquests pressupostos mesures potents per afavorir tant l'economia familiar com l'economia amb majúscules del nostre país? Cap ni una, al contrari, tenen mesures fiscals en cartera que agreu-

jaran la pressió fiscal. Ho veurem després, en el debat de la Llei de mesures fiscals: el tema de l'impost de successions i donacions és el paradigma o de l'engany, o que no saben què volen, o que no saben què van..., o de les tres coses alhora, però així vostès van tirant.

O un altre aspecte: l'Acord marc per la competitivitat. Segueixen els pressupostos, un any més, sense una concreció clara i específica, que vol dir creïble. Ho presenten com un vestit fet a pedaçs de partides i partidetes que ni vostès mateixos ens han sabut concretar ni relacionar. I així va.

I, si volem repartir riquesa, primer hem de garantir la generació d'aquesta riquesa. I, amb relació al que hauria de ser una gran aposta perquè les nostres empreses incrementin de manera constant el seu valor afegit, la seva competitivitat, és a dir, productivitat, recerca, innovació i formació, què aporten aquests pressupostos? Cap novetat a destacar, tot i el nou panorama econòmic. En innovació i recerca estem molt per sota, molt per sota dels nivells que un país com Catalunya hauria de tenir a aquestes alçades. No va sent hora d'una reacció clara en aquesta matèria? Doncs, cap impuls, ni nou ni destacat; l'anar fent com a criteri.

En formació contínua, tres sentències clares, i vostès són incapaços de fer-se valdre, i de cada cent euros només dinou els gestionem des d'aquí. Una mostra tant de renúncia a decidir des d'aquí com de manca d'ambició en aquells temes estratègics per a la nostra competitivitat.

I, a universitats, què els hem de dir des de Convergència i Unió que no els hagin dit les mateixes universitats, que han posat el crit al cel denunciant, de manera ben clara i nítida, tant les restriccions pressupostàries com la manca de projecte en un àmbit tan estratègic per al país? I podríem seguir –i podríem seguir.

I, per acabar, dos temes importants, poc o molt lligats a això, i que tant les xifres del pressupost com la gestió d'aquest ens preocupen, i molt. I em refereixo a la política d'inversions i a l'equilibri territorial.

Pel que fa a inversions constatem un cop més, pressupost en mà, la seva manca d'ambició, de lideratge, de decisió i de coratge en aquesta matèria, que si ho sumem a la seva manera, lenta i maldestra, de gestió de l'obra pública fa que les xifres siguin realment poc rellevants. La previsió d'inversions puja, però, és clar, puja amb certa trampa, i vostès saben per què. I és que aquest increment prové d'afegir enguany el que no s'ha realitzat o executat anys anteriors i que ja havia estat pressupostat.

Per altra banda, hi ha inversions que ja són tot un clàssic, surten cada any, però no es fan. D'altres, aquelles obres que sí que es fan, en comptes d'anar la seva execució a ritme d'alta velocitat, van francament a ritme de dúmper i la lentitud en l'execució de l'obra pública fa feredat. Exemples, també els que vulguin. En quatre anys el tripartit no ha estat capaç d'inaugurar una sola estació de metro. Podríem parlar de la línia 9, de la línia 2, de la línia 3, com a paradigmes. I ja no els parlo de la línia 5 o de les obres vinculades al tren d'alta velocitat.

La seva manera maldestra de gestionar l'obra pública ha generat una gran desconfiança al ciutadà; ningú les vol prop de casa, no pas pel soroll o les incomoditats pròpies d'una obra, sinó per por, que és el pitjor que pot passar.

Però podríem parlar també de la lentitud i manca de criteris en les infraestructures viàries, com l'eix del Llobregat o l'eix Diagonal, per no parlar, és clar, del tema dels camions i el túnel de Bracons, que aquí molta gent ja riu per no plorar, no?

I, és clar, llavors el llistat d'inversions, pel que fa a projectes nous nous, ben pocs, perquè, és clar, feina tenen a acabar els ja iniciats o a posar-se d'acord entre vostès en algun projecte nou, per poc ambicions que sigui. De tot el llistat d'enguany, moltes són obres també ja iniciades en anys anteriors o moltes són les restes d'inversions ja fetes i acabades. Per tant, la xifra total d'inversions, entesa com a inversió nova, al final no és gens –gens– ambiciosa.

I situats aquí hem de subratllar el greu desequilibri territorial que en matèria d'inversions un any més consolida el tripartit. Hi ha quinze comarques catalanes que el 2008 rebran menys que el 2003, amb el doble de pressupost; amb el doble de pressupost per a inversions rebran menys que el 2003. Són moltes, massa, les comarques i els àmbits territorials castigats pel tripartit any rere any: l'Alt Camp, el Bages, el Baix Camp, el Baix Ebre, el Berguedà, la Conca de Barberà, el Garraf, Osona, Pallars Jussà, Priorat, Ripollès, Segarra, Tarragonès, Val d'Aran i la meua comarca, el Vallès Oriental. Aquestes comarques, ho repeteixo, vull subratllar-ho, està previst que rebin menys el 2008 que el 2003.

En l'àmbit metropolità creixen les inversions a un ritme del 130,5 per cent i a les comarques centrals baixa un 36 per cent. El Camp de Tarragona, d'un pes en les inversions el 2003 del 8,7 per cent, ha baixat amb els tripartits a un 5,9 per cent. A les comarques gironines, d'un 11,5 per cent, el 2003, han baixat al 9,7 per cent. I les Terres de l'Ebre, el 2003, amb Convergència i Unió, el seu pes en les inversions era d'un 4,8 i vostès ja l'han situat al 2,9. És aquesta la seva concepció d'equilibri territorial? Doncs, anem apanyats.

Comprendran vostès que per tots aquests motius i molts altres no els puguem votar a favor i mantinguem les nostres esmenes vives. És cert que el tripartit ens ha anunciat que ens n'aprovarà nou i vuit de transaccionades, de les més de 1.400. Tot i així, estaran d'acord que aquestes esmenes acceptades, tot i ser bones elles mateixes, com les altres que no ens han acceptat, per res varien, aquestes disset esmenes, l'orientació general, i per tant tampoc varien el nostre posicionament.

I per això ens reafirmem a dir que aquests pressupostos: u, no són creïbles, perquè una cosa és el que s'aprova i l'altra el que s'executa, i perquè una cosa és el que vostès diuen que hi ha al pressupost i una altra ben diferent és el que diuen els mateixos números; dos, perquè no prioritzen la despesa social, justament en un moment molt delicat per a molta gent i per a moltes famílies; tres, perquè no preveuen mesures, amb majúscules, per afavorir la nostra economia i poder fer front amb garanties al nou panorama econòmic; quatre, perquè hi ha

una política inversora molt feble i erràtica, i cinc, perquè són una clara aposta pel desequilibri territorial.

I si a tot això hi sumem que vostès van completament a roda del Govern central i, malgrat la inversió competencial, vostès en fan seguidisme, i els diuen què han de fer en polítiques d'habitatge, en prestacions socials, en ajuts a famílies, etcètera, i si a més a més observem que en aquests pressupostos no es veuen reflectits uns mínims guanys que, amb el nou Estatut, per al 2008 ja haurien d'haver-se concretat, entendran que la dimensió negativa d'aquests pressupostos encara sigui major.

I per tot això, votarem en contra, perquè nosaltres no volem compartir ni ser coresponsables d'aquesta manera de fer i d'ambicionar un país per anar fent. Perquè nosaltres el que ambicionem és un país de primera: de primera en progrés individual i col·lectiu, de primera en justícia social, de primera en autoestima i de primera en llibertat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per defensar les seves esmenes, l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Agrairia que fessin arribar una mica d'aigua aquí, a la tribuna, perquè m'estic quedant una mica afònic del constipat que tinc. (*Remor de veus.*)

Honorable conseller, ens trobem, com s'ha dit fa un moment per part de l'il·lustre diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, en el darrer tram, en el tram final d'aquest debat del pressupost de la Generalitat de l'any 2008. I jo voldria començar aquesta intervenció en defensa de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular fent una pregunta. Des que es va iniciar aquest debat, què hem fet? Fins al dia d'avui, què hem fet? Un debat que va començar el dia 14..., 14-15 de novembre, en el Ple, en el debat de totalitat, on vàrem expressar, els diferents grups parlamentaris, quin era el nostre capteniment, el nostre posicionament amb relació a aquest pressupost. I nosaltres vàrem explicar els motius pels quals consideràvem que aquest no era un bon pressupost, que aquest pressupost no donava resposta a les necessitats que té Catalunya, als reptes que té plantejats de cara al futur.

Després vàrem entrar en un debat de totalitat a cadascun dels departaments. El nostre grup parlamentari va presentar esmena a la totalitat a tots i cadascun dels departaments, que van ser defensades en les comissions corresponents, amb poc èxit, òbviament. I després vàrem entrar en el debat de les esmenes parcials a l'estat de despeses i a l'articulat de tots els departaments en la Comissió d'Economia i Finances, també amb un resultat francament descriptible.

Avui, debat final del dictamen de la Llei de pressupostos de la Generalitat per a l'any 2008, presentem, aquest dia 19, un mes més tard de l'inici d'aquest debat..., i amb

una situació paradoxal –jo penso que sense precedents–, i és que la situació econòmica avui, com dic, just encara en aquest debat, un mes després d’haver-lo començat, no és la mateixa, sinó que és pitjor de la que teníem al començament. En tan poc de temps, només en un mes, l’IPC del qual parlàvem, per tant, la inflació, ha augmentat, l’atur ha pujat, es frena la creació d’ocupació, les famílies han perdut poder adquisitiu, ha empitjorat la deficient situació que tenien ja les infraestructures, empitjora la situació del sector de la construcció i la pèssima gestió de l’aigua ha començat a generar també alarma social entre tots els ciutadans per l’advertiment de probables restriccions a curt termini.

Quin ha estat el nostre capteniment durant aquest procés, des que vàrem iniciar el debat d’aquest pressupost? Doncs, davant dels reptes que té Catalunya, una actitud constructiva, una actitud crítica, la del Partit Popular de Catalunya, però constructiva, plantejant alternatives, apostant per la solució dels problemes reals que tenen les persones a Catalunya i oferint el treball conjunt que nosaltres li vàrem, des d’aquesta tribuna, exposar el dia del debat de totalitat per superar aquestes dificultats conjuntament.

Quin ha estat el capteniment del Govern en aquest procés? No escoltar, creure’s en possessió de la veritat absoluta i imposar, d’alguna manera, aquell tan criticat corró.

Llavors quin sentit té el debat que fem avui? Doncs, ara ho veurem. Davant d’uns pressupostos que ja vàrem analitzar i qualificar en el seu moment com uns pressupostos continuistes, expansius, poc ambiciosos, que no donen resposta, com dic, a cap de les incertes que planegen sobre l’economia catalana, que novament presenten dèficit públic, que no redueixen la pressió fiscal i que no afronten temes tan importants com la immigració d’una manera eficaç, la finalitat, l’objectiu de les nostres esmenes, les que hem presentat en aquest tràmit del pressupost, és corregir un pressupost erràtic en les prioritats més essencials.

Quines són aquestes prioritats pel nostre grup parlamentari? Les que vàrem exposar en el seu moment, i les repeteixo: la formació del capital humà, la competitivitat de l’economia catalana, la millora de l’atenció a les persones i a les famílies, la millora de les nostres infraestructures com a element també de competitivitat i l’eficàcia i l’eficiència de l’Administració.

El contingut de les nostres esmenes persegueix aquest objectiu concretament, d’una manera, a més a més, concreta, rigorosa i ordenada. Només cal llegir atentament totes i cadascuna de les esmenes presentades, tant les esmenes a l’estat de despesa com les esmenes a l’articulat, i també les que hem presentat, i després es veurà en el debat que vindrà a continuació, a la Llei de mesures fiscals, especialment, en temes de fiscalitat.

Quins són els eixos principals que nosaltres hem desenvolupat en aquestes esmenes? Doncs, són elements que van destinats a aquelles característiques que nosaltres entenem que és necessari afrontar, i en els diferents àmbits, òbviament, en què té competències la Generalitat: en l’àmbit de l’esport, en l’àmbit de la cultura, en conselleries que al nostre entendre dediquen un excés

de diners a activitats no productives, com és el cas de la conselleria de la Vicepresidència o, per exemple, les activitats del Departament d’Interior destinades a les relacions institucionals.

O, per exemple, en l’àmbit de la millora de la seguretat, la protecció civil dels ciutadans, la plantilla de cossos tan importants com els bombers; per exemple, mitjans materials, als parcs, a les dotacions que tenen; tot el que fa referència a la problemàtica dels Mossos d’Esquadra, que n’hem parlat sobradament en altres debats. O, per exemple, en tot allò que fa referència a l’energia; un debat tan important al nostre país i en el qual creiem que cal d’una manera decidida actuar en el foment de les energies renovables.

O, per exemple, en l’àmbit del desplegament de les noves tecnologies en el territori. Cal que les noves tecnologies arribin de manera eficient a tot el territori català i en bones condicions, cosa que en aquests moments no està passant.

O, per exemple, en l’àmbit de les infraestructures. I ja no em refereixo només a les grans infraestructures, que tots sabem els problemes que hi han, i se n’ha parlat sobradament; no em refereixo només a què passarà amb el quart cinturó o l’eix Diagonal, que avui, amb una esmena, sortosament, arribarem a un acord, sembla, no?; sinó que em refereixo també a la xarxa de carreteres de tot Catalunya, la xarxa d’interior, que necessita millores urgents. I aquí hem presentat tot un seguit d’esmenes que sembla que el Govern no considera prou importants, i en aquest àmbit també, per exemple, una esmena important, que el nostre grup parlamentari ha presentat, i que el Govern, doncs, també deixa de banda, demanant que es faci un traçat..., que demani al Govern de l’Estat que es faci un traçat alternatiu al pas del tren d’alta velocitat per dintre de Barcelona per no afectar la zona de l’interior, del centre, per on passa al costat de la Sagrada Família, no? –compromís, com saben, del Govern Popular.

O, per exemple, en l’àmbit de l’educació, hem plantejat tot un seguit d’esmenes adreçades a millorar les infraestructures, a millorar les dotacions, a millorar la qualitat, la ràtio d’alumnes per professor; dotacions i equipaments, per tant, que en l’àmbit educatiu són imprescindibles si entenem, si compartim que la formació, l’educació, el capital humà, com deia al començament, és un element prioritari per aquest Govern.

En l’àmbit de la cultura..., en l’àmbit de la salut, un element, al nostre entendre, prioritari també en una societat avançada. Com pot ser que tinguem en determinats llocs del nostre territori centres d’assistència primària que estan en situacions clarament deficientes o llocs on no hi ha aquests centres, que són realment necessaris? Hi ha tot un paquet d’esmenes presentades pel nostre grup parlamentari que van concretament adreçades a solucionar aquesta situació. I veurem també com en alguna de les esmenes, sortosament, se’ns ha fet una mica de cas, després m’hi referiré. Però, en general, penso que la sensibilitat que ha demostrat el Govern en aquest sentit és molt petita.

O, per exemple, en l’àmbit del treball, en l’àmbit laboral. Nosaltres estem convençuts que ja és el moment de

plantejar una reforma a fons de tot el model de polítiques actives en aquest país, perquè no tenim la mateixa situació quant a la taxa d'ocupació i a l'atur que la que teníem quan es varen dissenyar, i continuem tenint les mateixes de fa pràcticament divuit anys, no? Per tant, aquí cal també una atenció especial en tot l'àmbit laboral.

O, per exemple, en l'àmbit de la innovació, de la universitat i l'empresa, plantejem qüestions molt concretes, que podrien haver estat debatudes per part del Govern en el seu diàleg amb nosaltres, amb el grup parlamentari, però que no hi ha hagut aquesta facilitat. Com, per exemple, doncs, la creació de l'agència de transferència tecnològica, o la millora de tot allò que fa que les empreses catalanes puguin ser més competitives. Poca receptivitat, això és el que hem trobat.

En l'àmbit de l'acció social, la millora de les dotacions econòmiques, especialment en l'atenció a la dependència. Molta publicitat, molta propaganda, però a l'hora de la veritat, pocs recursos econòmics en les partides que veiem en aquest pressupost.

O, per exemple, en el medi ambient. Jo aquí vull fer una referència a aquesta alarma, com deia al començament, que comença a plantejar-se amb relació al problema de l'aigua. És clar, si el Govern no gestiona bé els recursos hídrics, després ens podem trobar amb aquestes situacions, no? I, per tant, aquí jo crec que valdria la pena de tenir-ho en compte.

O una esmena que hem plantejat també en aquest àmbit del medi ambient i l'habitatge: la que fa referència concretament a la mesura que limita la velocitat a vuitanta quilòmetres per hora en l'àrea metropolitana; una mesura que considerem inútil i que, concretament en aquest pressupost, en aquesta esmena que hem presentat, consideràvem, en l'àmbit de l'articulat, que valia la pena també debatre i poder, doncs, apartar, poder suprimir aquesta mesura.

En qualsevol cas, no m'estendria, perquè són moltes, les esmenes presentades, però el que sí que vull deixar clar és que el Govern no ens ha fet gaire cas. Vaig dir en la Comissió d'Economia i Finances, quan debatíem les esmenes al pressupost, que jo estava meravellat davant l'actitud del Govern. I ho estic, estic meravellat, perquè és un govern que tot ho fa bé, és un govern fantàstic, és un govern que no s'equivoca mai de res, és un govern que no ha de rectificar res perquè no s'equivoca mai, tot ho fa, és el govern dels perfectes i és, realment, una meravella. El que passa és que jo penso que això només s'ho creuen vostès, i això els ciutadans no s'ho creuen, perquè ho noten cada dia en les deficiències, en les mancances que tenen en la seva vida quotidiana. I, per tant, els asseguro que a curt o mitjà termini, finalment, el que passarà és que els ciutadans a vostès no se'ls creuran, perquè aquesta meravella, més que meravella, és un miratge.

Quina ha estat, doncs, la reacció?, com ha reaccionat el Govern a aquest plantejament polític que hem fet des del Grup Parlamentari Popular a les esmenes presentades en aquest pressupost? Doncs, jo penso que ha estat una reacció tardana i lenta, és a dir, a darrera hora, jo crec que no pas amb mala fe ni molt menys, segur que

amb mala intenció..., amb bona intenció –perdó, rectifico, amb bona intenció–, però més aviat per quedar bé, penso; ho dic sincerament, no?, per semblar dialogants, perquè el diàleg és un valor que en principi, doncs, té una lectura positiva, no?, el valor del diàleg, del consens. Però en el fons jo crec que s'actua amb una certa prepotència, amb un cert menysteniment, encara que no agradi sentir-ho. I ho dic sense ànim d'ofendre, eh?, que ningú s'ofengui, però penso que en el fons hi és, això, no? O sigui, de vegades aquesta és inclús una actitud semiconscent d'aquells que obliden el diàleg i el consens quan detenen el poder més absolut.

Dues esmenes acceptades, en el cas nostre, sobre més de set-centes esmenes introduïdes, és un percentatge realment petit, no? Prop d'una vintena d'esmenes transaccionades en total, i sempre amb ànim de reduir la pretensió d'aquestes esmenes, no?, podríem dir que amb ànim de descafeïnar-les, de descremar-les, d'aiguallir-ne el contingut, de no comprometre's, no? Nosaltres voldríem que fos més rigorós, aquest tipus d'acords. El que passa és que, clar, també som d'aquells que pensem que és millor això que res, és millor alguna cosa que res. Per tant, si vostès ens ofereixen una transacció sobre esmenes que hem presentat, malgrat el que acabo de comentar, benvingudes siguin, perquè això permetrà millorar en aquest sentit la capacitat d'acció que té el Govern a través d'aquest pressupost.

I voldria comentar alguns dels exemples, precisament, no? I ho dic, ho repeteixo, agraint el petit esforç que ha fet el Govern i els grups del tripartit en el sentit de voler, doncs, arribar a acords amb el Partit Popular, i que ho valorem positivament, que pensem que és bo, però que en el fons creiem que és feble, que ha estat lent i que el que fa, doncs, és garantir que s'acabi millorant, però en una quantitat molt petita, és a dir, una mica més de cara a la galeria que altra cosa.

Quins són alguns dels exemples, per exemple, d'aquestes transaccions que a mi m'agradaria destacar?, però, com dic, amb aquest to, no? És a dir, dinou esmenes transaccionades, en aquest cas, algunes d'elles relacionades amb política territorial, obres públiques... Jo valoro positivament aquest acord que votarem després sobre aquesta gran obra que és la de l'eix Diagonal. Però, en canvi, de les més de trenta esmenes referents a millores en l'arranjament, desdoblament de carreteres no tan importants, eixos de comunicació interna, doncs, aquí no hi ha hagut possibilitat d'acord, no? Punts negres que el Govern nega que existeixin, el Govern diu que no hi ha punts negres en les carreteres catalanes, però nosaltres pensem que encara hi són. Avui, sense anar més lluny –i el conseller de Política Territorial, que és de Girona, segur que ja ho ha vist–, la portada del *Diari de Girona* ens diu que un terç dels punts negres de les carreteres de Catalunya es troben a les carreteres gironines, quan vostè diu que no n'hi han, de punts negres. Doncs, això vol dir que hi han d'haver inversions, que hi han d'haver obres en aquest sentit. Moltes esmenes nostres anaven en aquesta direcció, i vostès les han desatès.

Jo penso que és molt important que el Govern faci un esforç en aquesta matèria, en carreteres. Avui, sense anar més lluny, la nostra benvolguda i mai prou estimada i valorada ministra de Foment visita Girona,

concretament, i inaugura el tram del desdoblament de la nacional II, de l'autovia, en el tram de Caldes de Malavella fins a Girona, que, per cert, encara està en obres, però avui la senyora ministra ja ho inaugura; per cert, també, gran projecte instat, planificat, programat per part del Govern del Partit Popular quan governava a l'Estat espanyol, oi? Facin la feina ben feta. L'important no són les inauguracions, sinó fer la feina i fer-la ben feta, no?

En l'àmbit de l'educació, per exemple, ens preocupa el fet que no se'ns accepti cap esmena demanant l'eliminació de barracons a les escoles catalanes. Ni cap demanant la construcció dels nous CEIP i IES que són necessaris en alguns municipis perquè no hi ha oferta suficient. Ni tampoc sobre ampliació de cicles formatius en zones que a dia d'avui tenen una oferta molt limitada, molt reduïda, i que és imprescindible; tampoc s'ha fet, tampoc se'ns ha fet cas.

En l'àmbit de la salut valorem positivament que se'ns aprovarà una esmena per la creació del nou CAP a Vilanova i la Geltrú, i també hem arribat a un acord sobre el CAP de la Bordeta - Magòria, a Barcelona, que, com vostès saben, els mateixos treballadors van arribar a fer una carta a *La Vanguardia* per denunciar les pèssimes condicions de treball amb què realitzaven la seva funció sanitària. Agraïm que se'ns hagi fet cas en aquest sentit, però queden encara moltes coses per fer, i per tant aquest Govern no acaba de ser prou conscient de les dificultats que hi han.

I en l'àmbit de la innovació, per exemple, no nego la importància de la millora de la senyalització turística, que vostès ens han acceptat, però com pot ser que no se'ns acceptin esmenes per millorar i reforçar la tecnificació de les empreses catalanes o les millores d'ajudes perquè les pimes catalanes puguin tenir una projecció a l'exterior molt millor que la que tenen actualment?

Bé, pel que fa, per tant, a les esmenes presentades nostres, ja he explicat el que ha estat el nostre capteniment. Vull dir també que, pel que fa a les esmenes presentades per part del Grup de Convergència i Unió en aquest pressupost, nosaltres votarem favorablement més de dues-cents quaranta esmenes, de les més de mil que ha presentat el grup parlamentari, perquè coincidim en el plantejament que fan des d'aquesta perspectiva. I, en les que no coincidim al cent per cent, senzillament ens abstindrem, perquè parcialment podríem arribar a posar-nos d'acord, però hi han matisos que volem, doncs, deixar, en aquest sentit, fora de l'acord, i per tant ens hi abstindrem, no votarem en contra de cap de les esmenes de Convergència i Unió.

I amb el Grup Mixt, doncs, també hi han alguns elements en què coincidim en el seu plantejament, que ens permeten votar algunes de les seves esmenes, i en la resta, amb les quals no hi ha una coincidència, també ens abstindrem, sense votar-ne cap en contra.

Agraeixo –vull fer-ho des de la tribuna– el suport que hem tingut del Grup de Convergència i Unió i del Grup Mixt en el tràmit de comissió amb moltes de les esmenes que hem plantejat; vol dir que hi ha un grau de coincidència important en els plantejaments que fa el Grup Parlamentari Popular, i això demostra que no

estem sols, això demostra que hi han alternatives, no?, demostra que hi han maneres diferents i conjuntes de veure i d'entendre com caldria fer la política econòmica i la política pressupostària a Catalunya. El que passa és que al Govern del tripartit això no li interessa; prefereix, doncs, en lloc de tenir més en compte el bé comú, pensar més en la supervivència política i a resoldre les desavinences internes, que no pas escoltar, com dic, les propostes constructives que li arriben des de l'oposició.

Bé, com deia, un debat important que, al nostre entendre, hauria hagut de fixar-se i situar-se en les prioritats, perquè creiem que cal atendre les autèntiques prioritats del país, les necessitats reals que tenen els ciutadans, els reptes de la societat actual, però que, com dic, malauradament, doncs, no hem pogut entrar en el nivell de detall que nosaltres hauríem volgut. I és greu –és greu–, perquè un govern que s'equivoca en les prioritats és un govern que no lidera el futur; un govern que no fa això és un govern que crea problemes en lloc de resoldre'ls, és un govern que no dóna solucions, és un govern que resulta una mica inútil als ulls dels ciutadans. I això no ens convé, això no li convé, a Catalunya. Amagar-se en el problema del finançament, com fa constantment aquest Govern, és amagar el cap sota l'ala, és buscar enemics externs, és reconèixer que s'ha perdut el temps i és admetre la incapacitat de gestionar eficaçment una xifra important, de prop de 35.000 milions d'euros, que són molts i molts recursos econòmics.

Senyores i senyors diputats, senyor conseller, la nostra opinió és que cal mirar als ulls dels ciutadans i poder aguantar la mirada quan ells els pregunten com es gasten els seus diners, els que paguen amb els seus impostos, que cada dia en paguen més i que cada dia reben menys serveis i de menys qualitat a canvi, per la gestió d'aquest Govern i no d'altres, que són externs, sinó per la gestió d'aquest Govern, que és el responsable únic i exclusiu del que passa a Catalunya. Vostès, senyors i senyors del Govern, van prometre a Catalunya i als catalans fets i no paraules, però alguns se senten enredats, perquè el que ara troben només són paraules i pocs fets.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Consellers, diputats, diputades, avui Ciutadans està aquí per defensar les seves esmenes, 277 esmenes que hem fet als pressupostos en diferents camps, i que hem de dir que des del nostre punt de vista, lògicament, pel nombre d'esmenes i per la mateixa actitud del Govern, doncs, no han estat ateses, la immensa majoria de les propostes. Entrarem a continuació a valorar quina ha sigut la línia d'aquestes esmenes de Ciutadans, quina ha estat la línia bàsica de pressupostos i per què hem fet aquestes esmenes d'addició, és a dir, esmenes per invertir més diners, per invertir més pressupost en determinades partides, i també es-

menes per reduir despeses, des del nostre punt de vista, innecessàries o, des del nostre punt de vista també, que no van per al benestar de tots els catalans, sinó per a una part o per a un benefici partidista, més que per a un benefici real de tots els catalans.

En aquesta línia, Ciutadans, igual que va fer en la defensa a l'esmena a la totalitat, ha fet gala d'una sèrie de propostes, totes elles encaminades, bàsicament, a l'increment del benestar i a l'increment de les polítiques socials, cosa que aquest Govern, tot i que porta aquestes propostes a la boca, després no compleix en pressupostos. I hem de deixar ben clar això, perquè, clar, moltes vegades es parla d'aquestes polítiques socials, però després, quan un analitza fil per randa els pressupostos, es veu que ni són polítiques socials totes les que ens agradaria o totes les que necessitaria Catalunya, i a més a més també es destinen moltes partides pressupostàries a qüestions que, com a continuació explicarem, molts ciutadans coincidirien que no són necessàries, per les necessitats socials que tenim avui dia a Catalunya.

Les esmenes, en quina línia han anat, quins han estat els camps on Ciutadans ha plantejat aquestes esmenes? Doncs bé, un dels camps més importants, que ja és habitual de la nostra línia d'esmenes i de la nostra línia de control al Govern, és la falta d'inversió en educació a Catalunya. És una realitat que Catalunya està per sota de la mitjana espanyola, de la mitjana de totes les comunitats espanyoles, i per sota, evidentment, de la mitjana europea en inversió en educació.

I alguns es preguntaran: «Bé, si realment les coses van bé, de vegades no només amb diners es solucionen. De vegades les coses poden funcionar molt bé i fer una inversió reduïda i contenir despeses, no?» Però, clar, no és el cas. A Catalunya l'informe de la Jaume Bofill i el darrer informe PISA deixa sobre la taula un dels problemes, des del nostre punt de vista, més importants de la societat catalana: és la falta d'inversió en educació, la falta de sensibilitat del Govern per invertir prou en educació.

I en aquest camp, doncs, nosaltres hem proposat a les nostres esmenes un increment, evidentment, per a les plantilles de professorat, increment per aconseguir un veritable trilingüisme a les aules, increment també de les aules i, en aquest cas, de professorat perquè l'anglès pugui ser real, una llengua vehicular finalment també a Catalunya. També hem demanat que s'incrementin les partides pressupostàries per aconseguir informatitzar, arribar a les noves tecnologies a les aules catalanes. Hem de recordar que altres comunitats autònomes es permeten i tenen ja una ràtio per alumne molt més alta d'inversió en noves tecnologies que Catalunya, i si volem ser pioners i si volem tirar endavant aquesta societat no podem estar a la cua d'inversió en molts dels casos, i molt menys en noves tecnologies. Per tant, Ciutadans ha anat en aquesta línia.

També hem recriminat o hem demanat al Govern una inversió que arribi al que la Unió Europea creu que és la inversió adequada en l'àmbit de l'educació, que està entorn del 6 per cent del PIB. A Catalunya, evidentment, no arribem a aquestes xifres, i, com ha demanat aquest mateix informe i com demanen els experts i com demostra el mateix informe PISA, no estem ni de bon

tros a aquesta alçada, no estem arribant ni a la mitjana espanyola, i per tant nosaltres volem que a Catalunya, clarament, s'inverteixi en educació. El Govern alguna vegada ha dit que s'ha incrementat en aquests últims anys un 60 per cent, un 58 per cent... Bé, segurament hi han xifres d'increment i segurament tampoc s'havien fet les coses ben fetes; el que està clar és que en el dia d'avui les coses no funcionen, i està clar que si teníem 16.000 milions d'euros el 2003 i en tenim 35.000, quasi 36.000, avui, gairebé el doble, és lògic que s'incrementi, però és insuficient. A Catalunya hi han prioritats, i per nosaltres una d'elles és l'educació. Per tant, no deixarem d'insistir-hi fins que arribem a aquestes xifres europees del 6 per cent d'inversió i no estiguem a la cua, al vagó de la cua d'Espanya i al vagó de la cua d'Europa.

Un altre punt important també en aquest àmbit de l'educació ha estat la insistència del nostre partit que, si volem realment una educació pública de qualitat i a més a més volem també que hi hagi, per altra banda, conciliació laboral i familiar, no podem deixar d'atendre la necessitat de l'educació universal, o almenys tendir a l'educació universal, en aquest cas, de zero a tres anys, perquè hi puguin haver escoles bressol per a totes les persones, per a tots els catalans, per a tots els pares que necessitin aquestes escoles.

Actualment la xifra és del 14 per cent de persones que sol·liciten escola, en aquest cas, escola bressol pública, i que en tenen. Per tant, hi ha un 86 per cent de catalans –i molts catalans i molts pares que ens vegin ho deuen saber– que no hi arriben i no poden tenir accés a aquesta plaça en l'educació pública, en aquest cas, d'escola bressol. Si volem anar veritablement per una política social i per una Catalunya social, com tant porta de bandera aquest tripartit, no podem estar amb aquestes xifres del 14 per cent. O sigui, o s'inverteix més en les escoles bressol i en educació, o no podem parlar, com a mínim, ni posar-nos etiquetes de Catalunya social, com alguns pretenen.

Un altre punt important per nosaltres és la sanitat, un altre pilar fonamental de l'estat del benestar. I a sanitat, la veritat, l'increment està per sota de la mitjana del pressupost, igual que en educació: no arribem al 6 per cent. I actualment –molts ciutadans ho coneixen, quan van als hospitals, quan van als centres d'atenció primària– tenim desatesa moltíssima gent, tenim aixecats moltíssims sindicats i col·lectius sanitaris, i això és una realitat, i això es constata en les vagues que s'han fet i en les demandes que s'estan fent, demandes tan senzilles com que..., ni tan sols demanen més sou, demanen increment de plantilles per poder atendre dignament la gent.

Com podem parlar d'una Catalunya social si no atenem dignament la gent? Com podem parlar d'una Catalunya social si tenim quatre mesos i vint-i-sis dies de llista d'espera de mitjana a Catalunya? Això no és digne d'un estat social, i creiem que necessitem més inversió en aquests camps.

Per tant, nosaltres hem fet esmenes en aquest sentit, demanant més personal, demanant una remuneració justa i demanant, evidentment, inversions en determinats cen-

tres d'atenció primària de poblacions catalanes que ho necessiten i així ho demanen els seus ciutadans.

Un altre punt, per nosaltres, també, ha estat l'àmbit de les infraestructures. Les infraestructures a Catalunya és evident que estan absolutament col·lapsades; estan per sota de les expectatives i per sota de la contribució en impostos que tenen..., i que fem tots els catalans a l'àmbit públic.

Bé, doncs, nosaltres hem anat en tres vies, bàsicament. Una d'elles és incrementar les partides de manteniment, incrementar les partides de millora de determinats accessos a determinades carreteres que depenen de la Generalitat de Catalunya. Creiem que avui dia..., i ho demostra l'informe que avui el RACC fa públic; un informe on es parla precisament que a Catalunya, en el 13 per cent de punts de carreteres, es produeixen més de la meitat d'accidents, per exemple, de moto, eh? —una de les grans reivindicacions que es fan des del carrer, des dels ciutadans. Avui dia tenim un informe que demostra..., que surt avui a la premsa, que parla que més de la meitat dels accidents es produeixen en un 13 per cent de punts de les carreteres. Hi han punts negres a les carreteres que no s'arreglen, que no s'estan mantenint.

Per tant, no podem sempre criminalitzar i culpabilitzar els ciutadans del fet que no compleixen les normes, que no van a la velocitat adequada, quan tenim punts negres a les carreteres on moren milers de catalans i hi tenen accidents milers de catalans. Ara mateix, avui, això coincideix amb la proposta dels vuitanta quilòmetres, aquests anuncis que estem veient i que, com saben, Ciutadans ha denunciat precisament per la falta de transport públic com a alternativa i precisament perquè és molt econòmic demanar als ciutadans que vagin més lents; és més car demanar, els ciutadans, que tinguem millors carreteres..., o demanar al Govern que tinguin millors carreteres. Però és que és obligació d'aquest Govern millorar les carreteres i l'estat de les carreteres i les infraestructures a Catalunya. Per tant, altres mesures, altres esmenes de Ciutadans han anat en aquesta línia.

I una altra important ha estat la línia del pla de peatges; és a dir, aquí hem estat vint-i-tres anys amb un govern, portem quatre anys d'un altre color polític, i resulta que s'ha mobilitzat, s'ha intentat mobilitzar la gent per demanar que treguin literalment les barreres dels peatges, però la realitat és que aquest Govern tripartit, quan va arribar, i amb aquests quatre anys que porta, fa exactament el mateix que ha fet el Govern de Convergència i Unió.

Per tant, Ciutadans demana que sabem que hi ha una concessió administrativa que s'ha de respectar, però que ens posem les piles i comencem ja a estalviar per rescatar i per poder fer plans de rescat d'aquests peatges. La gent i els ciutadans han de saber que, els peatges, una part depenen de l'Estat i una altra part depèn de la Generalitat. Per tant, els que depenen de la Generalitat han d'estar als pressupostos de la Generalitat, i aquí és on s'han d'aixecar o rescatar, i pagar-ne, evidentment, les despeses, si volem aixecar, si volem retirar aquests peatges, aquestes concessions.

Però això cal començar a pressupostar-ho ja. I no es fa; no es fa suficient èmfasi en aquesta recuperació, i

seguirem tenint peatges, i és hora ja que algun govern s'atreveixi a plantejar la retirada d'aquests peatges que depenen de la Generalitat. I si no, el que han de fer vostès és no bloquejar infraestructures que poden millorar en aquest cas. El que no podem fer és mantenir els peatges i no donar alternatives gratuïtes. El que no podem fer és mantenir peatges i no fer un quart cinturó.

O sigui que d'aquesta manera el que demanem Ciutadans és que es rescatin els peatges, i, si no es poden rescatar, que com a mínim es demani, primer, a l'Estat, en les seves inversions, que compleixin, i, després, que des del Govern no es bloquegin les inversions que pot fer l'Estat a Catalunya, com és el cas del quart cinturó, per diferències dintre del tripartit, que ens tenen bloquejada una obra des de fa ja uns quants anys.

Un altre punt important per nosaltres ha estat la creació —i hi han algunes esmenes respecte a això— de pàrquings per a l'àmbit de la mobilitat, de pàrquings gratuïts als afores, als afores de les ciutats més importants de les àrees metropolitanes, al costat de les estacions, precisament perquè molta gent, doncs, pugui agafar el transport públic. Ja sabem que avui dia agafar el transport públic a Catalunya és pràcticament una gimcana, perquè no és fàcil anar amb transport públic, hi han moltes dificultats, no hi ha puntualitat... El transport públic, per cert —parèntesi—, puja a l'àrea metropolitana, en aquest cas..., els serveis a l'àrea metropolitana pugen quasi un 5 per cent de mitjana en la tarifa de la T-10, cosa que els ciutadans noten a les seves butxaques.

Per tant, ni tenim transport públic de qualitat ni el tenim econòmic, justament el contrari del que necessita un país que tingui una projecció social, una projecció en transport públic. Per tant, nosaltres volem que s'hi inverteixi. Hem demanat que es facin tarifes integrals de transport públic; que, per a la gent jove, per a la gent gran, per a les persones que estan a l'atur, es facin tarifes de fins al 50 per cent de reducció, cosa que ja estan fent altres països, com Finlàndia o Suècia, països, lògicament, que demanen aquest estat del benestar. Jo creia i nosaltres volem que Catalunya també es desmarqui en aquest àmbit. Per tant, demanem aquest tipus d'ajuda al transport públic.

Un altre punt important per nosaltres —que sí que reconeixem que ha sigut un àmbit on hem tingut..., dels quatre únics punts que hem tingut suport del Govern— ha estat en l'àmbit del que és una realitat avui dia a les escoles i que ja va aconseguir el nostre partit aquí: donar suport a les famílies i a les persones que tenen aquest problema, que és el trastorn per dèficit d'atenció, amb o sense hiperactivitat. Hem aconseguit, doncs, una esmena, en aquest cas aprovada, perquè s'inverteixi tant en formació i en cursos per al professorat com en ajudes a aquest tipus de famílies.

Creiem que és important aquest punt, ja que Ciutadans hi ha portat i ha fet batalla, literalment, en aquesta cambrà d'aquest tema, i agraïm que aquest tema sigui una cosa consensuada entre tots els grups. Estem francament contents que aquest tema pugui ser una de les prioritats, com a mínim, que Ciutadans ha aconseguit amb aquestes esmenes.

També hem aconseguit dues esmenes, en l'àmbit de les ajudes, en l'àmbit agrícola, en l'àmbit que avui dia és una de les preocupacions, també, que hem portat una interpellació aquí al Govern precisament per la pujada de preus que hi ha hagut en les matèries primeres. I en aquest àmbit Ciutadans també ha fet esmenes en l'àmbit de la ramaderia, i creiem que és important que s'hagin acceptat també dues esmenes d'aquest marc.

També hem fet esmenes de millora d'infraestructures locals. Una de les esmenes ha estat acceptada, precisament en l'àmbit d'una de les localitats de l'entorn de Barcelona, Castelldefels.

I bé, al marge d'aquestes acceptacions, hem de dir que, d'aquestes 277 esmenes, només quatre han estat en aquest cas..., dues de transaccionades i dues d'acceptades.

Però ara parlarem també que no només hem demanat increments, sinó que també hem demanat, partides, que es retirin; partides que, des del nostre punt de vista, es malgasten en àmbits que no són precisament polítiques socials, sinó que són polítiques, com ara veurem, concretes, polítiques molt concretes en un àmbit determinat, ideològic, que evidentment no van per al benefici de tots els catalans, sinó per al benefici d'aquest Govern.

I parlarem molt clar i molt català. Un dels temes bàsics que ha fet Ciutadans i que va fer ja en l'esmena a la totalitat era la reducció de determinades partides. Lògicament, aquestes partides són les que són, i els números estan als butlletins; per tant, ens basarem en aquestes xifres. Però, sobretot, abans d'exposar aquestes partides, el que volem deixar ben clar és que si volem demostrar a la ciutadania que passem de 16.000 milions a 35.000 milions, que tenim un increment quasi del doble en quatre anys de pressupostos, i després els ciutadans no veuen una repercussió directa en l'àmbit social, en l'àmbit del benestar, evidentment toca estrènyer-se el cinturó.

I estrènyer-se el cinturó..., des del nostre punt de vista, s'ha d'estrènyer en aquelles partides on no hi ha un benefici directe social per a la ciutadania, sinó que hi ha un benefici, ho torno a dir, ideològic, per a determinades entitats, entorn del Govern, i que, en aquest cas, des del nostre punt de vista, no s'ha de gastar ni un sol cèntim en aquest àmbit.

Un d'aquests punts, que no és concretament cap partida..., o que no és, concretament, millor dit, a cap associació, és l'àmbit de la publicitat institucional; una batalla que també portem aquí des del pressupost de l'any passat. Recordem que la Generalitat, doncs, s'està gastant una mitjana de despesa, aquests dos últims anys, d'entre 59 i 60 milions d'euros en publicitat institucional.

És a dir, allò que reben els ciutadans, el fullet que van rebre fa poc del Govern, eh?, amb els colors de la Generalitat, allò, costa diners als ciutadans. Ho estem veient ara –molts ciutadans ho deuen saber– amb el Govern d'Espanya, que està fent publicitat pertot arreu, gastant diners de les nostres butxaques per fer la campanya i per afrontar la campanya de les generals. Això, des del nostre punt de vista, és indecent; és a dir, no s'hi pot destinar ni un sol cèntim quan tens moltes partides

pressupostàries, com hem dit, de salut, d'educació, d'infraestructures per completar; no pots destinar diners, tot i que no siguin suficients per fer-ho, no pots gastar-te diners, com a govern, en partides d'interès particular.

I, en aquest cas, hem denunciat i hem fet esmenes de supressió precisament per reduir aquestes partides pressupostàries, que van bàsicament encaminades a l'àmbit de la publicitat institucional, de les despeses de protocol, però també partides destinades a determinades associacions que costen ja molts diners als catalans els últims anys.

Algunes partides d'aquestes s'ha de dir que vénen ja de l'anterior Govern i també han estat donades per aquest tripartit. Unes d'elles, sens dubte, són les partides destinades, que va aprovar fa poc el conseller de la Vicepresidència, a Òmnium Cultural; la darrera partida, de 2,7 milions d'euros, eh? Els ciutadans han de saber que gairebé cinc-cents milions de les antigues pessetes van a aquesta entitat que es dedica a fer boicots als empresaris catalans en funció de com etiqueten els seus productes. Això és una entitat política, perquè el punt número 4 de les seves finalitats parla de finalitat política i social de defensar la nació i l'autodeterminació. Jo crec que això no pot estar finançat amb els diners dels catalans. Això s'ho ha de pagar cadascú de la seva butxaca. I si recullen diners per pagar-ho, efectivament respectarem la llibertat de cadascú de defensar la seva ideologia; però no amb els diners dels catalans.

Tampoc volem que dels diners dels catalans se'n destinin cada trimestre 1,2 milions a les plataformes pro seleccions catalanes; plataformes que..., hem de recordar que alguns dels membres d'aquestes plataformes han anat fins i tot a les llistes d'un dels partits que estan al Govern, Esquerra Republicana. Doncs bé, 1,2 milions només el segon trimestre de l'any. Doncs, bé, això que s'ho paguin de la seva butxaca, perquè és molt respectable que cadascú pugui fer el que vulgui amb els seus diners, però no amb els diners dels catalans que tenen necessitats socials. Per tant, Ciutadans ha fet esmenes per reduir aquestes partides.

Una altra partida important ha estat la d'Acció Cultural del País Valencià, que s'ha emportat aquest darrer trimestre, el mes d'octubre, 1,3 milions d'euros per a un edifici, en aquest cas, a València, a la Comunitat Valenciana. Alguns de nosaltres ens preguntem què fem nosaltres pagant edificis a entitats a València. Jo pensava que l'àmbit de pressupost de la comunitat, en aquest cas, de Catalunya era Catalunya, però ja sabem que alguns destinen molts dels diners que no donen per als catalans..., es destinen per a altres comunitats autònomes.

Doncs bé, nosaltres no hi estem d'acord, amb aquest tipus de polítiques: el tripartit, el Partit Socialista, un partit socialista!, reduint partides pressupostàries a l'àmbit social i donant partides pressupostàries a entitats amb finalitats ideològiques. Bé, això és el que està fent el Partit Socialista i això és el que està fent el tripartit. És una realitat, està als pressupostos i està aprovat en els butlletins oficials. Nosaltres no volem que es facin aquestes partides. Ho diem així de clar. Ni un cèntim, ni un sol cèntim. Ho diem així de clar i català, sense pro-

bles. Per què? Perquè, ho torno a dir, cadascú que s'ho pagui de la seva butxaca.

Oi que no donem diners a determinades entitats que volen fer, no ho sé, esport? I per què estem destinant això... —esport—, i després tenim, com hem reclamat des de Ciutadans, per exemple, un exemple molt clar, esports, purament..., que han tingut l'escola bressol a Catalunya, com el waterpolo, i com altres esports, que no estem ni tan sols comprant els drets de finals europees..., TV3, la televisió pública. O sigui, no gastem ni un cèntim a promocionar allà on els catalans tenen prioritat, allà on els catalans són pioners; ara sí, per tenir una selecció on hi hagin persones que després vagin a la llista d'un partit polític sí que gastem diners. Doncs, no és la política que hauria de fer un partit socialista. Ja ens explicarà, evidentment, el senyor Montilla, quan acabi la legislatura, a què ha destinat els seus diners. Però nosaltres no ho pensem permetre; des del nostre punt de vista, hem de denunciar..., hi ha un partit, un partit a la cambra, que denuncia aquest tipus de despesa pública en campanyes institucionals, a entitats ideològiques vinculades al Govern. I nosaltres, ho torno a dir, denunciarem contínuament des d'aquesta cambra aquest tipus de situacions.

A més a més hem de dir que no només es donen aquestes subvencions, sinó que, a més a més, ho torno a dir, hi han carències en altres camps. Si funcionessin perfectament tots els serveis públics a Catalunya —el transport, la sanitat, l'educació, les infraestructures...—, si tinguéssim, diguéssim, una Catalunya potent en l'àmbit social i de benestar, algú es podria plantejar fins a quin punt és legítim —i nosaltres ja hem dit la nostra posició. Però és que ni tan sols, fins i tot ideològicament donant-hi suport, no és legítim gastar els diners aquí quan no ens estrenyem el cinturó per no gastar-ho en un altre...

I finalment, simplement, en parlar de l'àmbit dels pressupostos va parlar el conseller que evidentment s'esgotava un model pressupostari. Nosaltres estarem al costat del Govern sempre que es faci un model coordinat amb la resta de comunitats autònomes, d'acord amb el Govern de l'Estat i que no es facin posicions bilaterals o de confrontació.

Creiem que..., a més, el conseller, creiem que és una persona plenament —ho diem així de clar i ho hem dit altres vegades—..., una persona que pot dialogar, que pot arribar a acords, però volem que aquesta sigui la posició del Govern de la Generalitat. No volem confrontació ni enfrontament entre diferents comunitats ni entre ciutadans d'un mateix país. Creiem que ha de ser un acord en el marc de la LOFCA, un acord de repartiment d'aquesta riquesa, d'aquesta redistribució de riquesa, dintre d'Espanya, i no volem anar per la via de la confrontació.

Per tant, nosaltres hi estarem al costat, sempre que sigui, ho torno a dir, per demanar diners per destinar-los a allò que de veritat preocupa els ciutadans de Catalunya; no per malgastar-ho en altres àmbits.

I acabo, senyor president, recordant una frase que s'ha dit molt aquests últims dies, que és la del català empenyat, i que alguns fins i tot han portat com a símbol, i fins i tot en algunes manifestacions, no? Doncs, bé, jo crec que, amb

aquestes dades i amb aquesta demostració i constatació que es fa que no s'inverteix prou en allò que és veritablement real i s'inverteixen diners en allò que realment no preocupa els ciutadans, nosaltres a partir d'ara utilitzarem la paraula del «català enganyat», el català enganyat perquè es pensa que els seus diners es destinen a una determinada sèrie de coses i que la resta d'Espanya ens roba. Bé, doncs, ni la resta d'Espanya ens roba, eh?, ni es destinen tots els diners a allò que volem. Estem d'acord...

El vicepresident primer

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

Sí; acabo, senyor president. Estem d'acord a replantejar un finançament coordinat amb l'Estat, un plantejament on Catalunya tingui una posició clara, en aquest cas, de negociació amb la resta de comunitats, en l'àmbit de la LOFCA. Ara bé, amb el que no estem d'acord és a no dir aquestes xifres. I Ciutadans està fent una tasca, en aquesta cambra, de dir i denunciar aquelles xifres i aquelles despeses que no es destinen a allò que veritablement és real.

Per tant, parlarem, a partir d'ara, no del català empenyat, sinó del català enganyat.

Moltes gràcies, senyors consellers, diputats i diputades, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rivera. Ara, per fixar la seva posició sobre les esmenes reservades per al Ple i el text del dictamen, té la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, membres del Govern, avui amb tota probabilitat aprovarem una llei, la dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'exercici 2008, que és una llei cabdal, perquè defineix com es gastaran 34.749 milions d'euros, o, el que és el mateix, com es distribuirà un import que és equivalent al 17 per cent del PIB de Catalunya.

Vàrem tenir l'oportunitat de debatre la totalitat del projecte fa poc més d'un mes, concretament el 15 de novembre, i avui, que som 19 de desembre, tornem a tenir un debat; un debat que culmina un procés important de discussió parlamentària; un procés que, amb el nou Reglament, del qual ens vàrem dotar, aquesta cambra, la passada legislatura, ha convertit la discussió en un debat de dimensió gairebé continuada, setmana a setmana, dia a dia; un debat amb més profunditat i, per tant, més ric en matisos i en el seu conjunt.

Què hem extret d'aquest debat? Doncs, senzillament, un pressupost millor. Un pressupost que incorpora un total de 43 esmenes —4 del Grup Mixt, 2 d'aprovades i 2 de transaccionades; 21 del Partit Popular de Catalunya, 2 d'aprovades i 19 de transaccionades, i 18 del Grup de Convergència i Unió, amb 9 d'aprovades i 9 de transaccionades—; 43 esmenes que insisteixen i ajuden a

concretar aspectes tan claus per a Catalunya com actuacions relatives al foment i la millora del transport públic.

Parlo, per exemple, de l'impuls al projecte del quart cinturó ferroviari, que connecti els municipis de Mataró, Granollers, Sabadell, Terrassa, Martorell, Vilafranca del Penedès i Vilanova i la Geltrú, o també del foment de la construcció de la línia 9.

Parlo de completar el primer pla d'autovies, amb la finalització de la C-15, entre Manresa i Vilanova.

Parlo de millorar les activitats formatives per al professorat sobre el coneixement del trastorn per hiperactivitat, que afecta molts nens i nenes del nostre país. O de continuar incrementant els ajuts per a l'assistència a colònies d'immersió en llengües estrangeres; un repte que és clau per a aquest Govern, tots ho sabem, el trilingüisme.

Parlo també de construir el CAP Eixample de Mar, a Vilanova i la Geltrú; el nou CAP Bordeta-Magòria, a Barcelona ciutat. O a destinar, dintre de l'àmbit de la recerca, un mínim de 10 milions d'euros al funcionament del Centre d'Investigació Biomèdica de Barcelona.

Què és necessari perquè això hagi estat així? Doncs, una certa actitud per part dels grups que donem suport al Govern; una certa actitud (*veus de fons*) –sí, sí– que es tradueix en l'acceptació del fet que tot és millorable, o, si ho vol dir diferent, senyor Millo, que no som perfectes; una actitud que es tradueix en el reconeixement d'una oposició constructiva, que treballa pel bé de tot el país; una actitud de mà estesa d'un govern que pot i vol entendre que és justament la suma i no la divisió el millor camí per avançar.

És aquest, per al pressupost del 2008, el segon any que aprofitem un nombre tan significatiu d'esmenes. Serà menys notícia que ho va ser l'any passat, però és més important pel que té de consolidació d'aquesta actitud a què m'acabo de referir. I, això, espero que m'entenguin que no ho dic per fer una afirmació que podria ser una mica vergonyosa, de penjar-nos medalles, sinó que justament ho dic per contrarestar certes afirmacions dels portaveus de l'oposició que m'han precedit en el torn de la paraula o opinions que s'han manifestat, per altres portaveus, en atris també d'aquesta mateixa cambra.

Mirin, fer afirmacions com que el nombre d'esmenes que aprofitem és irrisori no és ni preocupant, perquè queda contradit per la realitat incontestable dels fets; uns fets que estan recollits, negre sobre blanc, en els diaris de sessions d'aquesta cambra. Per tant, uns fets que poden ser contrastats i que assenyalen que quarantatres esmenes en un exercici és més del que va aprovar Convergència i Unió quan va governar, en vint-i-tres anys, en total. I això és així els agradi o no.

Però el que trobo més preocupant, i els ho dic de debò, són certes afirmacions que hem pogut sentir avui, però sobretot en els debats de comissió, de l'estil de «vejam si ens toca la loteria i per casualitat el tripartit ens aprova alguna esmena», de l'estil de «ningunejar» completament el tràmit d'esmenes per l'entestament en una visió, que, per radical, és segurament falsa, d'entendre

que el Govern del seu país és incapaç de fer res bé, res de res.

Jo demano una mica de respecte, ja no als nostres grups parlamentaris, que tampoc estaria de més, sinó al Reglament i al funcionament d'aquesta cambra, que, com saben, representa la sobirania del poble del Catalunya, perquè si es mantenen vives les esmenes per a aquest debat, per al debat en el Ple, entenc que no és per tornar-nos a obsequiar amb un altre debat a la totalitat, més negatiu que el que vam sentir fa un mes, sinó per intentar que aquestes esmenes puguin ser transaccionades fins al darrer moment, perquè creuen en la millora del projecte.

I són actituds com aquestes, o el que han dit les últimes setmanes, inclús fets que han fet aquests darrers dies, que corroboren la meua incomprensió, perquè tenen una estranya manera d'estimar Catalunya, sincerament.

Jo no vull acabar sense referir-me, ni que sigui breument, al contingut de la llei que estem per aprovar. I dic «breument» perquè els arguments per donar suport a aquests pressupostos millorats són molt similars als que ja vàrem expressar en el debat de totalitat.

Primer, que aquest pressupost respon al cicle econòmic, i no només l'interioritza des d'una òptica que és alhora realista i responsable, sinó que l'utilitza com a eina per reforçar les seves virtuts i fer front als principals reptes.

Segon, que són uns pressupostos que culminen un pla de sanejament que va començar amb el primer Govern d'esquerres i catalanistes, uns pressupostos que confirmen el rigor en les finances públiques i la pressupostació orientada a resultats com a marca de la casa, i també la credibilitat de l'Administració pública catalana sobre uns nivells d'execució que estan al voltant del 90 per cent i que són, per tant, més que raonables, molt satisfactoris i equivalents al que passa en altres administracions públiques mínimament serioses.

Tercer, uns pressupostos que treballen, com no podia ser d'una altra manera, pel conjunt de Catalunya, pel seu equilibri territorial, amb un augment de transferències als ens locals de l'ordre del 17 per cent. I és, això, més descentralització; això és creure en la globalitat del país, i no és, com hem vist fer, intentar contraposar inversions anuals en comarques concretes, com dir que la inversió en l'Alt Urgell baixa aquest any, sense tenir en compte l'augment del 233 per cent del passat exercici o sense mencionar l'augment de més del 90 per cent en una comarca contigua, el Pallars Sobirà, per parlar de dos exemples molt concrets, però que vostè han utilitzat. Aquest recurs jo no sé si el sabrien fer els nens de P3, perquè vostè deu tenir nens molt intel·ligents, però segur –segur– que el podem fer tots, i és massa fàcil.

En quart lloc, són uns pressupostos que blinden la inversió a unes quotes històriques, properes als 6.000 milions d'euros, tot i la moderació en el cicle econòmic. És un blindatge que s'ha d'entendre com l'obsessió que té aquest Govern per insistir en el que, en definitiva, és ambició de futur.

Cinquè, que són uns pressupostos orientats a proveir i millorar la qualitat dels serveis públics que la societat

no tan sols necessita, sinó que demana, i orientats també a pal·liar totes aquelles fallides del mercat que impedeixen a molts catalans i catalanes poder dur a terme les seves aspiracions legítimes.

Finalment, mencionar que aquests pressupostos seran amb tota probabilitat els darrers que fem amb l'actual sistema de finançament en vigor; un sistema de finançament que mai, senyor Millo, s'ha fet servir per escudar-nos en res. Ho va dir el president Tarradellas i ho hem agafat com una màxima d'aquest Govern; ho ha dit en reiterades ocasions el conseller Castells: «Primer, autoexigència; després, exigència als altres.» És l'única actitud que podem entendre.

Tenim les raons polítiques, tenim les raons legals i també tenim les raons dels fets perquè l'any 2008 sigui l'any per al nou finançament que Catalunya plasma en el seu nou Estatut i que Catalunya demana i necessita.

Qui vulgui entendre aquest pressupost com un punt d'arribada s'equivoca. Qui vulgui criticar-lo perquè no soluciona ni del tot ni irrevocablement els problemes de Catalunya també s'equivoca. Un pressupost és una elecció, una elecció minuciosa, detallada, que distribueix uns recursos que són, per definició, limitats. És una elecció que prioritza.

Des del Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi creiem que aquesta elecció és l'elecció que millor contribueix a avançar cap a una Catalunya amb més llibertat i més progrés per a tots els que hi vivim, i amb la mirada ben alta.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Per fixar la posició sobre les esmenes reservades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, els pressupostos consolidats assoleixen una xifra, que ja ho vam dir en el debat a la totalitat, rècord; parlem de 34.000 milions d'euros en aquest pressupost consolidat de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2008.

Per tant, estem davant d'uns pressupostos ambiciosos, rigorosos i sobretot responsables. És per això que, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, votarem favorablement el dictamen de la comissió, el dictamen d'aquest Projecte de Llei de pressupostos per a l'any 2008, i també, com ja s'ha anunciat, favorablement a les quaranta-tres esmenes dels grups de Convergència i Unió, del Partit Popular i Grup Mixt, esmenes algunes transaccionades i algunes que es votaran, que les aprovarem tal com són.

Estem, doncs, davant d'uns pressupostos ambiciosos, però també uns pressupostos que ens estan traient a la llum, d'una manera molt clara i cada vegada més clara, la greu limitació financera deguda al fre en el creixement dels ingressos no financers de l'Administració

de la Generalitat degut en bona part a la reducció dels ingressos procedents dels tributs cedit. Estem parlant, doncs, d'una disminució bàsicament en la recaptació de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats.

Aquesta reducció dels ingressos és la causa que les despeses no financeres de la Generalitat moderin el seu creixement. L'any 2007 van créixer un 10 per cent i ara només ho faran en un 7,4 per cent.

És per això que des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana entenem que aquest fet que aquest pressupost realment posa damunt de la taula..., mereix una profunda reflexió sobre el model de finançament; un model de finançament que, com bé es va dir al debat a la totalitat, està totalment esgotat, i nosaltres entenem, doncs, que aquest esgotament no és només d'ara, sinó que des que va néixer estava esgotat.

I en aquest sentit tant al senyor Millo com al senyor Turull els voldria recordar –ja es va dir aquí, en el debat a la totalitat, però sembla que els arguments no acaben de quallar dins dels seus discursos– que l'anterior model a l'any 2001 hauria aportat exactament els mateixos recursos, el mateix increment de recursos que hem tingut del 2001 fins a l'actualitat amb el nou model de finançament –parlo «nou» de l'any 2001. Per tant, el fet que hi hagués un nou model l'any 2001 no va tenir una repercussió en un major creixement de recursos; va tenir un increment de recursos, però que l'hauríem obtingut igualment amb el sistema de finançament anterior a l'any 2001.

I, si no és així, com expliquen que en els darrers anys s'hagi doblat la xifra del dèficit fiscal, tal com aquesta mateixa setmana va sortir a la llum..., un estudi de la Fundació Irla? Com ho expliquen? Senyor Turull, per dignitat –i, en el seu cas, nacional–, deixin d'enaltir i de justificar l'acord de finançament de l'any 2001, deixin-ho. Les xifres van en contra dels seus mateixos arguments.

En definitiva, quan hem escoltat les diferents intervencions que defensaven les diferents esmenes, dona la sensació d'aquell exentrenador holandès del Barça, del «tot negatiu». He apuntat «poca credibilitat», «demagògia», «deixadesa», «reculem», «poca ambició»... Anem a pams.

Parlaven de política d'inversió no ambiciosa. Quant a inversió, entenem que hi ha una importantíssim esforç inversor. S'incrementa el volum de la despesa de capital en un 17 per cent i s'assoleix un import de gairebé 6.000 milions d'euros en inversió. Dit amb altres paraules, la Generalitat inverteix 715 euros per habitant. Això és ambició; això és ambició, no és poca ambició.

Que reculem en polítiques socials, també s'ha arribat a dir. Doncs, mirin, un dels principals eixos d'aquest pressupost és l'enfortiment de l'estat català del benestar. És tot aquell conjunt de mesures prioritàries per a aquest Govern, amb objectius concrets i assolibles. Estan relacionats amb la vida quotidiana de les persones; les persones són una prioritat per a aquest Govern. La solució total o disminució de l'impacte negatiu dels problemes quotidians queden perfectament reflectides

de forma transversal en tot aquest pressupost. S'enforceixen els nivells de prestació dels serveis públics i, en definitiva, la despesa social concreta, més de la meitat de la despesa pública d'aquests pressupostos, el 52 per cent del total. No sé, doncs, si es dedica un 52 per cent de la xifra total d'aquests pressupostos a polítiques socials, com poden parlar de reculada en les polítiques socials d'aquest Govern.

Més contraarguments contra arguments. Desequilibri territorial. Hi ha una clara lluita contra aquest desequilibri territorial, amb un increment del 17 per cent de les transferències pròpies de la Generalitat als ens locals, des de la pràctica totalitat de departaments i, sobretot, des de Governació. PUOSC, 10 per cent d'increment. I aquests plans són els que realment arriben d'una manera capil·lar a tots i cadascun dels petits pobles, de les mitjanes poblacions del nostre país. Això és política d'equilibri territorial.

Hem sentit també que en innovació i recerca no estem al nivell d'altres països. Hi coincideixo: efectivament, no estem al nivell d'altres països, i aquí podríem parlar de la greu restricció financera. Però és que, senyor Turull, veníem de tan avall, veníem de tan avall que en quatre anys, per exemple, s'ha fet una cosa: s'han doblat en quatre anys el nombre de centres tecnològics que existien al nostre país, s'han doblat. I això és un esforç, un esforç que ja ha fet aquest Govern i que ara continuarà fent en aquest pressupost de l'any 2008. Però és que veníem de molt avall, i quan un ve de molt avall, per posar-se al nivell a què estan altres països de la nostra magnitud a nivell europeu, doncs, s'ha de córrer molt, i s'ha de córrer molt amb el temps perdut també.

Parlem de tota una sèrie de mesures, que queden reflectides en aquest pressupost, adreçades a posicionar-nos en l'escenari internacional, amb una clara millora de la competitivitat, amb infraestructures, amb aquestes inversions i despeses en recerca, desenvolupament i innovació, com ara comentava, dels centres tecnològics, amb un suport a la internacionalització de l'economia catalana; en un món cada vegada més global, s'ajuda les empreses del nostre país a establir cada cop més la seva estratègia amb referència als mercats internacionals i, d'aquesta manera, deixar de focalitzar-se només en el mercat estatal. Són aquestes mesures les que entenem que ens han de portar a un posicionament de la nostra economia dins d'aquest àmbit global.

Finalment, ja acabant, sí que ens agradaria fer un especial esment del que en podríem dir «el finançament», i no per amagar el cap sota l'ala, com deia el senyor Millo, sinó per realment anar a l'arrel del problema, o una de les arrels del greu problema que patim. Abans m'hi referia, al dèficit fiscal. S'ha doblat en els darrers dos anys, segons un estudi recent. Evidentment, un dèficit fiscal és la nostra gran restricció, deguda, com bé saben, a un mal model de finançament, però també a un dèficit històric d'inversió de l'Estat espanyol a Catalunya. En aquests moments, com deia, aquests estudis ens llancen la xifra d'un dèficit fiscal al voltant de 19.000 milions d'euros –19.000–, comparats amb els 34.000 que avui aprovarem del pressupost consolidat de la Generalitat, 34.000 amb 19.000. No em diran, doncs, que aquesta no és una xifra monstruosa de dèficit fiscal, inaguan-

table per poder funcionar amb normalitat com a país. I precisament aquí és on tenim un dels grans reptes; no només en l'execució d'aquestes inversions de l'Estat, que això també exigiria el dèficit fiscal, sinó a tenir un bon sistema de finançament.

Jo ho vaig dir i ho repeteixo: Esquerra Republicana la trobaran en tot allò que convingui perquè s'apliqui abans del 9 d'agost de 2008, abans del 9 d'agost de l'any que ve, el nou sistema de finançament que fixa l'Estatut. La negociació amb el Govern espanyol serà duríssima. De moment ells no estan per la feina, i, si no, em refereixo a les darreres declaracions del ministre espanyol d'Economia, senyor Solbes, en, diguéssim, la seva «extraordinària voluntat» de publicar les balances fiscals. Això és un mal símptoma, però hi haurà dos aspectes clau en aquesta negociació.

La gestió del temps serà fonamental, i en aquesta negociació no hem de caure mai en la temptació d'acceptar un mal sistema abans que res. Ho repeteixo: no hem de caure en la temptació d'acceptar un mal sistema abans que res. I aquí trobaran Esquerra Republicana de Catalunya, vetllant perquè això no passi.

Però també la unitat serà fonamental en aquesta negociació. I des d'Esquerra Republicana també aportarem el nostre gra de sorra perquè aquesta unitat sigui possible, igual com ho hem demostrat en la història política recent del nostre país; sense anar més lluny, el nostre paper per aconseguir el gran consens de l'Estatut del 30 de setembre, aprovat en aquesta cambra.

I precisament amb aquests dos aspectes –bona gestió del temps, del *timing* de la negociació, i també la unitat en aquesta negociació– és com podrem tenir un sistema de finançament que com a mínim compleixi els petits avenços del que va suposar un estatut retallat.

I és només així, doncs, com, en polítiques de recerca, desenvolupament i innovació, que deia el senyor Turull, podrem estar a nivell europeu; és només així com aquelles polítiques d'eliminació de peatges, a les quals es referia el senyor Rivera, doncs, podrem assolir-les, i és només així com, per exemple, podrem tenir les mans lliures a l'hora d'exercir la nostra capacitat legislativa, per exemple modificant l'impost de successions. És així.

Aquest impost de successions en aquests moments, segons aquest pressupost que aprovarem avui..., es preveu una recaptació de 884 milions d'euros. Amb la greu restricció financera que tenim en aquests moments, com substituïm aquests 884 milions d'euros? Amb un nou sistema de finançament. És l'única manera que podrem tenir mans lliures per poder realment exercir la nostra capacitat legislativa a l'hora de modificar aquests aspectes.

O deixin-me introduir també un altre aspecte: un recent anunci del president del Govern espanyol, Rodríguez Zapatero, eliminant l'impost de patrimoni. S'ha dit: aquest pressupost preveu 471 milions d'euros en recaptació de l'impost de patrimoni. Doncs bé, un element més a negociar, un element més a negociar dins el nou sistema de finançament, abans, evidentment, del 9 d'agost: la compensació. Com es compensaran aquests

471 milions d'euros que ara podem tenir i que deixarem de tenir? Doncs, això s'ha de compensar.

En definitiva, com veuen, l'any vinent, 2008, serà clau per veure si l'Estat espanyol aposta per aplicar com a mínim el que fixa l'Estatut o, en canvi, aposta descaradament per l'escanyament de les nostres finances. Aquí és on hem de tenir unitat i també on hem de saber gestionar molt bé el temps.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller... Senyores i senyors diputats, tinc la sensació, i és una sensació –que ningú no se m'enfadi–, que fins aquest moment ha sigut un debat que ens ha portat poques sorpreses; no m'atreveria pas a dir que hem caigut en els tòpics, tot i que potser en algun cas ens hi hem acostat perillosament. I tinc la por, eh?, que la meua intervenció no trencarà aquesta línia. O almenys jo començaré amb una obvietat, allò que tothom sap però que sempre es diu en el darrer minut de la intervenció: el nostre grup, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, votarà en contra d'aquelles esmenes que ha presentat l'oposició i que no han estat o acceptades o transaccionades, i votarà a favor de la Llei de pressupostos que avui es proposa en aquesta cambra. Reconec que sona a tòpic.

Intentaré, però, en la meua intervenció justificar el perquè d'aquesta decisió, i ho farem des del convenciment que el pressupost del 2008 és un pressupost que, en línies generals, fa de bon defensar, de molt bon defensar. I basaré la meua intervenció en quatre tipus de consideracions diferents: consideracions estrictament pressupostàries, consideracions d'entorn econòmic, consideracions parlamentàries i consideracions de tipus fiscal.

Consideracions estrictament pressupostàries, les primeres, les més importants; de fet, és allò de què avui discutim. Ja vam dir en el debat de les esmenes a la totalitat que parlem d'un pressupost amb un creixement més moderat que el que hi estàvem acostumats en els anys anteriors, o almenys en els darrers anys anteriors, un creixement del 7 per cent. I això és el resultat de la conjunció de dos factors: del model de finançament que tenim en aquests moments i de la menor recaptació d'alguna de les figures jurídiques en què es basa el sistema de finançament propi català.

I, per tant, la feina que s'ha hagut de fer és una feina d'un treball curós d'assignació de recursos. I s'ha dit i hem repetit quines són aquelles partides en les quals s'ha fet aquest major esforç: recerca, desenvolupament i innovació, habitatge, cicle de l'aigua, transport, transferències als ens locals, protecció social. Jo no he sentit a dir a ningú que aquestes prioritats estiguin equivocades. En tot cas, en algun cas se'ns ha dit que ens

quedem curts, cosa que possiblement hi podríem estar d'acord. Però aquestes són realment les prioritats que es necessiten.

I aquí a vegades ens trobem que des de l'oposició se'ns aplica la tècnica que en podríem dir «del tant per cent»: s'agafen les partides, es posen en tant per cent, bé sigui en tant per cent territorial, o bé sigui en tant per cent de tipus de despesa, s'agafen aquelles que se situen per sota de l'any anterior, i ja tenim el discurs elaborat. I, clar, com que la suma sempre és cent, sempre hi hauran unes partides que pugen, i sempre hi hauran unes partides que baixen, si volem que n'hi hagin unes que pugen. I si un any no hi hagués cap variació, diem que el pressupost és continuista i problema acabat.

Jo crec que, si es mira quines són aquelles partides en les quals es fa l'esforç pressupostari, aquest pressupost configura un conjunt de mesures que responen d'una manera real al que són les necessitats de les persones i al que són les necessitats del nostre territori.

Es cau també en l'afirmació de: «És igual el que vostès aprovin avui, perquè, total, com que després no s'executa.» I ja ens podem cansar d'explicar que s'ha de mirar l'executat i el compromès. I s'ha de saber que, estigui qui estigui en el Govern, l'execució de determinades partides, totes aquelles que estan vinculades a convenis amb altres administracions o a qüestions de llarga execució, és necessàriament insuficient en la rapidesa, en la mesura que requereixen terminis de plasmació superiors a un any.

Es va configurant una nova afirmació que veig que va sortint també de manera repetitiva: hem passat d'una xifra inicial, del 2003, es parla de 16.000 –jo la veritat és que en aquest moment no la tinc a la memòria–, fins a 34.000; per tant, això s'hauria de notar. Home, sí, però també hauríem de tenir en compte aquí un seguit de qüestions que són importants. En aquest període de temps s'ha fet una feina que abans no es feia de consolidació. És a dir, el pressupost actual inclou el pressupost d'una sèrie d'ens que abans no hi eren i que ara hi són, tinguem-ho en compte. El pressupost actual inclou un seguit de despeses que no teníem. N'hi ha una d'òbvia i molt senzilla d'entendre: l'any 2003 a Catalunya hi havien més policies nacionals i més guàrdies civils que mossos d'esquadra i en aquest moment –en aquest moment–, en aquest pressupost, aquest pressupost inclou la totalitat del desplegament dels Mossos d'Esquadra a la totalitat del territori català; és lògic, per tant, que s'hagin produït un seguit d'increments.

I encara que no tants com hauríem volgut, però en aquest període de temps també s'han produït traspassos del Govern central al Govern de la Generalitat. I aquests, lògicament, el 2003 no hi eren i per tant en aquest moment sí que hi són.

Per tant, creixement, segur que sí, però no només, no únicament, com a conseqüència de poder disposar més diners a les mateixes partides pressupostàries. Tenim afortunadament –afortunadament– partides pressupostàries noves.

Comentaris d'entorn econòmic i de finançament. Ja ho hem dit, el creixement moderat d'aquest any ens va po-

sant de manifest d'una manera clara, i també s'ha dit, un esgotament de l'actual model de finançament. De fet, el 2008 serà l'any en què aquest nou model l'hauréem de desenvolupar.

És un model que ve de l'Estatut, almenys la seva exigència que en l'any 2008 s'ha de plasmar, i d'això –d'això– alguns n'estem orgullosos. És a dir, molt més malament estariem si l'Estatut no preveïés que en aquest any 2008 hem de fer el nou model de finançament. Però jo crec que fins i tot aquells que no comparteixen aquest orgull..., jo crec que és un bon moment perquè Catalunya tingui un finançament just i equitatiu, que se'l mereix.

I voldria no semblar ingenu, però crec que hauríem de coincidir en això totes les forces polítiques del nostre país. I hauríem d'estar disposats a fer pedagogia totes les forces polítiques del nostre país, aquí i a fora. També aquelles forces que a vegades amb l'afirmació fàcil busquen rendiments electorals fora de Catalunya.

La meua opinió és que el finançament de Catalunya és una mica més complex que un simple coneixement de les balances fiscals i una operació de suma i resta. No obstant això, ens apuntem com el que més, com els primers de la classe, a l'exigència que d'una vegada per totes les balances fiscals siguin conegudes. Entre altres coses, perquè això contribuirà a disposar dels recursos suficients per atendre les necessitats, amb un règim que no ens mantingui en inferioritat de condicions amb els territoris veïns, que d'això es tracta –d'això es tracta–, ni més, però tampoc, de cap manera, menys.

Des del punt de vista del tràmit parlamentari, el pressupost el fa el Govern, però aquí en aquest pressupost s'incorporen quaranta-tres esmenes de l'oposició. Es pot dir que és poc o que és molt. Algú ha parlat del Govern dels perfectes; jo penso que hauríem de dir el Govern dels quasi perfectes. Els «perfectes» eren aquells que no n'acceptaven absolutament cap, o màxim una o dues, en tot el dallonses. Nosaltres encara no arribem a aquest grau de perfecció. Hi ha hagut qui amb això ens ha superat d'una manera molt clara. Jo penso que s'han acceptat aquelles que era raonable i que s'havien d'acceptar. És clar, també pensin una cosa: a vegades es fa molt difícil acceptar algunes de les esmenes que vostès plantegen. Perquè, si les acceptéssim en bloc, el pressupost seria un document mancat de la més mínima coherència. Com lliguem les exigències de rebaixes d'impostos, que vol dir menys recursos, amb les reclamacions de més despesa i més inversions?

I permetin que els digui una anècdota. Un diputat de l'oposició se'm va dirigir per veure si era possible d'atendre una esmena que havia presentat. No està a la sala en aquest moment, no diré el seu nom. Es tractava d'una inversió en un edifici relacionat amb la Guerra Civil que calia mantenir. Diu: «Escolta, hi ha manera que aquesta esmena la salvem?» Dic: «Mira, ho puc intentar, però primer retira les 96, 97, 111, 112, 114 i 115, perquè aquestes deixen la partida "Memòria històrica" sense ni un euro. Per tant, si tu retires aquestes, comencem a parlar de si és possible salvar aquell edifici», que segur –segur– que convindria salvar-lo.

Aquestes contradiccions són latents en moltes de les esmenes: per una part, «vostès tinguin menys recursos»;

per l'altra part, «vostès tinguin molta més despesa». És lògic, és normal i és lícit, eh?; és feina de l'oposició posar de manifest aquelles necessitats. Però, és clar, llavors si abans parlava de les propostes del tant per cent, aquí és quan hem de parlar de les esmenes del tot a cent; en aquest cas, en la majoria dels casos és a cent mil euros, el recurs a obrir partida.

Obrir partida és fantàstic; l'únic problema és com tanquem aquestes partides. És a dir, si a partir del llistat de necessitats ens dediquem a obrir..., per a totes i cada una de les necessitats pendents del país, que existeixen, segur que sí, ens dediquem a obrir partides a cent mil euros per tenir oberta partida, com les tancarem?

Seríem responsables si, per quedar bé amb l'oposició, acceptéssim aquest tipus d'esmenes? Si ho féssim, vol dir que no ens dirien que fem brindis al sol, que treballlem de cara a la galeria? I, a més a més, si ens diguessin això..., si féssim això i ens diguessin això, vol dir que no tindrien raó? Oi que poden entendre que moltes de les esmenes que vostès han presentat no és possible, no té cap mena de sentit que les incorporem? Doncs, precisament, per això no ho fem.

Vull fer també, és inherent a qualsevol debat d'aquest tipus, i tot i que en parlarem després amb la llei de mesures, algun tipus de consideracions de tipus fiscal. El debat d'ingressos del pressupost va lligat de forma inequívoca a la qüestió d'impostos. I aquest és un debat amb un contingut ideològic clar, i per tant no haig d'amagar que la nostra força política ha sigut bel·ligerant en aquesta matèria. I estem satisfets, raonablement satisfets, de com es tanquen els capítols fiscals en aquests pressupostos i en la llei de mesures. En parlarem més endavant.

Però es pot fer realment una altra política fiscal que la que està inherent en aquests pressupostos? Doncs, sense cap mena de dubte –sense cap mena de dubte. De fet, els partits de l'oposició han estat presentant propostes fiscals en aquest sentit, allò que en l'argot publicitari se'n diu «rebaixes d'impostos», i haurien afectat, si les haguéssim acceptat, aquest pressupost.

La pregunta, però, que nosaltres es plantegem és: les alternatives que s'han proposat farien la fiscalitat catalana més justa i més equitativa? I: aquestes alternatives permetrien una disponibilitat suficient de recursos? I la nostra resposta, sense cap mena de dubte, és que no. Per això estan els parlaments, perquè puguem tenir idees diferents i perquè s'hi puguin contrastar els models de cadascun.

Posem l'exemple de l'impost de patrimoni. Ha sigut comentat prèviament per alguns dels diputats que m'han precedit. A la nostra força política no li agrada la desaparició de l'impost de patrimoni, en absolut; però si l'impost de patrimoni ha de desaparèixer, que no sigui per una lluita absurda entre les comunitats autònomes. Perquè almenys podrem negociar el dret a la compensació, cosa que si s'hagués admès alguna de les propostes que hi han hagut d'una desaparició, una autolimitació des de la nostra capacitat normativa, perdriem el recurs. I francament –francament– no estan ni els pressupostos ni l'economia per perdre recursos.

Darrerament, em sorprèn que des de la societat civil i en algun cas també des d'estaments polítics o fins i tot des d'estaments governamentals es parla, es plantegen esforços en determinades matèries que es xifren amb percentatges del producte interior brut. S'ha esmentat avui aquí. Doncs, per exemple, seria bo que, com la mitjana europea, que sempre ens referim a l'Europa a quinze, que és la que ens convé..., que la mitjana europea en ensenyament, doncs, és el 6 per cent del producte interior brut, seria bo que tendíssim cap a aquesta xifra.

Jo els adverteixo d'una qüestió, també molt fàcil, de sumes: si apliquem aquest criteri absolutament a tots els capítols de despesa, la suma no quadra –la suma no quadra. Perquè resulta que el percentatge dels ingressos públics sobre el producte interior brut del nostre país és sensiblement inferior a la mitjana de l'Europa a quinze: 35 contra 45.

Per tant, si anem dedicant a ensenyament, a sanitat, a totes aquelles partides en què tots estem d'acord que els esforços són importants, necessaris i imprescindibles, els percentatges del PIB, m'hauran d'explicar vostès com aconseguim que els ingressos referits a PIB passin del 35 per cent actual al 45. I si no volem augmentar els ingressos damunt del PIB, no fem trampes –no fem trampes–, si us plau.

Mirin, l'economista Juan Francisco Martín Seco ironitzava en un article recent... Sé que és una cita que no agrada –sé que és una cita que no agrada. Però ho torno a dir, també per això estan els parlaments, perquè puguem posar cites que agradin o que no agradin. Escoltin, me la refuten un altre dia amb una altra cita, que de fet ja ho fan tot sovint, o sigui que no hi ha problema. Ironitzava sobre la manca de credibilitat d'aquells lliberals que es tornen keynesians, mals keynesians, quan parlen de la rebaixa d'impostos i el seu efecte.

I jo no em resisteixo... –ja m'agrada, almenys anirem una mica el debat, ja m'agrada que hi hagi alguna cara de dir de...–, doncs, jo no em resisteixo a transcriure les frases finals d'aquest article. Diu: «Todos aseguran que quieren beneficiar a las clases bajas y medias, pero lo cierto es que los impuestos que se reducen o se pretenden eliminar son los progresivos y los que afectan a las rentas del capital y a los empresarios: IRPF, impuesto de sociedades, impuesto de patrimonio, sucesiones. Es significativo que todas estas reformas conciten el aplauso de las fuerzas económicas y empresariales. Hay que ver cuántos benefactores de los pobres existen.»

El nostre grup de cap de les maneres –de cap de les maneres– no pretén ser titllat de benefactor dels pobres. Ens conformem a contribuir que el nostre país tingui per a aquest exercici uns pressupostos que permetin tirar endavant unes polítiques que considerem que realment fan falta.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim, doncs, a la votació d'aquest Projecte de llei de pressupostos. Els anuncio que seran moltes votacions, i per tant els demano una mica de paciència, i sobretot, als portaveus, concentració, als efectes de les diverses votacions. També els recordo que, en aplicació de l'article 84 del Reglament, la senyora Dolors Camats, que té, com vostès saben, la baixa per maternitat, no està present en el Ple, però ha delegat en el senyor Bosch el seu vot, que computarem després de cada votació.

Per tant, comencem amb les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Votem, en primer lloc, les següents esmenes, a petició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya: de la 85 a la 91, de la 94 a la 102, la 105, la 106, de la 108 a la 116, de la 900 a la 907, la 910, la 940 i la 944.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (Pausa.)

Per tant, el resultat de la votació és: 59 vots a favor, 69 vots en contra, i per tant queden rebutjades aquestes esmenes.

Seguidament votarem, a petició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i del Grup Mixt, les esmenes que van de la 949 a la 953.

Comença la votació.

(El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.) S'atura la votació. Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

Senyor president, hi ha un error, perquè al segon bloc s'acumulen quatre esmenes que havíem demanat separades, que també estan al bloc que estem votant. Per tant, la 494, la 496, la 507 i la 915 s'anaven a votar per separat, i volem votació separada d'aquestes quatre.

El president

A veure, torni'm a dir quines volen separades...

El Sr. Rivera Díaz

És a dir, no volem que en aquest bloc es votin la 494, la 496, la 507 i la 915.

El president

És que no es votaven en aquest bloc, aquestes. Es votaven de la 949 a la 953.

El Sr. Rivera Díaz

Doncs, si pot el president prendre nota per a la següent votació de la separació de les següents...

El president

Les següents serien: la 494...

El Sr. Rivera Díaz

...496, 507 i 915.

El president

Bé, primer votem les esmenes 949 a 953.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Per tant, són 56 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara les que ha demanat el senyor Rivera: 494, 496, 507 i 915.

Comença la votació.

(El Sr. Millo i Rocher demana per parlar.) S'interromp la votació. Senyor Millo.

El Sr. Millo i Rocher

No, perdó, és que en la cronologia de les votacions que ens havien presentat, aquestes anaven en un paquet, i entenc que no votem tota la resta que hi havia en la cronologia, en la seqüència...

El president

Ho he dit clarament: es voten quatre esmenes...

El Sr. Millo i Rocher

Perdó –perdó.

El president

...494, 507, 496, 915.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Per tant, aquestes esmenes han estat rebutjades per 44 vots a favor, 72 vots en contra i 12 abstencions.

Votem seguidament, a petició del Grup Mixt, les esmenes números 6, 7, 93, 502, 504, 508, 509, 521, 646, 867, 918, 925, 940 i 944.

(El Sr. Millo i Rocher demana per parlar.) Senyor Millo.

El Sr. Millo i Rocher

En aquest cas, senyor president, per demanar votació separada de l'esmena número 93.

El president

Votem primer l'esmena número 93 –esmena número 93.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Per tant, 56 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions.

I ara votem les que deia abans: 6, 7, 502, 504, 508, 509, 521, 646, 867, 918, 925, 940 i 944.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Per tant, seran 44 vots a favor, 69 vots en contra i 15 abstencions.

Votem seguidament les esmenes números 494... Perdó, ja les havíem votat, aquestes, tal com estava previst.

Votem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Han estat rebutjades per 45 vots a favor, 69 vots en contra i 15 abstencions.

Entrem ara a les esmenes a l'articulat.

En primer lloc votarem les esmenes que han estat transaccionades, que són: la 99, la 274 –que ho ha estat amb la 237, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya–, la 277, la 353, 354, 455, 456, 530 i 562. Queden clars els termes de la votació? *(Pausa.)*

Doncs, comença la votació.

(El Sr. Millo i Rocher demana per parlar.) S'interromp la votació. És que..., demani-ho amb una miqueta més de claredat, perquè si no, sembla que estiguin votant...

El Sr. Millo i Rocher

Senyor president, havia demanat la paraula abans d'iniciar la votació. Ho sento, potser no m'ha sentit...

El president

És que, en marcar-ho així, m'ha semblat que deia que s'havia de votar que sí.

El Sr. Millo i Rocher

No, no... Només era per demanar, senyor president, que en aquest bloc votéssim l'esmena número 562 separada de la resta.

Gràcies.

El president

Doncs, comencem votant l'esmena 562.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Doncs, per tant, seran 114 vots a favor i 15 abstencions.

Votem les esmenes que he dit anteriorment, transaccionals: 94, 274 –amb la 237, del Partit Popular de Catalunya–, 277, 353, 354, 455, 456 i 530.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Per tant, són 129 vots a favor... Queden aprovades.

Seguidament votarem, a petició dels grups parlamentaris que donen suport al Govern, les següents esmenes: 101, 105, 267, 268, 280, 307, 528 i 718. Correcte? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Per tant, són 126 vots a favor i 3 abstencions.

Seguidament votarem l'esmena número 31 –l'esmena número 31–, que n'han demanat votació separada els grups que donen suport al Govern..., el Grup Mixt en aquest cas.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Per tant, són 117 vots a favor i 12 abstencions.

I ara aquelles esmenes a l'articulat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que n'ha demanat votació separada el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i que són: de la 86 a la 100, la 102, la 104, de la 106 a la 113, de la 157 a la 161, 265, 266, de la 269 a la 273, de la 275 a la 279, de la 281 a la 288, de la 290 a la 297, de la 299 a la 301, 303, 304, 306, de la 308 a la 314, de la 331 a la 357, de la 427 a la 430, de la 415 a la 426, de la 525 a la 527, la 531, de la 546 a la 554, de la 594 a la 598, de la 651 a la 653, 655, 656, de la 658 a la 662, de la 664 a la 673, 676, 677, de la 679 a la 681, 716, 717 i de la 719 a la 728.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Per tant, són 61 vots a favor i 68 vots en contra, i queden rebutjades. (*Veus de fons.*) Seixanta-nou vots en contra, perdó –69 vots en contra.

Seguidament, a petició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i del Grup Mixt, votarem les esmenes números 103, 192, 195, 199, 200, 204, 289, 358, 359, 529, 545, 644, 645, 647, 648, 649, 650 i 654.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Per tant, són 58 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions. Queden rebutjades.

Passem, seguidament, a les que n'ha demanat votació separada el Grup Mixt, que són: de la 1 a la 30, de la 32 a la 50, 93, 427, 430, 524, 561, 565 i 646. (*El Sr. Millo i Rocher demana per parlar.*) Senyor Millo.

El Sr. Millo i Rocher

President, per advertir que l'esmena 93 ja l'hem votat; en tot cas, la podem tornar a votar, però ja ho hem fet abans. I que en el cas del Grup Parlamentari Popular demanaríem votació separada de les esmenes 427, 430.

Gràcies.

El president

Perdó, 427...

El Sr. Millo i Rocher

I 430.

El president

Juntes o separades?

El Sr. Millo i Rocher

Juntes.

El president

Doncs, votem en primer lloc les esmenes 427 i 430.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Per tant, són 58 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions. Queden rebutjades.

Votem, seguidament, les esmenes de la 1 a la 30, de la 32 a la 50 i 524, 561, 565 i 646. És això? (*Pausa.*)

Doncs, comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Per tant, són 46 vots a favor, 69 vots en contra i 15 abstencions. Queden rebutjades, aquestes esmenes.

Votarem, finalment, la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a l'articulat.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Per tant, 46 vots a favor, 69 vots en contra i 15 abstencions. Queden rebutjades, aquestes esmenes.

Votarem, seguidament, les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. A l'estat de despeses.

En primer lloc, i a petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, votarem les esmenes números 61, 66, 92, 213, 395, 492, 493, 555, 556, 557, 693, 712, 720, 752, 787, 788, 789, 791, de la 862 a la 866, 908, 934, 938, 939 i de la 954 a la 958.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Seixanta-un vots a favor, 69 vots en contra. Queden rebutjades, per tant.

Votarem, seguidament, l'esmena número 711.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Han estat rebutjades per 16 vots a favor i 114 vots en contra.

Seguidament, votarem les esmenes de la 214 a la 216, 394, de la 467 a la 470, de la 482 a la 487, 909, 1029, 1057, 1110, 1111, 1114, 1115 i 1116.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Han estat rebutjades per 15 vots a favor, 70 vots en contra i 45 abstencions.

Votarem, seguidament, les esmenes a l'articulat.

El Grup Parlamentari del Partit Popular ha anunciat la retirada de les esmenes 179 i 180.

I votarem, en primer lloc, les esmenes que han estat transaccionades, que són la 185, la 218, la 250, la 251, la 261, la 407, la 449, la 453, la 472, la 474, 478, 483, 492, 583, 698 i 700.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Han estat aprovades per 130 vots a favor.

Votarem, seguidament, a petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'esmena número 176.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquesta esmena ha estat aprovada per 83 vots a favor i 46 vots en contra.

Votarem, seguidament... *(Veus de fons.)* Vuitanta-quatre vots a favor i 46 vots en contra. És que no és fàcil, amb tanta votació...

Vuitanta-quatre vots a favor i 46 vots en contra.

Votarem, seguidament, l'esmena número 543.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Vuitanta-quatre vots a favor i 46 abstencions. Queda aprovada, doncs, aquesta esmena.

Seguidament, l'esmena número 224, a petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

(Veus de fons.)

S'atura la votació.

L'esmena número 224, a petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Ara hem votat la 543. *(Veus de fons.)* Sí? *(Pausa.)*

Votem, doncs, l'esmena número 224.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Són 84 vots a favor i 47 abstencions. Per tant, queda aprovada aquesta esmena.

Seguidament, votarem l'esmena número 508, a petició dels grups parlamentaris que donen suport al Govern, de manera separada.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Ha estat aprovada per 131 vots a favor.

Seguidament, a petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, votarem de la 52 a la 58, 63, 64, 66, 67, 68, 69, 71 a 73, de la 75 a la 85, de la 148 a la 153, 156, 209, 211, 213, 215, de la 219 a la 223, 225, 238, 252, 330, 363, 366, 367, 369, 370, de la 373 a la 378, 380, 381, de la 390 a la 400, 402, de la 404 a la 406, de la 408 a la 413, 446, 447, 448, 450, 451, 452, 454, de la 461 a la 471, 473, 475, 476, 477, de la 479 a la 482, de la 484 a la 491, de la 493 a la 507, de la 510 a la 523, 539, 541, 544, 558, 559, de la 570 a la 574, de la 576 a la 582, de la 584 a la 586, 588, 589, 591, 593, de la 601 a la 614, de la 618 a la 624, 627, 631, 632, de la 634 a la 637, 641, 642 i 643.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Seixanta-dos vots a favor, 69 vots en contra. Queden rebutjades.

Votarem, seguidament, les esmenes 65, 364, 365, 372, 379 i 540.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Quinze vots a favor, 116 vots en contra. Queden rebutjades, aquestes esmenes.

Seguidament, les esmenes números 70, 72, de la 165 a la 175, la 177, la 178, de la 181 a la 184, 186, 187, 210, 212, 214, 216, 217, de la 226 a la 236, de la 239 a la 249, de la 253 a la 260, de la 262 a la 264, 371, 403, 414, 509, 590, 592, 628, 629, 630, 633, 638, 639, 640, de la 694 a la 697, 699, de la 701 a la 712 i la 715.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Quinze vots a favor, 69 vots en contra, 47 abstencions. Queden rebutjades, aquestes esmenes.

Votarem, seguidament, a petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i del Grup Mixt, les següents esmenes: 587, 625 i 626.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions.

Votem, seguidament, les esmenes números 542 i 575.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 69 vots en contra i 50 abstencions.

I amb això hem acabat les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Passem a les esmenes del Grup Mixt a l'estat de despeses.

A petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, votem, en primer lloc, les esmenes números 84 i 786.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Cinquanta vots a favor, 69 vots en contra i 12 abstencions. Han estat rebutjades.

Votem, seguidament, les esmenes números 1, 2, 3 i 9.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Tres vots a favor, 116 vots en contra i 12 abstencions. Han estat rebutjades.

Votem, seguidament, les esmenes 4 i 5.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Tres vots a favor, 70 vots en contra i 58 abstencions. Queden rebutjades.

Seguidament, votarem les esmenes a l'articulat que han estat transaccionades, que són la 437 i la 555.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Han estat aprovades per 131 vots a favor.

A petició dels grups parlamentaris que donen suport al Govern, votem, seguidament, les esmenes números 324 i 556.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Han estat aprovades per 131 vots a favor.

Seguidament, votarem, a petició del Grup Parlamentari de Convergència i del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, les següents esmenes: de la 59 a la 62, de la 114 a la 147, de la 162 a la 164, 316, 325, 327, 328, 361, de la 432 a la 436, 438, 439, de la 441 a la 445, 459, de la 532 a la 538, 599, 684, de la 687 a la 690 i la 692.

(El Sr. Millo i Rocher demana per parlar.) Senyor Millo?

El Sr. Millo i Rocher

Sí, senyor president. En aquest cas, per demanar votació separada de les esmenes número 59 a 62 i la 599.

El president

Votem, doncs, primer les esmenes de la 59 a la 62 i la 599 –de la 59 a la 62 i la 599.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Han estat rebutjades per 50 vots a favor, 69 vots en contra i 12 abstencions.

Votem ara la resta de les esmenes que els he dit abans. Cal que els les repeteixi? *(Pausa.)* Doncs, aquest bloc que havíem esmentat abans.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Han estat rebutjades per 62 vots a favor i 69 vots en contra.

Seguidament, votarem les esmenes números 457, 458 i 460.

Comença la votació... Perdó. *(Pausa.)* Ara. Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Han estat rebutjades per 15 vots a favor i 116 vots en contra.

Votem seguidament les esmenes 317, 318, 319, 322, 326, 329, 360, 362, 431, 445, 557, 686, 691, 693 i de la 729 a la 732.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Quinze vots a favor, 69 vots en contra i 47 abstencions. Han estat rebutjades.

Seguidament, votem les esmenes, a petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, números 51, 207, 208, 320, 321, 323, de la 566 a la 569 i la 600.

(El Sr. Millo i Rocher demana per parlar.) Senyor Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Senyor president, per demanar votació separada de les esmenes 320, 321 i 323.

El president

Molt bé. Doncs, votarem en primer lloc les esmenes números 320, 321 i 323.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Han estat rebutjades per 15 vots a favor, 69 vots en contra i 47 abstencions.

Votem ara la resta que els he comentat abans: 51, 207, 208, 566 a 569 i 600.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 69 vots en contra i 59 abstencions.

Votem l'esmena número 685.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 69 vots en contra i 12 abstencions.

Es passa seguidament a la votació de la resta del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

El Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2008 ha estat aprovat per 68 vots a favor i 63 vots en contra.

Projecte de llei de mesures fiscals i financeres (tram. 200-00029/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen del Projecte de llei de mesures fiscals i financeres. Iniciem el debat amb el posicionament i la defensa de les esmenes reservades, per ordre de major a menor. Té la paraula, per a la defensa de les esmenes del

Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Ruiz.

(Pausa.)

Senyora diputada? Tenim algun problema amb el micro del faristol... (Pausa.) Ara.

La Sra. Ruiz i Isern

Ara sí? Gràcies. Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, en nom de Convergència i Unió em pertoca explicar el nostre posicionament davant el dictamen de la Comissió d'Economia i Finances que ha elaborat sobre el Projecte de llei de mesures fiscals i financeres.

Malauradament, no podrem donar suport a aquesta llei per diverses raons. Unes ja les vam explicar en la nostra esmena a la totalitat, i no les repetirem. El segon motiu és per la manca de voluntat d'acceptar o de negociar les esmenes que els hem presentat, i en aquest sentit, em sorprenen les paraules de la portaveu socialista, que deia que nosaltres presentem esmenes per presentar, sense cap voluntat que siguin acceptades, perquè, per exemple, jo mateixa encara estic esperant resposta a algunes transaccions que Convergència i Unió va oferir. Però sobretot no hi votarem a favor per temes de més calat, que els exposaré en breu.

Vostès han desaprofitat una bona ocasió per fer una llei ambiciosa i que s'adeqüi al nou context econòmic. Aquesta llei no dona resposta a l'actual situació econòmica del país, i només els en donaré unes dades; tots les coneixem, però val la pena saber-les una altra vegada.

La inflació catalana ja es situa al 4,2 per cent, amb un diferencial d'un punt respecte a l'espanyola. Hi ha una moderació en el creixement econòmic: del 3,9 del 2006 hem passat al 3,7, amb perspectives de creixement del 3 per cent. També hi ha una moderació en el creixement de la creació de llocs de treball, un endeutament familiar —que ja ho sabem— preocupant i un dèficit comercial força greu. I tots coneixem —no cal explicar-ho— els efectes negatius que això pot suposar, a curt i a mitjà termini, per a la societat i l'economia catalanes. Ens ho diuen les cambres de comerç: l'elevada inflació, preveuen que se sostingui per sobre del 4 els propers mesos. Foment del Treball ens diu que això es tradueix en una pèrdua de competitivitat exterior, com si la nostra balança comercial estigués per a massa festes.

I, davant d'aquestes dades preocupants —d'inflació, d'estancament del creixement, de poca productivitat—, què fa el tripartit? Doncs, un mal ús de l'instrument que tenen a les seves mans. No és un instrument eficaç per fer front a aquest canvi de tendència econòmica.

I és cert que els indicadors macroeconòmics no són culpa del tripartit; tampoc no facin després una interpretació tendenciosa. Però el que sí que és culpa seva és que siguin incapaços de fer servir en benefici de Catalunya l'instrument que tenen a les seves mans.

Per tant, aquest és el nostre primer argument per dir que no: la manca d'ambició de fer servir un instrument..., que l'únic que han fet és continuar amb la política que

ja portaven, quan les condicions econòmiques del país són diferents.

Un segon..., que sempre ens ho criticaven a Convergència i Unió i ara ho fan vostès: per què utilitzen la Llei de mesures fiscals i financeres per fer reformes sobre coses que no toquen? Això ens ho criticaven molt. Ara ho fan vostès, i en canvi el que no fan és fer les lleis o els reglaments que han de fer, o les modificacions en aquestes lleis.

I d'això en tenim dos exemples. Recorden la Llei 22/2003, de protecció d'animals? La recorden? On són les mesures que s'havien de potenciar? On és el reglament? Quatre anys, tirant cap a cinc, i res de res. I què fan perquè no se'ls descontrolï? Doncs, com l'estudiant dolent: fer la feina a última hora i malament. Ens presenten una esmena als pressupostos donant dotze mesos més de moratòria a la prohibició de sacrificar animals de companyia abandonats. Entenem el neguit dels alcaldes davant la impossibilitat de complir la llei, una llei que és avançada i ambiciosa, però que ha topat amb una nul·la voluntat política del tripartit de fer-la viable. Ens vam abstenir en l'esmena que vostès van presentar no perquè no hi estiguéssim d'acord, sinó perquè no volem ser còmplices de la seva incompetència en un tema tan sensible com aquest. Ens han fet arribar un pla de viabilitat. D'acord. El treballarem a fons amb les entitats, però, senyores i senyors diputats, ja els avanço que serem implacables a l'hora de fer-ne el seguiment.

Un altre exemple: les modificacions de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental. Hem de reconèixer-los que han presentat una esmena que en millora el mateix text, però no ens podem estalviar de dir-los que arriben tard i amb la marxa alentida. Coneixen de sobres la voluntat de Convergència i Unió de consens en aquesta matèria, la nostra insistència perquè això s'arregli, però seguim esperant el text de la reforma. No ha arribat; ho va prometre l'anterior conseller de Medi Ambient, però encara no hem vist la modificació. I tampoc és de rebut que vagin fent aquestes modificacions sense presentar el text. És de justícia reconèixer —i això ho haurien d'acceptar— que les empreses que fan la feina, que han fet l'esforç d'adaptar-se, se les premiï. Ara que han recuperat aquest discurs de l'esforç, doncs, les empreses que han fet l'esforç d'adaptar-se, que se'ls reconegui.

Manca d'ambició, doncs, i un ús poc adequat, i un tercer punt perquè hi votarem en contra: per presumir de coses que no són certes. L'honorable conseller ens va dir aquí mateix que s'eliminaven taxes. Miri, que s'eliminin taxes sobre fets imposables que decauen, a mi no em sembla que sigui massa mèrit, oi? Per tant, aquesta anul·lació de taxes no és resultat de la voluntat del tripartit de reduir la pressió fiscal ni d'estimular l'economia, sinó el resultat de fets imposables que desapareixen perquè són menors, inútils o caducs. Endevino que, com que no es poden penjar massa més medalles, el que fan és bandera d'això.

I permetin-me centrar-me en el que sí que es podien haver penjat una medalla i no han aconseguit ni el diploma de consolació, i és l'impost de successions i donacions. Aquest serà el nucli central de la nostra intervenció.

I és que avui a més s'ha fet molta demagògia sobre això, i volem posar els punts sobre les is. En paraules de l'honorable conseller..., ens va dir: «Enguany resulta especialment significativa la modificació d'alguns aspectes de l'impost de successions i donacions.» Per vostès és significativa, per nosaltres és un mer retoc. No s'autoenganyin. Retocs que fins i tot vostès mateixos s'han esmenat per rebaixar-los. Ens donen l'excusa –una excusa barata– que quan arribi el nou sistema de finançament ho modificaran. I per què no ho han fet ja? La gran modificació que vostès deien que farien es redueix al fet que el límit d'exempció per habitatge habitual s'elevi a 500.000 euros per cada subjecte passiu. Però atenció: presenten una esmena dient que no, que ara seran 500.000 euros per habitatge. Això és la gran modificació de la qual parlaven? Per nosaltres, és una presa de pèl als ciutadans.

Convergència i Unió –ja ho saben– reclama la supressió d'aquest impost, i ja hem portat propostes en aquest Parlament; rebaixes fiscals que incentivin l'economia i que ajudin les famílies en un moment difícil per a elles, que esperonin la creació de riquesa, que fomentin l'estalvi. Però vostès ni tan sols han volgut debatre en la ponència: un no rotund, sense matisos, a una proposta que humilment Convergència i Unió creiem que és bona i molt oportuna. Però vostès no en volen ni parlar. I no és només una dèria que tingui Convergència i Unió. Mirin què diu Comissions Obreres: davant la preocupant dada de la inflació, considera que cal un canvi en la política fiscal. I els mateixos ciutadans, què diuen? Doncs, preguntin al Síndic de Greuges el nombre de queixes dels contribuents que han rebut respecte a aquest impost. Però vostès l'únic que fan és posar-li una mica de maquillatge i ja està, ja sembla que sigui més presentable.

El país necessita una reforma profunda de l'impost; com nosaltres demanem, la desaparició de l'impost, com passa en tantes altres comunitats autònomes, governi qui governi. I el que no poden ficar és l'excusa de la disminució dels ingressos. S'han mirat els números que vostès publiquen? Se'ls han mirat? Saben quin és l'increment d'ingressos per la recaptació de successions i donacions? Un 11,2 per cent. Onze coma dos per cent, i no el poden modificar? Estan al servei dels ciutadans, o de què estan al servei? Amb un increment de l'11,2 per cent. Ens poden explicar per què? I després diuen que la pressió fiscal no augmenta.

I, mirin, no ens treguin l'argument dels 884 milions de recaptació, perquè és fals i molt tendencios. Sap que haurien d'haver fet, senyors d'Esquerra Republicana? Pujar aquí dalt i explicar per què rebaixen els seus plantejaments inicials, per què en lloc de donar suport al conseller accepten els plantejaments que fa Iniciativa per Catalunya Verds. Vostè sap que el tema no són els 884 milions. El problema són vostès.

I juntament amb aquesta crítica en sorgeix una altra: qui mana en aquest Govern tripartit?, què fa el Govern tripartit? I els ho explicaré amb exemples que vostès mateixos han dit. Octubre del 2006, dinar Zapatero - Maragall - Montilla. I diuen: «Ens comprometem a utilitzar la nostra capacitat de modificar els impostos per fer-los més justos i reduir càrregues, considerem necessària

una reforma significativa de l'impost de successions i donacions.» Ho repeteixo: «Considerem necessària una reforma significativa de l'impost de successions i donacions.» Augmentar l'exempció a 500.000 euros per l'habitatge habitual és una reforma significativa? Definitivament, no.

Dinar del senyor Montilla al Col·legi d'Arquitectes el març del 2007, on diu que les successions i donacions no han de suposar una càrrega fiscal excessivament costosa, i diu textualment: «Aquest és l'objectiu del futur projecte de llei de l'impost de successions i donacions»; el futur projecte de llei de successions i donacions, mes de març, Montilla *dixit*. I la Meritxell pregunta: «I on és aquest projecte de llei d'impost de successions i donacions?» Som a les acaballes del mes de desembre; això ho va dir el mes de març. Ja han passat per aquesta cambra dues propostes de l'oposició que no han aprovat perquè volien portar la seva. Molt bé. I on és la seva? Com volen després que els creguem amb tantes promeses que no han complert? I, mirin, prometre no el farà pobre, però sí irresponsable si no es compleix el que s'ha dit.

I per netejar-se la consciència el que fan és entrar alguna cosa en la Llei de mesures fiscals i financeres, i per acabar-ho d'arrodonir, es presenten una esmena a si mateixos que rebaixa i aigualeix els plantejaments inicials. Qui mana, doncs, en aquest Govern? Ens poden explicar com és que el conseller d'Economia presenta una proposta i els socis minoritaris la hi fan canviar? I la promesa del president d'aquest Govern? Un govern i un president incapaços de tirar endavant les mesures que creu necessàries per a aquest país no lideren. I aquest és el greu problema d'aquest Govern: la manca d'entesa fa que la reformes necessàries per tirar endavant el país quedin tal qual, no es facin: successions i donacions, quart cinturó, sistema sanitari, etcètera. I això s'ha vist en aquesta llei.

Aquest és un govern que constantment es rectifica i s'esmena, i vostès són presoners de vostès mateixos. Si el conseller d'Economia volia i creia que s'havia de fer una reforma, i vol encara, crec, de l'impost de successions i donacions, què els impedeix fer-ho? Els seus propis plantejaments. Els seus propis plantejaments interns fan que allò que creuen i veuen que s'han de fer no es faci. Per tant, són presoners dels seus prejudicis, dels seus plantejaments.

I qui hi surt perdent amb tot això? Doncs, miri, no és ni Convergència i Unió ni el Govern, sinó els ciutadans d'aquest país; ciutadans de classe mitjana que veuen com han d'acabar pagant una quantitat gran de diners per haver heretat un pis que han comprat els seus pares amb l'esforç i el treball de molts anys. I preguntin, si no, al Síndic de Greuges el nombre de queixes, ja els ho he dit, que ha rebut en aquest sentit. I quan arribarà, la reforma? Nosaltres hem fet la carta als reis; no sé si vindrà després de Nadal, esperem que sí.

I per últim, només una referència a patrimoni. També hem debatut molt sobre patrimoni, però no hem avançat. I aquí saben quant augmenten la recaptació? Un 21 per cent. I, per cert, ens preocupa la intromissió del Govern espanyol. Zapatero eliminarà, segons diu, el patrimoni. Senyors, això saben que és competència nostra,

competència de la Generalitat; és la Generalitat qui ha de presentar les reformes; que no ens trepitgin, com habitualment fan, les nostres competències. Facin-ho vostès abans.

És per tot això, doncs, senyores i senyors diputats, que no votarem a favor d'aquesta llei. Primer, perquè no porta les solucions que el país necessita en un moment on el creixement econòmic es veu estancat. Segon, perquè els més perjudicats són els ciutadans, perquè tot i que la Generalitat té més diners –que, damunt, recaptarà més– és incapaç de fer una modificació i una supressió de l'impost de successions i donacions. I miri que és fàcil! Caldria treure'l i ja està.

I Iniciativa per Catalunya Verds ens pregunta: «Les seves reformes fiscals permeten una societat més justa i d'equitat?» Doncs, miri, sí, i un sí amb majúscules i ben alt. «Hi haurà disponibilitat suficient de recursos?» Doncs, també; un altre sí amb majúscules i ben alt.

I un últim..., la nul·la confiança que mereix un govern que promet i promet i fa mesos que anuncia i encara no ha fet res. Han desaprofitat una altra ocasió. La nostra tasca l'hem fet el millor que hem pogut i hem sabut, però vostès no han fet prou bé la seva, i no ens demanin, i no ho farem, que votem a favor d'aquesta llei de mesures fiscals i financeres.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Ruiz. Per defensar les seves esmenes, en nom del Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, per posicionar-nos i defensar les esmenes vives del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya respecte a la Llei de mesures fiscals i financeres, en primer lloc hem de fer esment de la tramitació de la ponència de la llei...

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau... Perdoni, senyora Olano. *(Pausa.)* Gràcies. Pot seguir, pot seguir...

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. En primer lloc, hem de fer esment de la tramitació de la ponència de la llei, consistent a manifestar a aquest grup parlamentari el mateix dia de la ponència que el Govern no havia tingut temps de mirar les esmenes. Després, i sense més, votació en contra per part dels grups que donen suport al Govern a la comissió. I, finalment, secret sepulcral fins al dia d'avui, per la qual cosa hem de deduir –ara ja hem arribat, senyor Comín, al plenari– que no hi haurà cap tipus de referència a les esmenes del Partit Popular.

Per tant, res ha estat objecte de possible admissió, res serà objecte de possible negociació. Aquesta és la nostra relació dels fets i dels temps respecte a aquesta llei.

Com no podia ser d'una altra manera, el Partit Popular, també en aquest debat ja d'esmenes, i no de totalitat, no donarà recolzament a la llei pels mateixos arguments que va presentar l'esmena a la totalitat. Però a més aprofitarem el temps que tenim per defensar, en concret, les esmenes que queden vives i que, per tant, no han estat objecte d'incorporació al dictamen, i per tant no formaran part de la llei.

Un bloc d'esmenes, en concret l'esmena número 1, que nosaltres plantejem, de supressió, fa referència a la modificació del text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya. Com ja vam dir, davant el problema financer del cicle hidràulic de l'aigua, no s'aporta cap tipus de mesures, no es resol per part del Govern, i l'única mesura que ens planteja el Govern és continuar penalitzant el consumidor, especialment la indústria catalana.

Es continua atacant la tributació de l'aigua, el cànon de l'aigua, i el règim fiscal de la tributació de l'aigua és objecte de modificació per quarta vegada consecutiva. I aquests canvis posen en relleu, primer, la manca d'una política hídrica coherent i eficaç i d'estalvi i ús racional de l'aigua, i, segon, la manca de criteris i mesures eficients en l'àmbit de les infraestructures hídriques que siguin realment una alternativa del ja derogat Pla hidrològic nacional: no preval el principi de qui contamina més paga, es carrega excessivament el consumidor domèstic i industrial davant d'aquesta incapacitat i manca d'inversions en l'àmbit hídric.

Després, l'esmena número 6 el que preveu, conjuntament amb la 9, una sèrie d'exempcions, en concret, per a persones discapacitades quan estan en el cercle d'actuació o en l'espai físic de la muntanya de Montserrat. També en aquestes petites coses realment es demostren aquestes polítiques socials. Estem parlant de dos euros, i el Govern de Catalunya no ha estat capaç d'integrar aquesta esmena proposada pel Partit Popular. La nostra esmena deia que gaudeixen d'exempció del pagament de la taxa els vehicles de persones amb discapacitat. Cap menció, cap negociació.

L'esmena 16 feia referència a la modificació de l'article 6 del títol VII de la Llei 15/97, que feia referència a la taxa per activitat de control i inspecció sanitària en escorxadors. L'increment que proposava el Partit Popular era pujar d'un 20 a un 25 per cent les deduccions per suport instrumental al control oficial; ho ha fet en altres articles d'aquesta modificació, però, en concret, en el que proposa el Partit Popular no hi ha hagut cap modificació per part del Govern.

L'esmena 18, a l'article 7, de modificació del títol IX de la Llei 157/1997, de 24 de desembre. Aquesta és una esmena no només proposada pel Partit Popular, sinó també demanada per la societat civil, en concret per l'Associació de Productors, Elaboradors i Comercialitzadors de Productes Agroalimentaris Ecològics. Aquesta associació ha posat en relleu, amb una documentació que ens consta que ja ha estat adreçada a la conselleria, i que fins al dia d'avui no ha tingut resposta, el que plantejen és que les taxes, plantejades amb aquesta modificació, a l'article 7, no reflecteixen el principi d'equivalència i no es corresponen al valor del servei públic prestat, i

tindria d'existir una memòria econòmica que justificués el manteniment d'aquestes noves taxes, per demostrar que realment aquest preu que es posa, el cost real de la certificació realment és el que correspon a l'impost de la taxa; certificació que en aquests moments està limitada a l'àmbit públic, i no com a la resta d'Espanya i d'Europa on s'ha permès que la certificació es fes en l'àmbit privat; certificació que encareix i carrega econòmicament contra les empreses elaboradores i comercialitzadores, i que representen en aquests moments el 90 per cent del sector; certificació que encareix i que fa poc competitives les empreses afectades.

La taxa, per la seva naturalesa jurídica, com vostès ja saben, exigeix que la quantitat a liquidar correspongui estrictament al cost dels serveis prestats, sense que aquesta sigui una font d'ingressos. El que no pot ser és que les empreses catalanes, si certifiquen fora de Catalunya, perquè hi ha una certificació pública i privada, siguin més competitives, quan certifiquen fora de Catalunya. En canvi, quan ho fan a Catalunya, com aquesta taxa va més enllà i no només pretén carregar el cost real del servei, sinó també que siguin una sèrie d'ingressos que van més enllà del cost real i que no es reflecteixen en la memòria, aleshores el que fa és penalitzar el sector amb les conseqüents deficiències competitives.

L'esmena 20, plantejada pel Grup Popular, fa relació a la creació del registre de taxes. Ja ho vam plantejar en l'esmena a la totalitat, i realment el Partit Popular considera que és necessària una refosa que unifiqui i harmonitzi la legislació de taxes de la Generalitat, sobretot atenent el principi de seguretat jurídica. Aquesta no és una qüestió que el Partit Popular porti a aquest plenari en aquests moments; ja des de l'any 2004 el Partit Popular ho reclama, i no només això, sinó que el Govern sistemàticament en pren el compromís i sistemàticament ha incomplert aquesta mesura.

Realment, en aquesta llei de mesures, i en concret amb la disposició final primera, que hi fa referència, en aquest sentit, es recull. Però jo vull recordar que, com he manifestat, es posa de manifest en aquest plenari, i l'any passat, en concret, ens van dir que en el termini d'un any es faria aquesta refosa. I aquest any ens tornem a plantejar la qüestió i no sabem si serà objecte, també, d'incorporació a la llei de mesures de l'any proper.

Per nosaltres és una qüestió, l'elaboració d'aquesta norma, com he dit, de seguretat jurídica, i sobretot atenent que el Partit Popular considera que la tramitació, que ha estat retallada contínuament i que posa els actors i els subjectes passius en situacions pràcticament de *búsqueda* i captura del que és la legislació aplicable, podria realment ser un objecte de claredat i de seguretat jurídica que és necessari en aquests moments.

També, atenent la refosa i la forma que es poden donar dintre de la llei a les taxes, el Partit Popular planteja la necessitat de crear un registre públic sobre taxes aplicades en cada un dels departaments de la Generalitat. Sí que és veritat que alguns dels departaments ja ho contemplen, però és necessari a fi i efecte de poder avaluar l'efecte de cadascuna de les taxes, les conseqüències

econòmiques, la justificació de la memòria, de per què la rebaixa, la incorporació o no de les taxes.

Actualment, no tots els departaments compleixen aquests requisits de transparència, i el nostre grup no entén per què realment no hi ha aquesta voluntat d'avaluació i d'incorporació d'aquestes mesures que, per nosaltres, són fonamentals.

També dintre de les mesures i esmenes plantejades pel Partit Popular, hem de comentar aquelles que fan referència a la supressió de l'impost de successions i donacions. En concret, són les esmenes 22, 23, 24, 25 i 29.

Nosaltres no fem cap negociació a mitges; ja és voluntat i objecte del nostre programa, i de l'argumentari i del sentiment del nostre partit, la supressió de l'impost de successions i donacions. Com ja vam dir, per nosaltres és un impost que no té cap tipus de justificació, és un impost que és totalment anacrònic, és un impost que realment no respon a cap tipus de justificació per part del Govern de Catalunya. Realment, aquest anacronisme, aquest fals progressisme que intenta i que planteja el Govern, no coincideix amb la visió que té el Partit Popular. Nosaltres considerem que existeix un diferent tractament de les persones des d'un punt de vista fiscal, atenent exclusivament on radiqui el seu patrimoni.

No cal que fem referència a les manifestacions fetes pel senyor conseller i les conseqüències d'aquestes. Se'ns ha dit que s'abordaria una reforma, se'ns va dir que aquest era al començament de la reforma, però realment nosaltres qualifiquem aquesta reforma de reforma frustrada. No era ni la forma ni és el contingut que esperaven la societat catalana. No era una qüestió de partits, era una qüestió de principis.

I, home, nosaltres ja ho entenem: ara ho tenen força complicat; el tema de l'assumpció del missatge que l'impost de successions i donacions és anacrònic ja el comparteix i el compra la totalitat de la societat catalana. Però, és més, ja vam anunciar en el debat de totalitat que el nostre partit defensa l'eliminació de l'impost de patrimoni. I, oh!, el senyor Zapatero sembla que s'està adonant en època preelectoral que les mesures econòmiques posades en vigor ja en l'anterior legislatura del Partit Popular i proposades aquests dies des del nostre grup realment són acceptades. El senyor Zapatero s'ha sumat a la l'eliminació del patrimoni. El senyor Zapatero sap que tant successions, com donacions, com patrimoni han de ser objecte de descàrrega dels ciutadans, que saben que exclusivament se'ls mira des del punt de vista del contribuent, amb el xec en blanc del que el Govern pot gastar, però que no hi ha aquest equilibri tan demanat pel Grup Popular, l'equilibri entre els serveis públics que reben els ciutadans i el que paguen a través d'aquests impostos. Nosaltres de veritat que els encoratgem que mirin la legislació d'algunes comunitats autònomes governades pel Partit Popular, en les quals es fan polítiques socials, en les quals realment l'eliminació de l'impost és una realitat.

I hem de tornar a dir..., perquè avui s'ha parlat indirectament del tema de balances fiscals, tret per Esquerra Republicana, s'ha contestat des del nacionalisme, i jo els contestaré des del Partit Popular de Catalunya: si aquestes balances, si aquests objectes han de servir o

han de continuar sent objecte de mercadeig dels ciutadans i de la capacitat fiscal dels ciutadans, no hi trobaran el Partit Popular. El nostre únic equilibri és: què paguen els ciutadans, què reben els ciutadans. Nosaltres considerem, i ho podem demostrar en les comunitats autònomes que governem..., i Catalunya té aquesta capacitat, té la capacitat, realment, normativa per intervenir en els seus impostos. I què ens trobem en la Llei de mesures fiscals i financeres? Res de res. Això és el que tenim, una capacitat mal emprada. Aquí no valen excuses que si el sistema de finançament o les balances... No, no; hi havia moltes coses que es podien incorporar en aquesta Llei de mesures, en aquest pressupost, i no han estat objecte de consideració per part del Govern. Per tant, com he dit, es tracta d'una qüestió de voluntat política més que d'una qüestió d'un pretès marc fiscal, amb relació a l'estatal, no massa cohesionat.

I, després, les esmenes 45 i 46 feien referència a la Llei 9/2004, referida a l'Agència Catalana del Consum. Hem patit alguna situació que feia referència al consum desagradable: «Els ciutadans saben la necessitat que tenim que aquests terminis siguin cada vegada més breus.» Doncs bé, el Govern ens proposa, en aquest àmbit d'agilitar el procediment, que els terminis per..., o sigui, que el màxim termini de resolució i notificació en els supòsits de silenci administratiu i terminis administratius, en els procediments de l'Agència Catalana del Consum, sigui de vuit mesos o dotze mesos en els procediments... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), perdó, de dotze mesos o sis mesos en els procediments abreujats. El Partit Popular ha fet una proposta fent referència que aquests terminis siguin de vuit mesos o quatre mesos en els procediments abreujats...

El vicepresident primer

Senyora Olano...

La Sra. Olano i García

Sí, vaig acabant, senyor president...

El vicepresident primer

No...

La Sra. Olano i García

Es tractava exclusivament d'una voluntat; estàvem parlant de terminis, no estàvem parlant de diners. Aquí tampoc hem trobat resposta del Govern. Realment, aquesta mesura era un bon element a introduir, un bon element que respectava, doncs, totes les garanties necessàries per als ciutadans i per als consumidors, però que només era una qüestió de gest per part dels grups que donen suport al Govern.

I ja definitivament acabo amb les esmenes 66, 67, 68 i 69, que proposaven, doncs, la refosa de taxes i la presentació de la Llei de caça, que ja és un continu però que, malgrat tot, no té recollida o no es recull amb suficient sensibilitat per part dels grups que donen suport al Govern.

Per tot això, doncs, nosaltres mantenim les esmenes vives i no donarem recolzament al text del Projecte de mesures fiscals i financeres presentat pels grups que donen suport al Govern.

Moltes gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Olano. Per defensar les esmenes del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Hace poco más de un mes debatíamos en esta cámara la admisión de la Ley de medidas fiscales y financieras. En aquel debate nuestro grupo, Ciudadanos, ya anunció su no, presentó una enmienda a la totalidad. Las razones que entonces justificaban nuestro no a la tramitación se resumían fundamentalmente en dos aspectos.

Aquí se ha dicho que era una ley poco ambiciosa, y allí ya también se dijo en aquel momento, por nuestro grupo parlamentario, que aportaba pocas novedades. Una ley con poco más de veinte artículos y reducidas disposiciones adicionales, que tampoco contenían grandes cambios, grandes transformaciones en su contenido. No es una ley, a nuestro juicio, que sirva para abordar la situación financiera y fiscal de Cataluña en un momento en que —aquí también se ha dicho— se está incrementando la inflación, hay una posible pérdida de puestos de trabajo en ciernes y la competitividad va como va.

Esta ley poco ambiciosa es, además —y era la segunda razón que justificaba nuestro no a la admisión en aquel momento—, una ley tímida, de transición, que queda a la espera de un nuevo modelo de financiación autonómica y a la espera del tan repetidamente anunciado —algún día vendrá— proyecto de ley del impuesto sobre sucesiones y donaciones. Es decir, era una ley que no quería cambiar el estado de las cosas.

A nuestro juicio, esta es una ley de trámite, una ley parche propia de un gobierno que, a pesar de tener tan corta vida —un poco más de un año—, ya parece agotado. No es de extrañar que un gobierno embridado en las tensiones internas, desde los distintos grupos que lo integran, gaste muchos esfuerzos y muchas energías en tratar de controlar a sus distintas formaciones y no tanto en tratar de efectuar propuestas valientes, propuestas decididas y propuestas interesantes para la sociedad catalana.

Pero este Gobierno embridado, agotado, también en la tramitación del proyecto de ley, ha demostrado ser un gobierno arrogante. ¿Qué papel ha hecho o ha dejado hacer a los grupos que le dan soporte en esta cámara? Podemos decir que ha sido un papel de meros mensajeros de malas noticias, no han podido aportar casi nada y han tenido, en esa fase, la figura del don Tancredo. ¿Pero qué papel han tenido los grupos de la oposición en esta tramitación? La figura de convidados de piedra. Hemos sido testigos de las decisiones sin ninguna posibilidad de incidencia. Ni una sola de las enmiendas de

los grupos de la oposición, hemos sabido hoy, ha sido valorada o tenida en cuenta como posible para mejorar el contenido del proyecto de ley.

Estamos ante un gobierno agotado, arrogante, con pocas aportaciones, muchas de ellas equivocadas y sin capacidad de diálogo. De todas maneras, no se negará a los grupos de la oposición, y a este grupo tampoco, la intención, la buena intención frustrada de, con sus enmiendas, intentar corregir lo que considerábamos defectos por acción y defectos por omisión.

En cuanto a los defectos por acción, fundamentalmente están relacionados con los ingresos, con el capítulo de ingresos. En este sentido, entendemos que el bloque relacionado con las tasas es, a nuestro juicio, equivocado; se altera el equilibrio entre precio y servicio. Y es así, y de ahí alguna de las enmiendas presentadas por nuestro grupo parlamentario, por Ciutadans, en relación con la tasa del servicio de guarda de los vehículos del Patronato de la Montaña de Montserrat o la tasa por la publicación de anuncios en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Pero también entendemos que se ha producido un error en el incremento de los precios públicos en el caso del puerto de Barcelona. Es decir, a nuestro juicio, por razones de interés comercial, el incremento de las tarifas de los servicios de las concesiones y de las autorizaciones administrativas complican los objetivos del puerto de Barcelona. No hay que olvidarse que nuestro puerto, el puerto de Barcelona pretende convertirse en el primer puerto español del Mediterráneo y convertirse en la puerta de entrada de las mercancías asiáticas en el sur de Europa; asimismo, se pretende incrementar el transporte marítimo de corta distancia, el tráfico de pasajeros y la afluencia de cruceros. Desde luego, el incremento de los precios, se convendrá que no es conveniente para esta finalidad que mantiene el puerto.

Un segundo apartado que entendemos realmente decepcionante es el relacionado con la modificación de los tributos cedidos. Se ha limitado, el proyecto de ley, a tratar de paliar de una manera muy urgente los efectos de la competencia fiscal a la baja, sobre todo en materia de donaciones; ese es un aspecto que tiene... Pero no ha ido al fondo del problema, al núcleo del problema, que es, en sí, la modificación global, la propuesta –y no se ha hecho, porque lleva tiempo siendo tímido, este Gobierno– de proponer la modificación integral de este impuesto a nivel de toda España.

Evidentemente, eso va ligado con la necesidad de establecer una reforma, una reforma integral del modelo de financiación en España. Nuestro grupo, en repetidas ocasiones en esta cámara y en este Pleno, ha venido reivindicando la necesidad de proceder a un modelo de financiación nuevo en España. Y hoy aquí se ha solicitado la colaboración de todos los grupos de la cámara para hacer llegar al Gobierno español, al Parlamento español en definitiva, de una forma unánime, la necesidad de reformar este modelo para que Cataluña esté mejor tratada.

No les quepa la menor duda de que en este empeño vamos a estar. Pero yo hoy les voy a hacer a ustedes también un reto: les voy a solicitar, a todos los grupos

de esta cámara, que en la reforma del modelo de financiación que se pretende también colaboren para que se acabe con las situaciones de privilegios especiales en la comunidad foral de Navarra y en la comunidad del País Vasco; es decir, que abordemos, desde un punto de vista solvente, claro, un régimen común para toda España en el que se establezca un modelo de financiación en el que todas las comunidades autónomas colaboren en la participación de la financiación. Es decir, esto supone acabar con comunidades que están en estos momentos al margen de la solidaridad y no contribuyen en modo alguno al fondo de solidaridad. Esa es una verdadera revolución que les invito a replantearse en la cámara. Hagámoslo de manera unánime, también esto; establezcamos un modelo común para toda España. Es decir, el acuerdo en todo y el acuerdo en toda España.

Por eso consideramos que la vía que se está planteando aquí, por lo que he tenido ocasión de escuchar a otros grupos parlamentarios, es una vía equivocada, es una vía que no conduce al bien común, y al bien común de todas las comunidades autónomas. La figura que ha utilizado hoy el presidente de nuestro partido, del catalán engañado, creemos que describe perfectamente esta situación. No engañen, no engañen a los catalanes, con un debate que en el fondo no está yendo al núcleo, al fondo del asunto en materia de financiación. No se trata ni de balanzas fiscales..., sino de establecer un régimen en que se incremente, sin duda alguna, la participación de las comunidades autónomas en los tributos cedidos, que ahí sí que nos encontrarán, pero que a su vez racionalice el modelo de financiación.

Pero aquí muchas veces se escucha hablar de capacidad autonormativa, y cuando hay ocasión para utilizarlo no se utiliza; y estoy refiriéndome, por ejemplo, a la capacidad autonormativa en materia del impuesto sobre la renta de las personas físicas. En este proyecto de ley que se viene hoy a debatir, no hay ni una sola mención –ni una sola mención– a reformas necesarias en materia de IRPF. Y con este impuesto se puede hacer política social, y no deja de ser extraño –y de ahí algunas de las enmiendas que se han presentado por nuestro grupo– que no hayan sido tenidas en cuenta.

Una política tributaria adecuada puede mejorar la situación de los más desfavorecidos, y ustedes han dicho «no» a una deducción de las cantidades satisfechas en concepto de alquiler, el 10 por ciento, hasta un limitado marco de trescientos euros, para menores de treinta y cinco años, a aquellos ciudadanos que se encuentran en paro, a aquellos discapacitados graves o a los viudos de más de sesenta y cinco años. En un momento en que se está debatiendo la Ley de la vivienda y el Pacto catalán por la vivienda, en el que se ha establecido una mejora y un intento de llegar a una política de alquiler de viviendas adecuada, no deja de ser extraño que ustedes, pudiendo utilizar este instrumento, no lo hagan en materia de deducción por alquiler.

Pero tampoco han considerado conveniente, y desde luego que nos sorprende, aceptar la deducción por gastos de ayuda a personas dependientes que pretendía nuestro grupo. La paralización del desarrollo de la Ley de dependencia, ese freno que tiene permanentemente puesto esta comunidad autónoma en el desarrollo de esta im-

portante ley, hace a nuestro juicio imprescindible que la comunidad autónoma colabore con los ciudadanos que viven en situación de dependencia. De ahí que no acabamos de entender por qué no se incluyen como deducción los gastos derivados de la atención a las personas dependientes, con un tope limitado de hasta tres mil euros.

Se ha dicho mucho en estos días y se ha comentado en el Proyecto de Ley de Presupuestos, que estamos ante una situación de desaceleración de la economía catalana, evidentemente no imputable exclusivamente al Gobierno de la Generalitat, pero sí que el Gobierno, y a través del instrumento adecuado, que es el proyecto de ley, puede utilizar sus mecanismos para evitar las consecuencias de esta desaceleración y poner los medios para corregirlas.

De aquí que algunas de las medidas que nosotros proponíamos en la reforma de la Ley del IRPF fueran en la medida de evitar, trataban de evitar las consecuencias de la desaceleración de la economía. Una de ellas, notoria, la deducción por la inversión en primera actividad empresarial o profesional para jóvenes menores de treinta y cinco años, no se ha aceptado. Una segunda, la deducción por donaciones para el fomento de investigación científica y el desarrollo e innovación tecnológica, el 20 por ciento de las cantidades donadas, en un contexto en el que tenemos conocimiento de un cuadro desolador en materia de investigación e innovación tecnológica en Cataluña.

Es por ello que con estos antecedentes y con esta predisposición del Gobierno, entiendan ustedes que nuestro voto tiene que ser necesariamente negativo. Pero no porque queramos hacerlo negativo, y les podemos asegurar que nuestra voluntad era de llegar a acuerdos, sobre todo en un contexto que nos diferencia de otros grupos parlamentarios, porque, a diferencia de otros grupos parlamentarios que están haciendo hincapié e incidencia sistemática en la necesidad de reducir los tributos, nuestro grupo parlamentario en esta cámara no lo está haciendo así. Nuestro grupo parlamentario únicamente está definiendo la necesidad de que los ingresos, los tributos que pagan todos los catalanes tengan un buen fin y dirigidos a la acción social, al bien común. Desde luego, no es esta la finalidad que está llevando el Gobierno, y buena prueba de ello son los propios presupuestos que ha presentado, y así ya se ha puesto de manifiesto en el anterior debate, y de ahí que, evidentemente, no seamos partidarios de incrementar el número de ingresos para realizar ese tipo de servicios que están ustedes definiendo en sus políticas diarias.

Por ello, y sin más, anunciarles y reiterarles nuestro voto negativo otra vez. Y no crean que lo hacemos de agrado; lo hacemos a desgana y sin duda marcado porque su propia situación de arrogancia y de agotamiento nos obliga a ello.

Muchas gracias.

El president

Té la paraula, per fixar posició sobre les esmenes reservades i el text del dictamen, en nom del Grup Par-

lamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, permetin-me que comenci agraint el to de les tres intervencions, crec que es de llei dir-ho. Els tres diputats –la senyora Olano, la senyora Ruiz i el senyor Domingo– han tingut un to que jo vull qualificar de constructiu, respectuós, i crec que és de llei agrair aquest to.

Vull començar, abans d'entrar en el discurs que tenia previst, fent alguna referència a les crítiques que ens han fet vostès. Parlen que és una llei no ambiciosa. Jo el primer que els demanaria, especialment a la senyora Ruiz, també al senyor Domingo..., no fem catastrofisme amb els indicadors macroeconòmics. Perquè deia la diputada de Convergència i Unió: «Hi ha un estancament del creixement.» No, no, no, no hi ha un estancament del creixement. Vostè mateix ha dit que passem al 3,7, i potser ens quedarem en un 3 per cent. Seguirem per sobre de la zona euro, amb un punt per sobre. Per tant, podem parlar d'una desaceleració, eh? Primer volia puntualitzar això, perquè és fàcil, sense voler, fer un cert catastrofisme, no?

Però jo els faig una pregunta, als dos diputats que han fet referència a aquesta qüestió: vostès creuen de veritat que la gestió d'aquesta desaceleració s'ha de fer a través de la Llei de mesures? És el lloc, la Llei de mesures, des del qual gestionar la desaceleració? No, no és des d'aquesta llei, fent un pedaç aquí, un pedaç allà, a la Llei d'acompanyament. S'ha de fer a través de les polítiques que s'estan fent, les polítiques que s'estan fent seriosament, al lloc on correspon, no utilitzant un instrument de «tapadillo», no?

Però sí, en això, deixin que els faci una altra reflexió, que és la següent. Clar, la naturalesa d'aquesta llei és discutible, perquè nosaltres, és veritat, els dèiem a vostès –ens ho ha dit la diputada Ruiz– que els governs anteriors feien servir aquesta llei per posar coses que no hi corresponien, diguem-ne, no? Nosaltres com entenem aquesta llei? Hi ha disposicions que la Llei de pressupostos no pot acollir, perquè la Llei de pressupostos té una vigència d'un any, però hi ha disposicions necessàries, i per això s'han de posar en una llei que acompanya la Llei de pressupostos. Però no és la Llei de mesures el lloc des del qual fer grans reformes fiscals, eh?, o grans reformes financeres. No és aquest, el lloc.

Ho dic perquè, és clar, ens trobem amb una certa contradicció, no? Si fem molts canvis, se'ns acusa o se'ns acusaria que estem, diguem-ne, fent canvis importants de «tapadillo» on no toca, a través de la llei d'acompanyament. Si fem pocs canvis, ve el senyor Domingo, ve la senyora Ruiz, i ens diuen que fem una llei poc ambiciosa, que esperaven d'aquesta llei que donés totes les solucions als problemes de la desaceleració, etcètera. Jo crec que aquí se'ns pot fer una crítica, se'ns pot fer l'altra, però les dues crítiques alhora són incompatibles, no?

Per tant, jo volia primer començar dient això, no? Inten-tem fer un ús responsable de la llei d'acompanyament, eh? Aquest Govern i la majoria que li dóna recolzament fem un ús responsable de la llei d'acompanyament, fem

totes aquelles disposicions que no caben en els pressupostos, per la naturalesa específica, però que han de formar part de les modificacions que els pressupostos ens demanen, no?

Si vol, i sense que serveixi de precedent, diputada Ruiz, li donaré la raó en una única cosa i encara parcialment, però ja ho haurem de discutir perquè si no esgotaria tot el temps, que és en el tema de la Llei de prohibició del sacrifici d'animals, però així en parlem. Miri, per una vegada, li dono en part la raó en una qüestió, perquè no ens diguin que mai acceptem cap dels seus arguments, no?

Entrant en les esmenes que ha presentat la majoria, en les esmenes que ha presentat la majoria, no cal que ens hi entrem molt, però saben que n'hi ha una que fa referència a la taxa d'escorxadors; de fet ja es va aprovar en comissió, a proposta del Grup d'Esquerra Republicana, i aquí, simplement perquè en quedi constància, el que volem en aquest cas és que aquesta taxa no repercuteixi en l'anella més vulnerable de la cadena, diguem-ne, no?, dins del cicle de la producció ramadera, que moltes vegades són els ramaders –no necessàriament, però moltes vegades és així–, i per això fem que no repercuteixi sobre ells aquesta taxa, no?

Anem al nucli de la llei i del debat que vostès ens han proposat: successions i donacions. Clar, ara podrien dir-me vostès: «Escolti, ara vostè es contradïu, perquè diu que la Llei de mesures no s'ha de fer servir per fer reformes importants, i en canvi sí que reformen una cosa tan important com l'impost de successions.» I el diputat Teixidó em diu: «Efectivament, senyor Comín, vostè s'està contradient.» No m'estic contradient, senyor Teixidó, encara no li puc donar aquesta satisfacció, perquè no fem una modificació integral de l'impost, perquè la farem on toca, a través d'una llei específica, la farem quan toca. «La farem», em pregunta la diputada Ruiz, «quan?» En el moment oportú. I el moment oportú també té a veure a tenir més definit el nou model de finançament i conèixer millor, per tant, quin serà el marc general del finançament de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Per tant... Això no vol dir que ens condicionem a un calendari o a un altre, però aquesta llei està promesa, està prevista, i aquesta promesa es complirà, com totes les promeses que està fent aquesta majoria des que ha entrat al Govern, no?

Llavors, què fem? Escolti, fem tres modificacions molt específiques; no cal que els ho expliqui amb detall. La reducció aplicada a l'habitatge habitual, fins a 500.000 euros, l'augmentem, el límit, fins a 500.000 euros. L'apliquem, efectivament, al conjunt de l'habitatge, fem una esmena en aquest sentit; sí, sí, hem volgut fer una precisió, que en el projecte, tal com va entrar al Parlament, no hi era. Augmentem el límit individual per a cada subjecte passiu, fins a 180.000. Fem la reducció –important també– que s'aplica per la donació als fills i descendents per l'adquisició del primer habitatge habitual, n'augmentem el límit de 60.000 euros, i fem la modificació important de donacions, diguem-ne, no? Això ja estava en el text tal com va entrar al Parlament, i saben vostès que dividim la base liquidable en tres trams, fem una nova escala per tant, i els tipus són del 5, el 7 i el 9 per cent.

Per què fem aquestes tres coses? –que intento donar els arguments pels quals no ens estem contradient. Escolti, per dos o tres motius molt clars. En primer lloc, hi havia un compromís del Govern amb relació a aquestes qüestions específiques, o a alguna d'aquestes qüestions específiques, i el volem complir. En segon lloc, perquè aquestes modificacions ja estan molt clares, ja estan molt madures, tenen tot el sentit del món, i per això les volem fer. I tampoc no hem de deixar d'explicar que hi ha un tercer motiu, que té a veure amb el sentit de la responsabilitat, que a més l'hem explicat: és criteri d'aquest Govern, a l'hora de regular l'impost de successions –i s'ha dit en aquesta cambra per part del conseller i per part dels diputats de la majoria–, ser responsables, la qual cosa vol dir minimitzar l'impacte que la competència fiscal de les altres comunitats autònomes pugui tenir sobre el nostre impost. I per tant, també d'acord amb aquest criteri, fem unes modificacions puntuals, que per descomptat no esgoten la reforma de l'impost, no fem veure que l'impost queda reformat avui, no, la reforma de l'impost queda pendent; per tant, no estem prenent el pèl a ningú. Algú ha parlat de presa de pèl. Cap presa de pèl. No els diguin «presa de pèl» als beneficiaris de la reforma que fem avui, perquè per a ells no és cap presa de pèl, no?

Però és que jo crec que el que ens separa amb relació a aquest impost no és només una qüestió procedimental, diguem-ne, no?, una qüestió formal, si és «ara toca», «no toca», o si hem d'esperar el nou finançament... És que avui ha quedat palès, amb la senyora Olano, amb la senyora Ruiz, que hi ha una diferència de concepció, hi ha una diferència de model. Escolti, vostès han de decidir cap a on dirigeixen la seva mirada. Dirigeixen la mirada cap a la senyora Esperanza Aguirre, diguem-ne, cap a Madrid, o dirigeixen la seva mirada cap a Europa?

Jo li voldria preguntar a la senyora Meritxell Ruiz si ella creu en l'economia social de mercat. Vostè creu en l'economia social de mercat? (Pausa.) Sí? Doncs, escolti, a la majoria, quasi a tots els països d'Europa amb economia social de mercat, tenen impost de successions. Vostès em diuen moltes vegades: «Escolti, a Europa no tenen patrimoni. Què fem nosaltres amb patrimoni?» Ara segurament caurà l'impost de patrimoni; molt bé, decisió del Govern de Zapatero. Pel mateix argument, vostès haurien d'admetre que l'impost de successions hi és a quasi tot arreu. Escolti, és més, un santuari intel·lectual del liberalisme, la revista *The Economist* –ens ho explicava el senyor Coscubiela l'altre dia–, reivindicava la no-supressió de l'impost de successions. (Veus de fons.) Un article, senyor Teixidó, un article publicat a la revista *The Economist*; no era l'editorial, era un article publicat a la revista *The Economist*, on es reivindicava el manteniment de l'impost de successions, no?

Però és que encara, a la senyora Ruiz, jo li voldria fer encara una altra pregunta, i és: vostès estan a favor de l'autogovern seriosament? Vostès estan a favor de l'autogovern seriosament. Escolti, doncs, hem de ser conscients que, segons com, la competència fiscal el que fa és eliminar tota autonomia. I aquí hem de pensar i hem de reflexionar. Perquè per voler tenir autonomia descentralitzem els impostos i, segons com, el que passa és que

un ha d'acabar fent una política fiscal que li condiciona completament i absolutament la competència fiscal, per tant cap autonomia. Per voler tenir autonomia podem acabar perdent-la tota, i hem d'acabar fent una política fiscal que no és la que voldríem autònomament.

Jo li vull dir a la senyora Olano que l'impost de successions, senyora Olano, no és anacrònic. La totalitat de la societat catalana, com vostè diu, no pensa que l'impost de successions és anacrònic, si és que vostè creu que els sindicats formen part de la societat catalana, que potser pensa que els sindicats no formen part de la societat catalana, o els electors dels partits de la majoria no formen part de la societat catalana. Perquè la majoria en el seu programa electoral va ser molt clara amb relació a l'impost de successions, i no pensàvem eliminar-lo, i ho dèiem, i ens van votar. Per tant, jo crec que hi ha una part molt imp..., majoritària, li diré, de la societat catalana que no creu que sigui anacrònic.

I és que li diré més: el que és anacrònic és una societat sense impostos, senyora Olano. Els països sense impostos són els països que van pitjor del món. Els països sense impostos pròpiament són països amb problemes de desenvolupament greu. Les grans societats modernes d'Europa, els països més avançats d'Europa des del punt de vista de la competitivitat internacional, des del punt de vista del seu desenvolupament social, són països amb impostos. Llavors, vostè ha de triar si vol una societat moderna, una societat desenvolupada o una cosa, diguem-ne, de països amb problemes, que és el que caracteritza els països sense impostos, el fet que són països amb problemes, eh? Els països que s'estan modernitzant, els països emergents, un país com el Brasil, que s'està intentant modernitzar, un dels problemes que té és com construir un sistema fiscal del qual ara esta mancat en totes les seves dimensions, per exemple. Per tant..., ja ho acabarem de parlar al passadís, diguem-ne, oi?, perquè és un tema molt interessant que ara no podem debatre ara aquí, des del faristol, perquè crec que aquí hauríem d'aprofundir una mica més.

Jo volia, en el temps que em queda, fer tres referències molt breus. Una, a una esmena de Convergència sobre la deducció per habitatge, per habitatge de lloguer. Escolti, les polítiques d'habitatge no les podem fer tampoc a través de la Llei de mesures. Les polítiques d'habitatge, sap on les farem? Les polítiques d'habitatge les farem en la llei que s'aprovarà aquesta tarda, la Llei de l'habitatge. Escolti, llavors vostès volen que fem polítiques d'habitatge, volen que fem junts polítiques d'habitatge. Fem-les. Escolti, sumin-se vostès a la Llei de l'habitatge, sumin-se al Pacte nacional per l'habitatge, que s'hi ha sumat tothom –tothom, tothom–, menys vostès, menys vostès i vostès.

Escolti, tenen l'hora de dinar per recapacitar, encara hi són a temps, eh? Jo crec que han d'acabar de reflexionar. Vostès van agafar l'excusa de l'article sobre l'expropiació temporal de l'usdefruit. Ara el Consultiu ha explicat clarament que aquest concepte és constitucional. El que hem hagut de fer és precisar-lo millor, perquè el que deia el Consultiu és que el que es vulnerava era la igualtat davant del dret de propietat, però no qüestiona que l'expropiació temporal quedi emparada pel que diu la Constitució sobre la funció social de la propietat. Ara que ja saben que la funció social de la propietat l'empa-

ra l'article..., ara que vostès ja no tenen dubtes jurídics, escolti, un dinar dona per a molt. Jo entenc que en la Llei de mesures es notava una voluntat de vostès de participar de les polítiques d'habitatge. Les polítiques d'habitatge seriosament les estem fent a través d'una llei, a través d'un pacte nacional, i vostès hi estan convidadíssims, diguem-ne, no? Aquesta és una primera qüestió que els volia dir.

Una altra: taxes. Tres paraules: augmentem tres taxes i reduïm o suprimim sis taxes. Per tant, aquí, escolti, no discutim més; en cauen més que no pas n'entren. La pressió fiscal... A més a més, reformem successions i donacions. O sigui, sobre la pressió fiscal, per sort, aquest any ja no hi ha ni discussió.

I una última reflexió per a la senyora Olano. Jo entenc el que vostè ha dit –a més, reconec que ho ha dit amb un to completament respectuós, i per tant ho vull tornar a agrair– amb relació al procés de tramitació, però hauríem de fer una reflexió política també, en relació amb això. Jo he repassat quantes esmenes se'ls acceptaven a vostès en la Llei de mesures en els anteriors governs: se'ls acceptaven quasi totes. Nosaltres no els n'hem acceptat cap. Però és que hi ha una petita diferència, que és que vostès governaven junts; vostès i l'anterior Govern de Convergència i Unió tenien un acord polític que permetia que fessin una majoria, i vostès, diguem-ne..., els governs de Convergència aprovaven les lleis fonamentalment amb els vots del Partit Popular. Clar, entenc que aquesta és una diferència molt gran. Nosaltres no governem amb els vots del Partit Popular en el Parlament de Catalunya; nosaltres ja tenim la nostra majoria. Qui governava amb els vots del Partit Popular durant molt de temps era Convergència i Unió. Faltaria més, que Convergència i Unió no els hagués acceptat a vostès les esmenes, no?

Jo voldria que vostès reflexionessin sobre aquesta diferència rellevant sobre la seva relació política amb el Grup de Convergència i Unió i la relació política que tenen amb nosaltres. I li explicaré també que a la Llei de mesures no li n'acceptem cap, però vostè sap que en la Llei de pressupostos nosaltres estem acceptant moltes més esmenes que les que acceptaven els governs de Convergència i Unió als grups que ara som a la majoria i que en aquell moment estàvem a l'oposició. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Sense més...

El president

Senyor Comín...

El Sr. Comín Oliveres

...només vull donar les gràcies al lletrat, el senyor Bayona; a la senyora Balagué, la gestora, i molt especialment al senyor Fernando Espinosa, que és el tècnic del grup, que ens ha donat un suport imprescindible.

Gràcies, senyor president.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputats, diputades, honorable conseller, bé, novament ens trobem, doncs, davant del debat de la Llei d'acompanyament dels pressupostos 2008, i el cert és que el transcurs d'aquest mes i escaig no ha suposat cap canvi transcendent en el nostre posicionament inicial, com poden imaginar-se. Per tant, doncs, malgrat el perill de reincidir en els termes de l'anterior discurs, els exposaré novament de manera breu els motius pels quals donarem suport a aquesta Llei de mesures fiscals i financeres.

En l'anterior debat, tots els grups parlamentaris ja vàrem coincidir en l'anàlisi d'un escenari marcat per un canvi del cicle econòmic i per l'esgotament del model de finançament; és a dir, tots coincidíem en la mateixa diagnosi de la malaltia: la manca de recursos suficients. En la nostra societat, actualment, ja és tan popular parlar de dèficit fiscal i de balances com gairebé ho és parlar del temps, i això, doncs, denota alguna cosa, i en cap cas ens pot passar desapercebuda.

Senyora Olano, quan vostè feia la intervenció que m'ha precedit anteriorment, ens deia que el seu equilibri és parlar de quant paguem i quant rebem. Miri, a mi, perdoni'm, però crec que aquest és el concepte o la definició d'una balança fiscal: quant es paga en relació amb quant es rep. I no entenc per què els fa por posar públicament, doncs..., que es compari aquesta relació de quant paguen i quant reben els catalans respecte de quant paguen i quant reben els espanyols. No entenc quin és el problema de fer-ho públic.

El que és ben clar és que l'any vinent, per mandat estatutari, sí que ha de quedar concretada de forma definitiva l'aplicació, doncs, dels preceptes del títol sisè de l'Estatut d'autonomia referents al finançament de la Generalitat de Catalunya. És un mandat estatutari; el mateix text ens remet a aquest termini de dos anys per fer-ho efectiu, i això es tradueix en l'agost del 2008. Per tant, criteris clars d'aplicació de regles de finançament noves: agost del 2008. A partir de llavors, parlem de sistema fiscal.

Per tant, doncs, creiem que és un exercici de rigor i responsabilitat no suprimir ni alterar substancialment aquelles figures impositives que, en data d'avui, reporten uns ingressos a la Generalitat clarament indispensables per a la seva viabilitat financera. I en aquest sentit no ens podem permetre el luxe de prescindir de 850 milions d'euros, quan Catalunya, doncs, pateix un dèficit fiscal, com s'ha dit, de gairebé 19.000 milions.

Així, com a conclusió, doncs, un cop establertes i concretades aquestes noves regles del finançament, llavors sí que podrem abordar el debat del sistema fiscal català, però no abans, perquè per nosaltres això resulta clarament temerari.

Quin és el nostre posicionament respecte de l'impost en concret, que és el que genera aquest debat? Ja el vam

manifestar, i ho torno a fer: la necessitat peremptòria de reforma de l'impost de successions; reforma, que no supressió. Per nosaltres, aquest impost compleix una important finalitat redistributiva de la riquesa, i així ho demostren les dades recaptatòries. Per tant, no estem disposats a la seva supressió, a l'eliminació definitiva, però sí a una profunda reforma, doncs, que disminueixi la càrrega fiscal que genera aquest impost en les rendes mitjanes.

Com creiem que aquesta càrrega fiscal desmesurada, doncs, es pot disminuir? Bàsicament, a través de tres reformes: increment del mínim exempt, tot el cabal hereditari; eliminar els coeficients de patrimoni preexistent, i en tercer lloc –i no per això menys important–, reduir els tipus impositius que s'apliquen en aquest impost, i en aquest cas creiem que s'haurien d'assimilar als establerts per a les donacions en aquesta mateixa Llei de mesures fiscals i financeres.

Bé, senyora Ruiz, vostè reclama la supressió, ens deia, de l'impost sobre successions i donacions; també la senyora Olano. Ja els manifesto que aquí no ens posarem d'acord, perquè el nostre model fiscal, doncs, és progressista i el seu és clarament conservador; per tant, no arribarem a un acord. Però reclamar la supressió d'impostos i, alhora, mesures que ajudin les famílies, doncs, és una evident contradicció. No es poden fer o abordar mesures de foment, ja siguin a la família o a altres institucions, quan no hi ha recursos per fer-hi front, i si suprimim impostos, doncs, no hi haurà recursos per a aquestes mesures de foment.

També, senyora Ruiz, s'ha entestat a demanar-nos, a preguntar-nos durant el seu discurs: «Qui mana, en aquest Govern? Diguin qui mana, en aquest Govern. Perquè digui'ns qui mana en aquest Govern...» Bé, jo entenc que a vostès els resulta impossible el que és entendre un govern de coalició a la Generalitat de Catalunya, on en aquest exercici concretament som tres forces polítiques, no?, tres forces polítiques diferents, les que acorden un consens, un pacte per arribar a determinats acords. A vostè això se li fa difícil d'entendre; d'això, ja me'n faig càrrec. Però és que si vostès s'entesten a continuar en aquesta actitud de mandatari únic, absolut, com han fet al llarg de la seva trajectòria, honestament els dic que crec que es situen fora del joc polític que permet aquesta cambra. I aquí no em sembla que estiguin actuant amb intel·ligència política. Per tant, amb tota humilitat li aconsello que corregeixin la seva miopia en aquest sentit.

Tampoc, respecte d'aquest impost sobre successions i donacions, tampoc estem d'acord, doncs, que hi hagi una harmonització estatal de l'impost, que implicaria una important cessió de competències normatives que ens són pròpies. Si realment la distorsió que genera aquest impost a l'Estat vol ser corregida per part de l'Estat, del Govern espanyol, doncs, la solució passaria per la seva eliminació, però per part de l'Estat, i per establir –això sí– els corresponents mecanismes de compensació. És el mateix que ara, en certa manera, s'està proposant amb l'impost de patrimoni, no?

És molt fàcil, no?, suprimir tots aquells impostos per part de l'Estat que no repercuteixen en la seva caixa;

aquest és un discurs molt fàcil, de populisme molt barat. Si realment hi ha una voluntat de suprimir impostos, el que s'ha de fer és seure, pactar i negociar totes aquelles mesures de compensació amb els directament afectats per la supressió dels impostos. I en aquest sentit, doncs, que no es torni a repetir, per exemple, el desgavell que es va donar quan el Partit Popular al Govern va decidir suprimir l'impost sobre activitats econòmiques, *de facto* pràcticament suprimint, l'IAE. Un bon dia, el senyor Aznar es va aixecar inspirat i va decidir que suprimia una de les bases o dels fonaments bàsics del finançament dels ens locals, sense establir cap mena de mecanisme de compensació respecte a això. Doncs bé, suposo que en aquesta cambra també hi han molts alcaldes i podrien donar fe de la situació, de la condemna a què els va portar aquesta mesura electoral, sens dubte, per al finançament dels ens locals.

Per tant, si es volen afrontar reformes d'aquest tipus, s'ha d'establir la compensació corresponent que faci front a aquesta eliminació.

D'altra banda, la Llei de mesures sí que afronta la modificació de les donacions. I en aquest cas nosaltres estem a favor de la reforma..., o de la naturalesa d'aquesta reforma de donacions. Per què? Perquè es redueixen substancialment els tipus impositius, per fer front també a una problemàtica molt concreta que s'estava donant, que és la de les deslocalitzacions. I també ens satisfà, en aquest sentit, que via esmena a l'articulat s'hagi incorporat un tractament especial per a la figura de l'habitatge habitual, també en donacions, perquè creiem que és un bé jurídic sotmès a un règim especial de protecció, igual que ho fan les successions. Tot i que hi ha una crítica, i hi ha una crítica que ja la vàrem manifestar en el darrer Ple: estem d'acord en el fons d'aquesta reforma, en la naturalesa, però no tant en la forma, perquè nosaltres també creiem que la Llei de mesures fiscals i financeres, no ens sembla l'instrument adequat per abordar una reforma fiscal d'aquestes característiques.

I, per últim, m'agradaria destacar també la reforma que experimenta la taxa per activitats de control i inspecció sanitària en escorxadors. En aquest sentit, la llei el que determina, o la llei que aprovarem, i n'aprovarem, doncs, la corresponent taxa, el que determina és que la quota que deriva de la investigació de residus no pugui ser repercutida en els ramaders, fet històricament vinculat o històricament reivindicat pel sector.

I a la fi, doncs, crec que aquest Govern demostra la sensibilitat amb relació a les demandes d'aquest sector i el reconeixement, doncs, just de les mancances que té el sector ramader, com a part econòmicament més feble d'aquesta relació jurídica sotmesa al gravamen.

Moltes gràcies per la seva atenció, senyors i senyores diputats.

El president

La senyora Laia Ortiz, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, honorable conseller, primer de tot vull mostrar la satisfacció del nostre grup parlamentari pel resultat de la negociació d'aquesta Llei de mesures fiscals i financeres. Pensem sincerament que en aquest debat ens hi jugàvem molt, molt més del que ens podíem pensar. Ens jugàvem, per una banda, quina era l'aposta ideològica del Govern d'esquerres en matèria fiscal. En primer lloc, estaven en joc els ingressos recaptats pels nostres propis tributs, però també els ingressos a través del model de finançament que s'ha de pactar amb l'Estat, i també estava en joc l'equitat del nostre model fiscal.

Tenim clar que des de la dreta es vol anar suprimint impostos; ens ho han dit per activa i per passiva. No ens demanen reformar-los perquè afavoreixin les rendes més baixes; el que ens demanen és que els eliminem per a tothom. I ens demanem molt especialment la supressió dels impostos directes, que són precisament els més redistributius i els que contribueixen a reduir les desigualtats socials.

Avui podem estar moderadament satisfets, perquè hi ha una aposta clara per mantenir impostos, i no podem seguir el corrent neoliberal d'anar rebaixant més i més la capacitat d'ingressar recursos per part de l'Administració. Des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa ens oposem a aquesta fira populista de les rebaixes fiscals; ja ho vam dir en el debat a la totalitat. Rebaixar impostos, al final, sempre suposa rebaixar drets socials.

La societat, senyora Olano, el que ens demana és tenir uns serveis com els de Finlàndia, els de Suècia o Dinamarca; això és el que la ciutadania ens demana. La ciutadania ens demana la quarta pota de l'estat de benestar: donar autonomia a les persones dependents, universalitzar l'educació de zero a tres anys, atendre la diversitat a les escoles, modernitzar el teixit productiu del país, garantir la mobilitat en transport públic.

Però, per fer tot això, necessitem tres coses: per una banda, voluntat política, que la tenim; bona gestió, que la tenim, però també necessitem uns ingressos per dur-ho a terme. Però, evidentment, aquests ingressos..., no podem tenir aquest tipus de polítiques dels països nòrdics amb una pressió fiscal com la dels Estats Units o la dels països subdesenvolupats, com deia el diputat Comín.

Eliminar l'impost de successions i donacions significa una aproximadament, amb les dades del 2006, prescindir de 665 milions d'euros. I en un país com el nostre, on hi ha tantes coses per fer, és un luxe que no ens podem permetre. Ahir mateix, l'informe de Càritas explicava que 200.000 persones vivien en condicions d'extrema pobresa. I des del nostre grup creiem que és inadmissible i vergonyós fer aquests discursos sobre rebaixes d'ingressos davant d'aquestes situacions.

Tenim una societat força polaritzada pel nivell de desigualtat: entre un 30 per cent de la població amb renda superior, interessada en la rebaixa fiscal —que aquesta deu ser la societat de què vostè parla, senyora Olano, «tota la societat»... Bé, un 30 per cent, que és la d'ingressos superiors, està interessada en rebaixa fiscal; però

un 65 per cent, amb una població amb renda mitjana i baixa, està interessada en serveis públics i pensions.

Però en aquest debat, com bé deia, no només ens jugàvem els ingressos de l'Administració de la Generalitat de Catalunya pel que fa a tributs propis; hi estem d'acord gairebé tots els grups. També estem d'acord que també necessita un nou sistema de finançament d'acord amb les condicions demogràfiques, socials i econòmiques del nostre país.

Aquest és un dels principals reptes que hem d'afrontar l'any vinent: la negociació amb l'Estat per fer complir l'Estatut d'autonomia de Catalunya aprovat. Aquest nou pacte sobre finançament, que es durà a terme el 2008, es farà sobre principis que vam aprovar a través del text estatutari, i un d'aquests principis és precisament l'esforç fiscal de les comunitats autònomes. Si reduïm el nostre esforç fiscal, també estem reduint la nostra capacitat de tenir un millor sistema de finançament. L'article 206 de l'Estatut d'autonomia estableix com a criteri precisament l'esforç fiscal a l'hora de dissenyar els mecanismes d'anivellament.

I, en tercer lloc, també estava en joc l'equitat del nostre sistema fiscal. Creiem que cal fer una defensa precisament dels impostos directes. L'impost de successions i donacions és dels pocs impostos directes que ens queden on tenim plena competència des de Catalunya. L'evolució a nivell estatal i també des de Catalunya s'ha basat en un augment de la pressió fiscal, però basada en impostos indirectes, en detriment dels directes. I són aquests impostos els principals instruments per lluitar contra la pobresa. Un sistema impositiu fort i progressiu, combinat amb unes polítiques públiques que prioritzen el benestar de la majoria de la ciutadania, són els instruments principals per reduir desigualtats.

I abans d'entrar en les esmenes introduïdes també vull fer una reflexió sobre l'argument que cal reduir o eliminar els impostos perquè aquests només afecten la classe treballadora, perquè els poderosos ja tenen els seus instruments per eludir-los o no pagar-los, que és un, també, dels arguments que utilitzen els grups de l'oposició. Aquest argument és enganyós i ens fa entrar en un cercle viciós. És a dir, en comptes de regular més i augmentar les mesures de control i inspecció per fer complir la llei de manera efectiva o que aquesta no s'utilitzi d'una manera fraudulenta, el que fem és aplaudir aquest comportament i eliminar els impostos i universalitzar l'evasió per a tothom. Creuen que és aquesta, la manera de fer-ho? Nosaltres creiem que la manera no és reduir impostos, sinó establir vies de col·laboració amb les diverses administracions per combatre la competència fiscal, i també enfortir les mesures de control i inspecció.

Dit això, sí que entraré en les esmenes que s'han introduït durant el procés de la llei, de tramitació.

Una de les millores incorporades és la que fa referència al cànon de l'aigua. Per una banda, clarifica millor a qui afecta, i també la progressivitat i l'efecte dissuasiu del malbaratament de l'aigua, amb la correcció del topall en l'escala de tributació del cànon. Per altra banda, també volem subratllar –i més en un any com aquest, de tanta escassetat d'aigua– el fet que hem introduït l'exemp-

ció al pagament del cànon a les explotacions agrícoles, quan en èpoques de restriccions queden afectades, i això té un impacte directe en la seva capacitat adquisitiva. Creiem que la pagesia d'aquest país agraeix que es tingui en consideració la situació en cas de sequera.

Dit això, entraré en el que és l'estrella del debat: la valoració del capítol 2. Des del nostre grup estem molt satisfets. Des del nostre grup –ja ho vam dir en el debat a la totalitat– no tenim por de parlar d'impostos, no ens fa por; sempre ens hem mantingut fermes en la defensa dels impostos, de mantenir-los i d'augmentar-los si és necessari, perquè sabem que són una inversió en el futur del país, en pro de la cohesió social, i perquè ens ajuden a canviar hàbits i conductes poc sostenibles.

Pel que fa a l'esmena de modificació de l'article 11 de la llei, volem subratllar la importància d'aquesta modificació en pro de l'equitat. Des del nostre grup estem d'acord en l'exempció del pagament de l'impost en cas de «vivenda» habitual, però establint uns límits. Una cosa és parlar d'una llar mitjana, com la majoria de la ciutadania, i l'altra és parlar de petits palauets o mansions, que en el redactat inicial hi podrien tenir cabuda. Perquè en el redactat inicial aquest límit s'establia en 500.000 euros, i saben que no parlem de 500.000 euros de valor de mercat, sinó de valor cadastral, actualitzat amb uns correctors. Però no només això: és que aquests 500.000 es podien anar multiplicant pel nombre d'hereus; per tant, aquí cabien unes «vivendes» habituals que podien valdre 1 milió, 2 milions, 2,5 milions d'euros.

Nosaltres creiem que els béns de luxe no han de beneficiar-se d'aquesta exempció o que, en tot cas, hauran de contribuir precisament a la redistribució de la riquesa, i no a perpetuar desigualtats socials a través de l'herència. Per tant, en aquesta esmena parlem del valor de la «vivenda» en el seu conjunt, i amb un límit individual de 180.000 euros. Creiem, sincerament, que d'aquesta manera introduïm equitat a la mesura, per tal de millorar les condicions d'aquells a qui realment es dirigeix, la classe mitjana i treballadora, i no se'n beneficien altres col·lectius privilegiats.

Per altra banda, també vull subratllar l'esmena de l'article 11 bis del capítol 2, que millora i afegeix transparència a una pràctica que s'està duent a terme però que no l'empara la regulació. En uns anys on accedir a un habitatge ha estat una creu per a la gran majoria de la població –per cert, aquesta tarda farem un pas molt important per posar fi a aquesta situació–, com deia, en aquesta situació del mercat immobiliari, els joves han estat el col·lectiu més afectat. Els preus dels lloguers i els habitatges, sumats a una precarietat i temporalitat molt elevada del mercat de treball, han fet impossible la seva emancipació. Això ha fet que molts pares dediquessin part dels estalvis a donar ajudes als seus fills per a aquesta emancipació, davant la deixadesa de l'Administració, durant molts anys, per posar-hi remei.

Ara s'està treballant decididament per reduir l'edat d'emancipació dels joves, però no és una tasca fàcil, i tampoc podem penalitzar aquestes famílies que de manera modesta volen fer aquestes donacions als seus fills. Per això la reducció del 95 per cent en les donacions,

amb un límit de 60.000 euros, a persones menors de trenta-dos anys, amb la finalitat exclusivament d'accedir al seu primer habitatge, creiem que és una bona mesura. I a més a més s'introdueix transparència a una pràctica que s'estava duent a terme però que ara caldrà que es faci a través d'escriptura pública.

En resum, des del nostre grup estem satisfets pel resultat, sabent que tenim reptes molt importants en qüestions de finançament i que no podem tornar a obrir debats i ofertes de rebaixes fiscals fins que no definim quin és el nostre marc de finançament derivat de l'Estatut d'autonomia aprovat i establim mecanismes efectius de lluita contra el dúmping fiscal i contra el frau fiscal.

Per tant, per tot el que he dit, doncs, no donarem suport a les esmenes reservades pels grups de l'oposició.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

(La Sra. Olano i García demana per parlar.)

El president

Senyora Olano? *(Pausa.)* Té un minut.

La Sra. Olano i García

Sí... Senyor Comín, miri, vostè ha intentat fer un lot de Nadal amb els impostos i, la veritat, crec que ha perdut una mica el sentit del que deia, però la veritat és que em quedo una mica decebuda, perquè em sembla que no s'ha mirat les esmenes. El que tenen clar els ciutadans de Catalunya és que amb vostès pagaran més. I respecte a la senyora Aguirre, la veritat, és un exemple de gestió.

(El Sr. Comín Oliveres demana per parlar.)

El president

Senyor Comín... Per contradir les contradiccions, m'imagino... Un minut.

El Sr. Comín Oliveres

Sí, no em caldrà. Senyora Olano, seré molt ràpid. Nosaltres no volem ser els rars d'Europa, sap? Nosaltres volem ser com els països normals. Llavors, els països normals a Europa tenen impost de successions. El reformarem, l'adaptarem, el farem més just per a les classes mitjanes, millorarem la justícia de l'impost... Però volem impost perquè volem ser simplement un país normal, competitiu, socialment desenvolupat. Vostès podrien posar com a lema de campanya: «Queremos ser los raros de Europa.»

Gràcies, senyor president.

(Pausa llarga.)

El president

Votarem en primer lloc les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

A petició del Grup Mixt... *(Remor de veus. Pausa.)* Doncs, com deia, a petició del Grup Mixt votarem en primer lloc les esmenes números 11, 12, 23, 24, 25, 48 i 49. Correcte? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 63 vots a favor i 68 vots en contra.

Seguidament, a petició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, votarem les esmenes números 21, 33, 34, 35, 44, 49 i 50.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Per tant, han estat rebutjades per 60 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions.

Votarem seguidament la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 69 vots en contra i 15 abstencions.

Seguidament passem a votar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

A petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en primer lloc votarem les esmenes números 14, 53 i 54.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Han estat rebutjades per 60 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes números 1, 17, 18, 19, 20, 22, 37, 38, 52, 56 i 57.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 69 vots en contra i 51 abstencions.

A petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i del Grup Mixt, votarem ara les esmenes números 7, 8, 13 i 51.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Han estat rebutjades per 62 vots a favor i 69 vots en contra.

Votem seguidament les esmenes números 5 i 6.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Han estat rebutjades per 15 vots a favor, 69 vots en contra i 48 abstencions.

Seguidament votarem l'esmena número 16.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 15 vots a favor i 117 vots en contra.

Votem seguidament les esmenes del Grup Mixt.

En primer lloc votarem, a petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, les esmenes números 29 i 30.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 51 vots a favor, 69 vots en contra i 12 abstencions.

Votarem seguidament l'esmena número 4.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 117 vots en contra i 12 abstencions.

Seguidament votarem les esmenes números 10, 42... No, perdó, la 10, la 31 i la 43 –10, 31 i 43.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 3 vots a favor, 69 vots en contra i 60 abstencions.

Seguidament votarem... No tinc clara la següent votació. Li demano, en tot cas, al portaveu de Convergència i Unió si hem de fer 26, 27, 28, 42 i 46, o la 46 per separat. (*Pausa.*) És així.

Doncs, votem primer la 46, l'esmena número 46.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Ha estat rebutjada per 15 vots a favor i 117 vots en contra.

I, ara sí, votarem les esmenes números 26, 27, 28 i 42.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Han estat rebutjades per 15 vots a favor, 70 vots en contra i 47 abstencions.

Votem seguidament la resta del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

El Projecte de llei de mesures fiscals i financeres ha estat aprovat per 69 vots a favor i 63 vots en contra.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

I ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00107/08)

La primera la formula el senyor Albert Rivera, del Grup Mixt. Té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. La nostra pregunta al president del Govern, al president Montilla, va encaminada a les declaracions que va fer un dels diputats del Partit dels Socialistes de Catalunya, referents als mitjans de comunicació de la Corporació Catalana de Mitjans, on es parlava que en aquests mitjans hi havia el que s'anomenava, pel mateix diputat, «una crosta nacionalista». I ens agradaria saber, ja que el senyor Montilla va defensar no la forma però el fons d'aquestes declaracions, quina és la seva opinió respecte a això aquí, davant de la cambra.

Gràcies.

El president

El molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

President... Senyor diputat, novament confon vostè una sessió de control al Govern amb una tertúlia. Jo vaig manifestar el meu respecte per les opinions del diputat Ferran i de qualsevol diputat d'aquesta cambra en l'ús de les seves prerrogatives, i, per tant, no tinc per costum, en la sessió de control, respondre a qüestions que, si de cas, és vostè al senyor Ferran a qui ha de fer aquestes preguntes.

Si té alguna cosa a preguntar al Govern respecte als mitjans de comunicació, amb molt de gust li respondré.

El president

Senyor Rivera, pot preguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Bé, lamentablement el senyor Montilla ens té acostumat a donar aquest tipus d'espectacle de no contestar les preguntes directament, tot ho encamina a una visió gestora, però mai a una visió de parlar de les coses reals.

Jo li faig aquesta pregunta perquè hi ha hagut, fins i tot, una reprovació a la corporació, una cosa que considerem, fins i tot, històrica; no coneixiem que un òrgan designat pel Parlament reprovés un diputat.

I li preguntàvem per les seves declaracions perquè vostè és el president de la Generalitat; si no vol ser-ho, deixi-ho de ser-ho. El que no pot fer és esquivar les preguntes de control al Govern. El que no pot ser és que cada vegada que el seu Govern surt de to, cada vegada que té un espectacle intern dintre del tripartit, no li puguem preguntar des de l'oposició el que succeeix. Per tant, li torno a repreguntar la pregunta i a més a més manifestar la meva opinió.

Penso que vostès, ara, el partit socialista i el Govern, novament amb una altra crisi, davant de diferències a l'última manifestació, diferències internes, intenten, davant de les eleccions, marcar una línia diferent i marcar el que fins ara mai han manifestat. I em torno a remetre a les seves opinions, que és el president de la Generalitat, no és qualsevol altre, és el president, i, per tant, respon a la cambra davant de tots els ciutadans de Catalunya.

Doncs, bé, dit això, vostè va fer aquestes manifestacions en el fons, i el seu grup va donar suport al senyor Ferran; és més, el nostre grup va donar suport al senyor Ferran i altres grups de la cambra. Però per què li vam donar suport? Perquè això és alguna cosa que Ciutadans diu des de fa ja massa temps, i és una cosa que el Partit dels Socialistes a Catalunya diu i predica i no compleix.

Perquè d'aquesta crosta nacionalista és el mateix Partit dels Socialistes a Catalunya qui n'ha sigut còmplice de la construcció; són vostès, membres d'aquest Govern, que hi han..., i hi estan col·laborant des de les conselleries a construir-la: decret d'immersió lingüística del senyor Maragall; acomiadament de la senyora Peri Rossi per tenir la desgràcia de no parlar habitualment català a Catalunya Ràdio; programes de televisió com el de Terra Lliure, en què el mateix CAC sanciona la televisió pública. El senyor Majó em sembla que és un exministre socialista, no és un exministre ni de Convergència ni del Partit Popular.

M'està dient vostè que la culpa és dels altres? O és vostè..., o són vostès còmplices del que està succeint? Des del nostre punt de vista, el partit socialista ha sigut còmplice..., de demanar perdó per no ser nacionalista, i ara n'està pagant les conseqüències.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Acabo, senyor president. Allò que deien: «Ganaréis, pero no convenceréis»..., en aquest cas...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...he de recordar que...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...ni tan sols van guanyar, perquè van perdre les eleccions...

El president

...s'ha acabat el temps...

El Sr. Rivera Díaz

I acabo, senyor president.

El president

Senyor president, pot respondre.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, li he dit que nosaltres..., el Govern és responsable de l'acció dels membres del Govern i del Govern, i el senyor Ferran no és membre del Govern, és un diputat d'aquesta cambra. Són coses diferents. I per tant jo no..., i el Govern no s'ha de posicionar respecte a cap declaració de cap diputat d'aquesta cambra.

Si vostè el que vol és que jo faci referència a l'opinió que té el Govern respecte als mitjans de comunicació públics del nostre país, amb molt de gust ho faré. Miri, és amb aquest Govern i amb aquesta majoria que hem aprovat una nova llei, amb un suport molt important, no amb el del seu grup, però amb un suport molt important d'aquesta cambra, i l'objectiu d'aquesta llei, entre altres coses, és fer uns mitjans públics més *nacionals*, del nostre país, més plurals i més professionals. En això és en el que treballem tots plegats, ho espero i desitjo, almenys els grups que van donar suport a la llei.

Per tant, respecte a altres consideracions, vostè té aquesta opinió, evidentment el Govern en té una altra; no és la primera vegada que ho comentem en una sessió de control, a vegades amb aquest format que vostè fa, que més que de control de Govern és de comentar els titulars dels mitjans de comunicació i no controlar el Govern, que és una mica la seva funció.

El president

La pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00109/08)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat de Catalunya, em permetreu que us faci cita

d'unes breus frases que van ser recollides aquest cap de setmana passat a la ciutat de Tàrraga, prop de la qual sé que també vós estàveu treballant.

Diuen així: «Creiem que aquí i avui es debaten qüestions que han de pesar decisivament en el futur del nostre territori. Emplacem la societat lleidatana a sumar esforços per als canvis socioeconòmics més favorables al benestar col·lectiu, i també les institucions perquè hi posin tota la intensitat de la seva acció.»

Són, senyor president, frases que culminen el document Compromís per Lleida, una iniciativa, com sabeu, àmpliament recolzada pel teixit econòmic, social i institucional de les Terres de Ponent.

Fruit d'un treball creatiu, molt creatiu, dels promotors, neix del Manifest de Vallbona, però el Compromís per Lleida el supera: vol ser la base d'un gran pacte lleidatà, ah!, i també d'un acord de treball amb tot Catalunya; planteja, president, la necessitat d'acréixer els estudis universitaris i la recerca; es conjura amb els valors naturals del territori; manifesta la necessitat d'augmentar el pes del sector agroalimentari, el més important per a nosaltres; proposa un sistema de comunicacions sostenibles en xarxa, i, finalment, exigeix la creació d'un entramat d'equipaments i de serveis metropolitans a l'entorn de la ciutat de Lleida.

El Compromís ho creu factible sota el signe de la cooperació social i econòmica, però també interinstitucional; és un instrument cridat a ser valuós per a l'escreix de la riquesa i el benestar de Lleida, i per extensió, senyor president, pot esdevenir una ròtula per a l'equilibri territorial de Catalunya, si se'n valida l'exemple. Naturalment, la Generalitat hi és preocupada.

Com valoreu, doncs, vós, senyor president, el Compromís per Lleida i el seu amplíssim consens? Com estimeu que la Generalitat ha d'ajudar al triomf dels seus postulats programàtics, prou importants per a Catalunya?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè em planteja un tema prou interessant i d'actualitat –certament el dia en què es feia aquesta reunió a Tàrraga, jo era molt a prop, al Pla d'Urgell, a Mollerussa, també–; un tema interessant que és el compromís del Govern de la Generalitat amb les terres de Lleida, no?

Jo li he de dir una cosa, per endavant, que vostè comprendrà i segur que compartirà, que és que el Govern de Catalunya treballa per a tots i cadascun dels territoris del nostre país, i evidentment també per a les terres de Lleida. I no és només una qüestió de retòrica o de discurs polític o de caràcter programàtic, eh?; el Govern està convençut que una Catalunya justa socialment és impossible, també, sense un país cohesionat també territorialment. I en aquest sentit estem treballant, no?

Però em parlava concretament del manifest Compromís per Lleida, i comprendrà que, pel format d'aquesta sessió, no pugui estendre'm òbviament en tots i cadascun dels punts d'aquest manifest. En tot cas el que sí que li diré és que el compromís per les terres de Lleida d'aquest Govern és total, i per tant acollim amb bons ulls iniciatives emprenedores com aquesta. Això d'entrada, no?

Només posaré alguns exemples que expliciten el compromís del Govern amb aquest territori. El Pla d'acció per l'alimentació i l'agricultura ecològiques 2007-2011, aprovat fa molt poc; el contracte global d'explotació; les promocions de les exportacions i la internacionalització del sector agroindustrial del nostre país, a què vostè feia referència; les accions també endegades per fomentar la competitivitat de la qualitat i la creació de nous productes i serveis del sector turístic a les terres de Lleida; el Programa d'inversions universitàries, aprovat fa molt poc, que té previst una important inversió a la Universitat de Lleida; el Pla d'infraestructures de recerca, també amb una important inversió per a temes de recerca, molts d'ells, molt lligats al sector agroalimentari i al Parc de Gardeny; les obres en curs en matèria de regadius que vostè segur que coneix; el vigent Pla d'infraestructures del transport de Catalunya, que incorpora algunes actuacions fonamentals per al desenvolupament de les terres de Lleida; l'aeroport, ja en marxa, les obres, a Alguaire.

Podria citar moltes més coses com a mostra precisament i exemple d'aquest compromís del Govern amb les terres de Lleida.

Gràcies, senyor diputat.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00106/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, considera vostè que els mitjans de comunicació públics a Catalunya estan polititzats?

El president

Senyor president, pot respondre.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, entre altres coses, amb l'objectiu de fer uns mitjans públics més plurals, menys governamentalitzats, hem aprovat recentment una llei amb la majoria del suport d'aquesta cambra, no amb la del seu grup. Aquest és l'objectiu, precisament, entre altres coses.

El president

Senyor Sirera, pot repreguntar.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, vostè no ha contestat, com sempre, la pregunta que nosaltres li hem fet, perquè la hi hem fet a vostè, amb relació a la seva opinió.

Deixi'm dir-li de tota manera que nosaltres compartim la diagnòsi que va expressar l'altre dia el diputat del seu grup parlamentari, el senyor Ferran. Ja sé, senyor Ferran, que no li faig cap favor, però en qualsevol cas que sàpiga que té tot el nostre suport, no? (*Rialles.*)

Perquè, miri, senyor Montilla..., senyor Montilla, nosaltres creiem de debò que cal despolititzar els mitjans públics perquè puguin funcionar d'una forma més professional, més lliure i molt menys sectària del que han funcionat fins ara, no?

I vostès, senyor Montilla, amb les seves declaracions i amb totes les coses que fan, el que pretenen no és tenir uns mitjans de comunicació públics, plurals, de veritat; vostès simplement, amb les seves denúncies i amb la seva acció, el que pretenen és substituir una crosta nacionalista per una crosta socialista. I el millor, senyor Montilla..., i, senyor Montilla, el millor que es pot fer per curar les crostes és l'aire fresc. Vostè sap que l'aire fresc cura les crostes, no?

No pot ser, senyor Montilla –no pot ser, senyor Montilla–, que a vostès se'ls ompli la boca de despolititzar la nova corporació i el conseller de Cultura es despenge dient que no es podrà renovar abans de les eleccions perquè curiosament el senyor Zaragoza i el senyor Madí no es posen d'acord a l'hora de renovar o de nomenar els membres del nou ens.

Jo, senyor Montilla, li ho dic de debò: utilitzi la seva autoritat. Jo li demano de debò, a vostè, però també li ho demano al senyor Mas, que deixin d'una vegada de fer el ridícul. Crec sincerament que els ciutadans de Catalunya no mereixen l'espectacle lamentable que les seves dues formacions, juntament amb alguna altra, estan donant amb relació a la renovació del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Jo els demano que deixin els dos de fer el ridícul i que es posin per una vegada a deixar de pensar en els seus propis interessos partidistes i comencin a pensar en l'interès general del país; arribin a un acord, però, si us plau, deixin de polititzar les institucions, i en aquest cas la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, perquè el conjunt dels ciutadans de Catalunya els ho agrairan.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor president, pot respondre.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, el Partit Popular té poca autoritat per donar lliçons en

aquest camp; sols cal repensar les seves actuacions quan governava a Espanya respecte a Televisió Espanyola; el senyor Urdaci, entre altres. Suposo que ho recorda, no?

Miri, jo estic orgullós que aquí hi hagi una majoria que hagi estat capaç d'aprovar una llei que entre altres coses fa que el Govern, a partir de la implementació d'aquesta llei, no tingui la capacitat de nomenar el director general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que es dirà ara. N'estic orgullós.

I crec que estarem en condicions de fer una televisió i una ràdio públiques, uns mitjans públics, per al nostre país, que estiguin compromesos amb el país, perquè per això són públics, que facin la funció de servei públic, per tant, que siguin nacionals, que siguin més plurals, no menys plurals, més plurals, i que siguin també, evidentment, uns mitjans de comunicació que puguin ser més professionals.

Aquests són, entre altres, els objectius de la llei. És la llei que hem aprovat. Ara del que es tracta és que aquest Parlament es posi d'acord, els grups parlamentaris, a l'hora de nomenar els membres del consell d'administració, tal com diu la llei.

I aquesta és una funció de tots plegats; no es situï vostè per damunt de la melé: «I aquí n'hi ha dos que es barallen...», en absolut. És a aquest Parlament a qui li correspondrà, després de l'emissió de l'informe del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, de nomenar aquest membres.

I entre altres coses, ho repeteixo, tindrem uns serveis, uns mitjans públics que seran..., que estaran més al servei del país, que seran més plurals i més professionals.

Jo per això és pel que treballo; per això és pel que treballa el Govern. I espero que també vostè, fins i tot, s'hi pugui apuntar.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00108/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Aquest cap de setmana ens va cridar l'atenció que una qualificada dirigent política d'aquest país digués que el president del Govern espanyol fa d'àrbitre imparcial entre Catalunya i Espanya.

Ja se sap que l'amor sovint és cec, però en qualsevol cas és bastant difícil que els àrbitres, que no juguen el partit, doncs, acabin xutant els *penalties*, com és el cas del senyor Zapatero.

Sincerament, nosaltres, que som bastant més escèptics en matèria Zapatero, creiem que el president del Govern espanyol té més de funàmbul i d'escapista, com el gran Houdini, que no pas d'àrbitre. Dic això perquè en aquesta legislatura li hem vist treure tota mena de conills de la *chistera*: «Donaré suport a l'Estatut que aprovi el Parlament; el català serà oficial a Europa; tornaré el castell de Montjuïc; el TGV arribarà el 21 de desembre; publicaré les balances fiscals; traspas-saré Rodalies el primer de gener; proposaré un model de gestió durant la tardor de 2007...» I, efectivament, ja que parlem de la tardor, arriba l'hivern, i arriba l'hivern astronòmic demà passat, i amb el fred sembla que es congelen els traspassos i totes aquestes promeses.

També haig de dir que és veritat que durant la segona meitat de l'actual legislatura, la del replegament, la de la retallada de l'Estatut, amb la complicitat, evidentment, no només del PSOE, sinó del senyor Mas, aquest període no difereix massa d'altres governs anteriors. Dic això perquè els traspassos més importants en els vuit anys de plom de col·laboració entre Convergència i Unió i el Partit Popular van ser unes dependències del castell de Cardona i els mestres de religió de secundària. (*Remor de veus.*) Dic això perquè cadascú –cadascú– assumeixi les seves responsabilitats.

Però en qualsevol cas això és anecdòtic, perquè això el que demostra és que tots els governs espanyols tenen por que l'Estat s'aprimi ni que sigui un sol mil·ligram.

Senyor president, nosaltres creiem que Espanya no dona massa més de sí, que no cedeix descentralització política, però les lleis s'han de complir, i l'Estatut és una llei i s'ha de complir.

I voldríem, i això és el que li demanem, una reunió de la bilateral, amb continguts i amb continguts precisos. Hi ha temes complexos que costen diners, com el traspàs de Rodalies, però hi ha altres temes que no costen ni un euro i que només depenen de la voluntat política, com és posar sobre la taula, tal com s'hi va comprometre el president del Govern, un model de gestió de l'aeroport del Prat. No hi ha excusa: hi ha consens social, polític; la societat civil acaba de demanar amb un manifest que vol que Catalunya voli més alt.

I, en aquest sentit, li demanem, senyor president, quina és l'opinió que en té, d'aquesta situació actual.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, el Govern està treballant en el desplegament de l'Estatut, com vostè sap, des de començaments d'any, quan es va constituir, el primer trimestre, precisament, la comissió bilateral, les comissions bilaterals, que preveu el mateix text.

Estem negociant, per tant, des del primer dia amb el Govern d'Espanya. No és una negociació fàcil; les negociacions, com sempre han estat aquestes negociacions, són dures. Per tant, reitero que el que estem fent en aquest moment és negociar, que és la nostra obligació, no?

I en aquest sentit, durant aquesta setmana, avui sense anar més lluny..., les últimes setmanes, però avui també, sense anar més lluny, s'estan portant a terme reunions entre responsables dels departaments del Govern de Catalunya i dels ministeris, també amb l'objecte de tractar d'arribar a tancar acords de cara a aquesta reunió bilateral que s'ha de produir properament.

Resten temes per tancar, evidentment. L'objectiu del Govern és celebrar la comissió bilateral quan aquesta tingui garantits temes acordats; en tot cas, abans evidentment de la convocatòria de les properes eleccions generals, en les quals vostè és candidat. Per tant, no podem avançar els resultats de la reunió que encara no s'ha celebrat, no? Primer cal que arribi la comissió bilateral i una vegada que es celebri en podrem veure –en podrem veure– els resultats.

Evidentment, en farem la valoració; el que li demano és confiança i recolzament a un govern, que és el seu, també, que està sent ferm en aquest tema.

És precisament aquesta fermesa la que fa que sigui complicat també arribar a acords, no? El Govern, aquest Govern, prefereix un acord una setmana o dues setmanes més tard que un desacord o que un mal acord. I això també explica els temes de calendari als quals vostè feia referència, no? Perquè estem convençuts que és així com farem avançar el país. I és així com estic convençut que aconseguirem al llarg d'aquesta legislatura que el nostre país pugui assolir les quotes d'autogovern més importants de tota la seva història.

Estic segur que, en aquest objectiu, pràcticament tota aquesta cambra coincidirà amb mi.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00110/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, vostè deu recordar –tots vostès ho deuen recordar– que l'any 83 el cantant Raimon ens deia en una de les seves cançons que al nostre país la pluja no sap ploure i que si plovia poc era la sequera. Això era una obvietat que ens ve a dir que el nostre clima produeix episodis de sequera extrema. Des de l'any 70 a Catalunya n'hem tingut set; sis, des de l'any 83. Aquests períodes de sequera extrema, que, per cert, el seu cicle cada cop és més sovintejat, són un indicador clar de la vulnerabilitat del sistema.

Fa anys, senyor president, que estem davant d'un problema estructural pel que fa a l'abastament d'aigua. Fins ara l'any més sec havia estat el darrer any, el 2006, però justament, si d'aquí a final d'any no plou o no plou

amb intensitat suficient, el rècord probablement..., no, probablement no, el tindrem precisament aquest any.

Les previsions dels científics al voltant també del debat del canvi climàtic, en tot allò que fa referència a la pluviometria en l'àmbit geogràfic de la Mediterrània, no són tampoc precisament per tirar coets.

Senyor president, vostè la setmana passada, davant de la gravetat de la situació, a banda d'explicar les mesures que el Govern està impulsant, importants per cert, feia una crida a la responsabilitat ciutadana per extremar també les mesures d'estalvi.

Amb sinceritat, al Grup Parlamentari Socialistes, que comparteix la preocupació per la situació i que també comparteix les mesures d'inversió en infraestructures hidràuliques impulsades pel Govern, li va sorprendre la reacció del líder de l'oposició davant de les seves paraules.

Senyor president, és que li va aconsellar que no fes d'home del temps! Com a acudit pot tenir una certa gràcia, si no estiguéssim davant d'una situació delicada. Aquesta reflexió jo crec que és inapropiada per part de qui aspira a ser president de la Generalitat algun dia, que, com comprendrà, jo espero que no passi.

Aquest Govern no ha estat de braços plegats, ha impulsat mesures. Senyor president, en qualsevol cas, si l'any 2008 no plou o no ho fa suficientment, atesa la preocupació ciutadana que nosaltres sí que compartim, voldríem conèixer quines són les mesures que el Govern implementarà per assegurar el subministrament d'aigua en el conjunt del país.

(Remor de veus.)

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, el Govern el que fa és gestionar els problemes que ens han portat a l'estat actual de sequera, no?, el pitjor des de fa molts anys, certament.

Nosaltres, com li deia, estem aportant solucions. La passada primavera el Govern va aprovar el Decret de mesures excepcionals i d'emergència en relació amb la utilització dels recursos hídrics. I aquest passat novembre, vista l'evolució de l'estat dels embassaments, el Govern ha decidit prorrogar el decret de sequera fins a finals d'aquest any.

Aquest decret, a més a més de preveure un conjunt de mesures per estalviar aigua, inclou l'inici d'un conjunt d'actuacions que han de permetre millorar l'abastament d'aigua a Catalunya. El conjunt d'actuacions incloses en el decret de la sequera implica una inversió de 246 milions d'euros; d'aquests 246, 82 corresponen a actuacions que ja estan en marxa, i els 164 restants, a noves actuacions que s'inclouen precisament ara en la pròrroga d'aquest decret.

Gràcies a aquest conjunt d'obres i a les que hi ha en marxa, aconseguirem incrementar l'abastament d'aigua en 71.284.000 metres cúbics / any.

És a dir, el Govern està fent un important esforç, molt important, en inversió en abastament d'aigua: amb les obres que han de garantir a llarg termini millors en l'abastament; amb la promoció de l'estalvi, promovent l'estalvi com una política que garanteixi un bon abastament..., i una promoció que, per cert, està donant resultats: la població del país creix però el consum d'aigua de boca no, i això vol dir que el ciutadà és cada vegada més conscient. I en tercer lloc, accelerant les actuacions ja previstes en la planificació de l'Agència Catalana de l'Aigua, també: amb l'ampliació de la dessalinitzadora de la Tordera, amb l'avançament de la interconnexió d'Aigües del Ter Llobregat al Maresme nord, amb la construcció d'un nou centre de dessalinització que s'ubicarà a la costa litoral catalana entre Tarragona i Barcelona per afrontar un desabastament conjunt dels àmbits CAT i ATLL, i amb la construcció, com vostè sap, molt avançada ja, de la dessalinitzadora metropolitana de Barcelona.

I també amb acords amb el Ministeri de Medi Ambient per, evidentment, utilitzar els recursos de la Llosa del Cavall i el projecte d'abastament, també, en alta des de l'embassament de Rialb.

Com pot veure, aquest tema és obvi que és un tema que preocupa el Govern...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i que hi treballem de valent, perquè, evidentment, la nostra funció no és la que vostè citava...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...sinó fer front al problema dels ciutadans.

I puc dir –i acabo, senyor president– que podem garantir que no hi haurà restriccions d'aigua de boca; estem fent tot el possible perquè això sigui així.

El president

Té la paraula...

Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00111/08)

...per formular la següent pregunta, l'honorable senyor Artur Mas, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Trencaré un costum habitual, que és no adreçar-me a altres diputats d'altres grups d'aquesta cambra quan es tracta de preguntar al president de la Generalitat, però ja que el senyor Sirera ha

tingut l'amabilitat d'adreçar-se també a mi, a part del president...

Li diré, senyor Sirera, que no es faci il·lusions; la nostra voluntat segueix sent, com ho va ser en l'aprovació de la llei, d'arribar a un acord amb el Govern perquè es puguin, doncs, renovar els òrgans de direcció dels mitjans de comunicació públics de Catalunya.

I sobre polititzar els òrgans, vagi un pèl amb compte, perquè, dit això pel Partit Popular, amb el Tribunal Constitucional tal com el tenim i el Consell General del Poder Judicial com el tenim, vostè, si d'alguna cosa peca, a vegades, és d'excessiva audàcia. Per tant, vagi amb compte, perquè realment, si hem de parlar de politització, Déu n'hi do el que és capaç de ser la seva formació política.

Senyor president, disculpi aquest petit parèntesi. Avui hem tingut informacions, que espero que vostè desmenteixi, en el sentit que vostè va intervenir per vetar en el Senat un acord entre Convergència i Unió i el Partit Socialista per millorar les inversions a rodalies a Catalunya.

M'agradaria saber si això és cert o no. Espero que no, perquè vostè comprendrà que, si això fos cert, el clima de relació entre les nostres dues formacions, doncs, no passaria precisament per un bon moment.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Senyor president... Senyor diputat, aquí l'únic veto que hi ha hagut és el que vostès, d'acord amb el Partit Popular, van presentar al Senat, que entre altres coses (*remor de veus*) ha comportat que els pressupostos no es puguin esmenar al Senat, ni ara es puguin esmenar al Congrés. L'únic veto, ho repeteixo, és aquest. I vostè no pot amagar la realitat, no?, amb un relat interessat, malgrat que el pugui deduir dels diaris, destinat, puc dir, a justificar aquesta falta de responsabilitat, li dic, eh?, amb aquest veto. Que, segurament, vostès el que haurien de reconèixer és que es van equivocar; sincerament, es van equivocar amb el veto.

El president

Senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Bé, per tant, entenc que vostè desmenteix aquesta informació. Diu que només hi va haver un altre veto; suposo que deu ser així.

Però m'agradaria que em contestés explícitament, perquè és molt fàcil contestar aquesta pregunta. Jo li he preguntat si vostè va intervenir per vetar aquest acord. Sí o no? No cal donar gaire més explicacions: o és sí o és no. Si no és que no, doncs deu ser que sí.

I em sembla, senyor president, que el seu Govern no està en condicions de no deixar-se ajudar, tampoc, en la relació amb Madrid. Li vull recordar que tot un conseller de Governació, fa molt pocs dies, va arribar a

plantejar –no com una certesa, però sí com una possibilitat– d'anar al Tribunal Constitucional per defensar les aplicacions de la llei davant d'un govern que és el seu! Imaginin-se si és gros això, eh? Anar al Tribunal Constitucional a defensar-ho! Per tant, no estan en disposició de no col·laborar. Tot allò de la mà estesa, etcètera, ha de ser una realitat. I la realitat es demostra defensant els interessos de país, els defensi qui els defensi. Si els defensa Convergència i Unió, també són legítims interessos de país.

S'ha parlat de la comissió bilateral. Suposo que divendres parlarem d'infraestructures i de finançament. Escolti'm, Convergència i Unió, com s'està demostrant en la votació de moltes lleis...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...està en una posició de col·laboració, però es necessita –es necessita– mà estesa de veritat i una col·laboració franca de veritat.

El president

Honorable president, pot respondre.

El president de la Generalitat

Sí. Jo el que he de dir, senyor diputat, és que vostè s'equivoca quan fa aquesta apreciació, no? Vostès, moltes vegades, ens han criticat de sucursalistes. I ara resulta que no, que si... Vostè fa la interpretació que més aviat el PSOE..., i el Govern és una sucursal del PSC; o del president de Catalunya, que és capaç de vetar acords del Govern i del Grup Socialista amb Convergència i Unió. Quant de poder, no?, senyor Mas? Miri, no.

He de dir que s'equivoca quan diu que impedeix acords del seu grup amb el PSOE. També s'equivoca quan ha dit, moltes vegades, al llarg d'aquest any, que són incapaç de defensar els interessos de Catalunya. Jo sóc el màxim responsable de la defensa dels interessos del país i exerceixo aquesta responsabilitat defensant els acords també a què ha arribat el Govern de Catalunya amb el Govern d'Espanya.

I el seu veto el que ha fet –el seu veto, el veto de Convergència i Unió– és perjudicar esmenes que estaven en curs en el Senat. Si vostès no haguessin presentat el veto, haurien pogut negociar esmenes; amb el veto era impossible negociar, i vostè ho sap. La responsabilitat, per tant, és seva, no meva; la responsabilitat és seva, no meva, senyor Mas.

El Govern espanyol, miri, traurà endavant aquests pressupostos, eh?, que seran els millors que mai ha tingut Catalunya. Amb el seu suport no, amb altres suports, certament. Vostè segurament ha decidit començar la campanya abans d'hora, no?, i quasi aconsegueix perjudicar els interessos de Catalunya per un titular que durarà poc, senyor Mas. Però bé, la vida continua i els pressupostos espero que també, afortunadament. I com vostè diu, el divendres ens veurem al Palau de la Generalitat, i l'hi espero amb una actitud constructiva...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat.

Senyor president, acabo. No vull que sigui un tràmit de final d'any, ni tampoc un acte de cortesia parlamentària ni una foto sense contingut: per treballar plegats, si això és possible.

El president

Passem a les preguntes al Govern...

— Pregunta al Govern sobre les conclusions de la cimera de Bali (Indonèsia) de les Nacions Unides sobre el canvi climàtic (tram. 310-00145/08)

...que, en aquest cas, i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, formula l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, més d'una vegada hem parlat aquí de canvi climàtic. Però és oportú fer-ho avui de nou, perquè s'han produït unes novetats a la cimera del clima, a la cimera de Bali, si ho vol dir en l'argot periodístic, que no poden deixar de tenir conseqüències per al nostre país.

Bali ens ha deixat un gust agre dolç. En la part positiva, la satisfacció d'un acord que inclou, per primera vegada, i ja era hora, el compromís dels Estats Units d'Amèrica de fixar uns objectius quantificats de reducció de les emissions de gasos d'efecte hivernacle, i el fet que els països emergents assumeixin la necessitat de limitar les seves emissions.

En la part no tan positiva, la impossibilitat d'incorporar a l'acord el rang de disminució de les emissions que haurà d'incloure el futur tractat de reducció a tancar en els propers dos anys. Aquesta era la voluntat europea, però no ha estat possible.

La cimera de Bali ha de tenir també conseqüències a Catalunya. Avui també hem sentit que mai una actuació en la matèria que no sigui transversal. Ningú no es pot permetre de fer la seva gestió o les seves propostes polítiques en el camp que sigui sense considerar al mateix temps els compromisos de reducció d'emissions que tenim i els que aniran venint. Ningú no pot fer la seva política o les seves propostes pensant que, després, d'això de les emissions, ja se'n cuidarà el departament corresponent. Hem d'entendre que totes les polítiques, totes —les de mobilitat, l'energètica, la industrial, la de recerca, etcètera—, han de ser polítiques actives contra el canvi climàtic. Cada vegada és més clar que ignorar els compromisos en matèria d'emissions no només és moralment inacceptable, sinó que s'està convertint en un pèssim negoci. I ens hauria de preocupar, i molt, l'incompliment que fa el nostre país del protocol de Kyoto.

Honorable conseller, sabem que no totes les polítiques actives contra el canvi climàtic depenen d'una única conselleria; l'esforç ha de ser de tot el Govern i, de fet, de tota la societat catalana. Però sí que correspon al Departament de Medi Ambient la coordinació i la concreció de la lluita contra el canvi climàtic a l'àmbit de Catalunya.

Per aquest motiu, volem conèixer quin és el capteniment del Govern en l'àmbit del canvi climàtic després de la recentment tancada cimera de Bali.

El president

Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo crec que, com vostè mateix ha dit i molt bé, aquesta cimera de Bali té uns factors molt contradictoris. Per una banda, té un aspecte molt àmpliament positiu, i és que hi ha un doble reconeixement. El primer reconeixement, que es farà tot dins del marc de les Nacions Unides, punt 1, i, punt 2, que el paraigua teòric sobre el qual es mouran les accions de mitigació i de lluita contra el canvi climàtic serà l'IPCC. Això fins ara no era un tema universalitzat, i, evidentment, tenia com a gran detractor els Estats Units. Per tant, aquest és un primer element.

En segon lloc, l'element de reconeixement dels països en vies de desenvolupament que cal incidir sobre dues coses: una, sobre els temes derivats de la desforestació, i sobre els temes de l'aplicació de les tecnologies més avançades.

I en tercer lloc, el compromís dels països emergents —parlem de la Xina, parlem de l'Índia, parlem del Brasil, etcètera— de comprometre's també en una rebaixa substancial del que són les seves emissions.

Però al costat d'això, hem de dir que hi han coses negatives, és a dir, els Estats Units han aconseguit demorar, per dos anys, l'aplicació encara d'un acord; per tant, no hi ha una quantificació; per tant, fins a Copenhaguen no es definirà quins seran els paràmetres.

En segon lloc, un altre aspecte positiu: el lideratge europeu de la mà d'Alemanya. I en aquest cas, òbviament, els representants alemanys avui són diferents dels que van impulsar justament totes les grans opcions. Però els representants alemanys, avui, han liderat el procés d'Europa dintre de la conferència de Bali i d'alguna manera han situat el punt de referència al més alt nivell.

Per tant vol dir que la discussió que se suscitarà a Copenhaguen serà, com a mínim, del 25 per cent de reducció l'any 2020. I és evident, per tant, que a molta gent a nivell mundial els tocarà fer molta feina.

Però ens tocarà fer molta feina a nosaltres. En aquests moments, un dels països, o millor dit, diguem-ho amb precisió, un dels estats més depassats d'Europa és Espanya, que en aquests moments hauria d'estar en un punt i està pràcticament doblat. I a Catalunya no som

substancialment millors que ells. En aquests moments, jo crec que instruments com el que hem posat i hem bastit, que és la Convenció sobre el Canvi Climàtic, que ha de possibilitar l'acció del Govern i de la societat, seran definitius per aconseguir que realment ens atensem als objectius de Kyoto i, posteriorment, als objectius que marca la ruta de Bali.

Gràcies.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Govern sobre la situació del mercat de treball de la gent jove (tram. 310-00146/08)

Té la paraula, seguidament, per formular la pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'honorable senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, coincidim tots que el procés d'emancipació dels joves se sustenta sobre tres pilars fonamentals: l'ocupació, la formació i la «vivenda». Possiblement, l'ocupació és, dels tres, el pilar que dona més capacitat per desenvolupar autònomament als joves el seu projecte personal, perquè els facilita els recursos per poder-lo materialitzar; d'aquí la seva importància. I sobretot que, en el treball, l'accés, la permanència i les condicions siguin coincidents amb aquesta voluntat. Són fonamentals, doncs, aquests aspectes per aconseguir un procés d'emancipació, on la persona jove construeix el seu futur a partir del seu esforç.

Als joves, com a la resta de la gent, no els regalaran res. No estem, doncs, per una política proteccionista amb tints paternalistes. Estem per una política justa, on l'esforç que estan fent estigui equilibrat amb la recompensa de poder desenvolupar el seu projecte. Volem i creiem que les polítiques públiques han d'ajudar a qui s'ajuda.

Som conscients que hi han aspectes en què el seu departament i el Govern no hi poden participar, no han de substituir els agents socials en la negociació col·lectiva. Però hi ha altres àmbits on es pot i s'ha d'intervenir, i àmbits que tenen una afectació especial per als joves, que és, a més a més, molt més greu i molt més important; aspectes relacionats amb l'accés, com la formació i la intermediació, o com la permanència en el lloc de treball, reduint les taxes de temporalitat que dobla, en els joves, la de gent més gran, o bé les condicions de treball on la sinistralitat carrega un 20 per cent més la seva presència entre els joves que entre nosaltres.

Som conscients que en alguns d'aquests temes hi han hagut avenços importants, però creiem que, encara que les nostres dades siguin millors que les del conjunt d'Espanya, però pitjors que les d'Europa, convé, convidria en tot cas seguir-hi treballant.

És per això que considerem que aquestes dades, que són injustes i inacceptables, han de ser treballades i modificades en base a polítiques públiques. Volem, doncs,

conèixer quina és l'actuació d'aquest Govern i del seu departament per tirar endavant polítiques d'emancipació per als joves.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Treball, senyora Maria del Mar Serna.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna i Calvo)

Gràcies, president. Senyor diputat, com diu vostè, el treball, l'ocupació és una forma, la millor forma, per a l'emancipació dels joves, del jovent, al nostre país.

Avui, en aquest moment, tenim més d'1.200.000 joves que estan bé acabant la seva formació o bé incorporant-se ja al mercat de treball. Sàpiga que hem de fer front, com vostè deia, a determinades especificitats del mercat de treball que afecten els joves. Unes són les mateixes que afecten totes les persones que estan en el mercat de treball, però els joves tenen unes especificitats. I aquest Govern està compromès amb el jovent.

I volia fer referència al fet que és cert que tant en les taxes d'ocupació com en les taxes d'atur estem en una situació que supera la mitjana espanyola i, a la vegada, també l'europea; estem en unes taxes d'ocupació dels joves menors de trenta anys de més d'un 65 per cent. Les taxes d'atur superen en un 3,3 per cent la de la mitjana de les persones treballadores. I tenim els problemes fonamentals en la seva temporalitat i en la seva sinistralitat. La temporalitat dels joves amb contracte temporal es situa en un 43,8 per cent; vint punts per sobre de la resta. I els índexs de sinistralitat dels menors de vint-i-cinc anys superen els de la mitjana catalana.

Per tant, l'actuació d'aquest Govern en matèria de joves..., treballem en la inserció, formació; treballem en el foment de l'esperit emprenedor i també en la millora de les condicions laborals.

I jo volia fer referència a aquest últim punt —no faré referència a tot—, en el que ja va anunciar el president en el debat de política general, i que ja s'ha publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat* aquest dilluns, que és el programa «Talent jove, empresa de futur», que promou la conversió de contractes avui temporals en joves..., de forma extraordinària, durant sis mesos, incentivant amb 2.000 euros les empreses, o 2.500, en funció de si són persones amb discapacitat, i també relacionar-ho amb la formació. Aquestes persones joves hauran de fer necessàriament cinquanta hores de formació relacionades amb el seu treball, perquè sabem que l'estabilitat i la formació són un dels instruments clau perquè aquestes persones que s'incorporen en el nostre mercat de treball no siguin treballadors o treballadores precàries i tinguin cada vegada una ocupació de més qualitat, més estable, més segura i, a la vegada, més igualitària.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre la senyalització de les carreteres (tram. 310-00142/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, últimament, entre els canvis de velocitat a vuitanta quilòmetres per hora, que, evidentment, comporta canvi de senyalització a les carreteres; l'increment de rotondes també a les carreteres; així com un augment considerable d'instal·lacions de *badenes*, però que en diem en català «d'esquena d'ase», i de passos de vianants de ressalt, que són motivats, com vostè sap, generalment, per una problemàtica de seguretat viària o per la percepció d'una falta de respecte a la limitació de velocitat, de manera especial, a les travesseres urbanes de la xarxa viària de les carreteres de la Generalitat de Catalunya, és evident que s'ha generat, senyor conseller, una incertesa en la mateixa senyalització.

D'instal·lacions existents –rotondes, esquenes d'ase... i en funcionament n'hi ha de tres tipus: hi ha una esquena d'ase de tipus estret i alt per tal de desaccelerar; la segona, una esquena d'ase més àmplia, segons normativa per a vianants, i una tercera esquena d'ase en els municipis rurals i petits que inclou un canvi de ferm en un trajecte que és d'una àmplia percepció i, evidentment, senyalat de manera lateral.

Totes aquestes esquenes d'ase, senyor conseller, al capvespre, de nit, amb boira, amb pluja, no tenen visibilitat per a l'usuari de la carretera fins trobar-se pràcticament al damunt d'elles. Ben segur que vostè que volta tant, jo mateixa i altres diputats d'aquí de la cambra ens hi hem trobat, amb aquesta inquietud: anem a la velocitat assenyalada per la carretera, però produïm desperfectes nombrosos principalment a la gent que va amb moto, perquè els produïm unes reliscades importants, un trontoll als usuaris, pel tema de les cervicals i, evidentment, ensurts, *despistes*, sortides de la carretera, etcètera.

Vostè sap que la majoria d'aquestes rotondes, doncs, o esquenes d'ase no tenen enllumenat públic. I la meua pregunta és la següent. Pot, senyor conseller..., o quin criteri creu que es podria establir dins de la normativa per tal de resoldre aquesta qüestió, tenint en compte, fins i tot, que ahir van ser desencertades les declaracions que avui hem vist en *El Periódico* o en *La Vanguardia* del senyor Pérez Moya?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Sí; gràcies, senyor president. Senyora diputada, miri, el Govern té un pla molt extens i ampli, que està desplegant i aplicant, de senyalització de les carreteres de

Catalunya, tant pel que fa a la senyalització vertical, com pel que fa a la senyalització horitzontal, com pel que fa a les instal·lacions de seguretat viària.

Pel que fa a la senyalització vertical de caràcter direccional o d'indicació del codi de la circulació, el programa de senyalització és un programa que ha instal·lat en aquests moments 25.000 plafons, ha senyalitzat 3.500 cruïlles i ha fet una despesa de 46.600.000 euros.

Pel que fa al conjunt del manteniment de la senyalització horitzontal, el Govern de Catalunya té cura de mantenir tots aquests elements amb la màxima visibilitat i procurant que el conjunt de les carreteres de Catalunya i que depenen del Govern de la Generalitat tinguin tots els elements de seguretat i de visibilitat perquè quedi clar que la nostra voluntat és arribar a tenir unes carreteres amb característiques i prestacions de les homologables a tot el món.

Ara, vostè ha fet referència a una qüestió molt específica. Pel que fa als enllumenats de les rotondes, el Govern tendeix a posar il·luminació a totes les rotondes que construeix en les seves carreteres.

Pel que fa a les limitacions en esquena d'ase, el criteri del Govern és que en les carreteres del Govern de la Generalitat no es col·loquen elements dissuasoris horitzontals pel que fa a la limitació de velocitat dels vehicles. És, sobretot, en zones urbanes i travessies urbanes vinculades en alguns casos a carreteres de la Generalitat, però dins del tram urbà dependent dels governs locals, que acordem la instal·lació d'alguna d'aquestes limitacions de velocitat, de característiques diverses, com vostè explicava, i en la majoria dels casos també, quan es produeixen aquestes instal·lacions, el Govern de la Generalitat, de comú acord amb el món local, les senyalitza adequadament i produeix la il·luminació que correspongui.

És evident que vostè em pot dir ara els exemples que siguin d'esquenes d'ase sense il·luminació i sense suficient senyalització. Però hauríem de determinar en quins llocs són, en carreteres de la titularitat de qui i en quines condicions han estat construïdes i per qui.

I li insisteixo...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...el Govern, com a govern, no tendeix a instal·lar limitacions d'aquestes característiques.

El president

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Miquel Àngel...

La Sra. Montserrat i Culleré

President, que encara em queda una mica de temps...

El president

Perdó. Té raó, senyora Dolors Montserrat. Quatre segons, exactament.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies i molt breument. Gràcies per la seva resposta, però...

El president

Ja se li ha acabat, senyora Montserrat...

La Sra. Montserrat i Culleré

...honorables consellers –perdoni'm, senyor president, que me n'ha tret un bocinet...–, hi ha una reglamentació que recomana, però no obliga, l'enllumenat pilot. Jo crec que fóra bo, senyor president, per la seguretat...

El president

Senyora Montserrat...

La Sra. Montserrat i Culleré

...que aquesta recomanació es pogués tornar obligatòria.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Estradé...

— Pregunta al Govern sobre les previsions dels terminis de licitació, adjudicació i execució de les obres de la variant d'Artesa de Segre (Noguera) (tram. 310-00144/08)

...ara sí.

El Sr. Estradé i Palau

Sí; moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, vostè sap perfectament la problemàtica causada per la carretera que passa pel mig del municipi d'Artesa de Segre i les afectacions que té, doncs, pel que fa referència a problemes de seguretat, de soroll, de contaminació, i, atès el nombrós trànsit que hi circula, tampoc contribueix a fer que els comerços que hi ha arreglats al voltant de la carretera, doncs, puguin, diríem, gaudir d'una major activitat.

Antigament, les carreteres sí que tenien un efecte positiu, perquè, quan discorrien pel mig d'una població, contribuïen al desenvolupament urbanístic, afavorien la comunicació i incrementaven l'activitat comercial.

Vostè també sap que en aquest moment la població d'Artesa de Segre i el seu consistori, doncs, esperen per part de la Generalitat una actuació per tal de construir la variant i poder-se estalviar tots aquests problemes que he estat enumerant.

Llavors, el que li volíem preguntar el nostre grup, el que voldria saber el nostre grup és les previsions respecte a la licitació, a l'adjudicació i a l'execució de les obres, doncs, d'aquesta variant, que, tal com he dit abans, la població d'Artesa espera i el seu consistori reclama.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques torna a tenir la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, el Govern de Catalunya té concebuda la variant d'Artesa de Segre com una nova via de quatre quilòmetres cent noranta metres, amb tres interseccions, dues a la C-14 i una a la C-26, amb un cost d'execució de gairebé 20 milions d'euros. Aquests 20 milions d'euros figuren al Pla econòmic i financer de GISA i la voluntat del Govern de Catalunya és licitar aquesta obra abans del 28 de febrer de l'any 2008 –d'aquí a dos mesos, poc mes– i, un cop licitada, les obres podrien començar, previsiblement, en la tardor o finals de l'estiu de l'any 2008 –agost, setembre– i podrien estar acabades entre setembre i desembre de 2009.

Aquest és el compromís concret que jo vaig prendre ara ja fa un mes i que vaig donar a conèixer en els mitjans de comunicació i que reitiro ara aquí en el Parlament, per deixar clar que abans de finals de febrer la variant d'Artesa de Segre serà licitada i correspondrà a un projecte d'una carretera de quatre quilòmetres cent noranta metres, aquestes tres interseccions que li deia i una secció de deu metres, dues calçades de tres metres i mig i dos vorals d'un metre i mig cada un.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Estradé. *(El Sr. Estradé i Palau renuncia a fer ús de la paraula.)*

— Pregunta al Govern sobre el desplegament de la legislació relativa a la promoció de l'autonomia personal i l'atenció a la dependència (tram. 310-00147/08)

Doncs, la següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, president. Honorable consellera, quina valoració fa del desplegament de la Llei estatal d'atenció a la dependència i de promoció de l'autonomia personal? Quantes persones ja estan rebent els serveis i prestacions? I quin model català d'atenció vostès estan desplegant?

Moltes gràcies.

El president

L'honorable consellera senyora Carme Capdevila té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Moltes gràcies, senyor president. Miri, senyor diputat, en cent seixanta dies laborables hem desplegat el sistema de l'autonomia personal i atenció a la dependència. En aquest moment, nosaltres hem atès més de 55.000 sol·licituds, de les quals, en aquest moment, valorades al nivell 3 grau 2, que és la gran dependència, en aquest moment se n'han valorat 27.000.

El president

Senyor Cleries, pot repreguntar.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies, consellera. Vostès, consellera, no tenen model propi d'atenció a la dependència; vostès estan desplegant el model estatal, el model de la sucursalització i de la submissió.

L'únic desplegament real que té Catalunya avui és el desplegament publicitari del senyor Caldera, del Govern socialista, un desplegament electoralista. I, en canvi, vostès, doncs, s'ho miren. I, mentre hi ha publicitat, milers de catalans i catalanes esperen la valoració, esperen el pla individual i esperen rebre els serveis i prestacions.

Amb una organització caòtica del seu departament, basada en la improvisació i el desori. Els ho pot preguntar als ajuntaments i consells comarcals de Catalunya.

Un model espanyol sense el finançament adequat, que discrimina una vegada més la ciutadania de Catalunya amb uns recursos que no arriben ni als costos ni a les necessitats de la gent.

Diuen vostès que els 780 euros màxims que donaran per a una residència, els complementaran amb 528 per arribar als 1.308. Consellera, el seu departament ara ja està pagant 1.703 euros a les residències col·laboradores. Qui pagarà els quatre-cents euros que falten?

O, per exemple, per als assistents personals, el màxim que donen, el màxim, són tres hores al dia per a persones que necessiten entre deu i vint-i-quatre hores. Qui pagarà la resta, consellera?

Vostè està parlant, enganyosament, d'estat català del benestar –aquests dies ho va predicant–; pot parlar d'estat català del malestar, això sí. I ha convertit la política social de Catalunya en una sucursal del senyor Caldera, que per això segur que passa a la història de l'autogovern de Catalunya, per fer aquesta sucursalització, que no respon als interessos de Catalunya, sinó bàsicament a aguantar les seves cadires de bracet del Partit dels Socialistes de Catalunya.

Aquesta és la situació que avui ens trobem, i vostès prioritzen el partidisme i l'electoralisme a atendre les persones amb dependència.

Moltes gràcies.

El president

Senyora consellera, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Fa..., tot just el dia 3 d'octubre, conjuntament amb vostès, varem aprovar la Llei de serveis socials aquí, a Catalunya, amb la qual per unanimitat varem acordar que a Catalunya s'establiria una única xarxa pública de serveis socials en la qual encaixàvem tot el sistema de l'autonomia personal i atenció a la dependència. Li ho recordo perquè vostè també ha estat un partícip d'aquesta única xarxa, de la creació d'aquesta única xarxa pública de serveis socials.

Vostè em fa moltes preguntes, però jo també li vull donar respostes. Vostè sap que l'atenció a l'assistent personal és una prestació vinculada que en aquests moments s'estableix en aquests 780 euros per prestació vinculada a l'assistent personal. No estem parlant d'hores, estem parlant d'una prestació econòmica perquè aquesta persona pugui contractar aquest servei.

És veritat –és veritat–, en aquests moments nosaltres hem fet un gran esforç pel que fa a la prestació vinculada a la residència, a la plaça residencial, la qual hem incrementat amb 525 euros. I això donarà cobertura pràcticament al 80 per cent de les sol·licituds de les persones que han sol·licitat l'accés a una plaça residencial. Perquè, com vostè sap, hem situat la baremació per al complement, per a aquest addicional de 525 euros..., l'hem situat en uns ingressos, per part de la persona, no inferiors als 17.700 euros, i ja li ho dic, el 80 per cent de les persones que ho han sol·licitat estan dintre d'aquesta categoria.

Dir-li que en aquests moments la llei..., aquesta setmana ja s'han donat les primeres o s'han signat les primeres resolucions conforme clouen el procés del programa individual d'atenció..., en els quals, conjuntament amb la família i els treballadors i les treballadores d'atenció primària, han consensuat...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...quina és la mesura.... Per tant, la llei aquesta setmana...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...ja té el tret definitiu de sortida.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Govern sobre les actuacions a les comarques dels Pirineus (tram. 31000148/08)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, l'il·lustre senyor Albert Batalla, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Batalla i Siscart

Gràcies, president. Conseller, quins són els criteris que aplica el Govern en el desplegament dels organismes de la Generalitat de Catalunya a les comarques de l'Alt Pirineu i l'Aran?

El president

L'honorable senyor Joan Puigcercós, conseller de Governació i Administracions Públiques, té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Puigcercós i Boixassa)

Gràcies, senyor president. La pregunta era el capteniment del Govern pel que fa a les seves actuacions a la comarca del Pirineu, i, en aquesta línia, li direm que nosaltres treballem per garantir la igualtat d'oportunitats a totes les persones que viuen al Pirineu i Aran.

El president

Senyor Batalla, pot repreguntar.

El Sr. Batalla i Siscart

Bé, en aquesta línia d'igualtat d'oportunitats, permeti'm que em centri en el desplegament del Govern a les comarques de l'Alt Pirineu. I, conseller, lamento haver-li-ho de dir, però vostè sap tan bé com jo que el desplegament de la Generalitat a l'Alt Pirineu s'està fent de forma improvisada, precipitada, caòtica i, fins a un cert punt, també partidista. No hi ha model de desplegament, i això ens preocupa molt.

En una resposta parlamentària signada per vostè mateix fa tres setmanes, ens diu: «Alguns departaments han creat els serveis territorials, però, mentre no s'estructurin o siguin operatius, les seves funcions les exerceixen altres serveis territorials operatius.»

Conseller, em pot explicar per què existeixen càrrecs de coordinadors al Pirineu que s'han creat des de l'any 2005 i que fan les seves funcions si els serveis territorials no són operatius? Em pot explicar per què des de la suposada creació d'aquests serveis encara n'hi ha que no disposen de despatx on ubicar-se?

«Altres departaments» —diu vostè en la seva resposta— «creen formalment els serveis», però el decret diu que, mentre no s'estructurin altres serveis territorials ja existents, els donaran suport.

Si m'ho permet, conseller, el ridícul que representa aquesta improvisació té un dels seus punts àlgids quan, per error, tot sigui dit, i amb la posterior rectificació, s'explica a la premsa que un coordinador territorial del Pirineu treballarà des de la seu del partit fins que no tingui el despatx a punt. Però què és això, senyor con-

seller? La realitat és que el desplegament és totalment confós, i li ho diu algú del Pirineu.

Conseller, i si aquesta descripció de la realitat no fos prou caòtica, parlem de la ubicació d'aquests serveis territorials. Diu en la seva resposta: «Cada departament estableix els seus propis criteris segons sigui la seva realitat de gestió sectorial i els antecedents de la seva presència institucional al territori.» Això vol dir, bàsicament, que cadascú faci el que vulgui. Vol saber com es designa el lloc on s'instal·la una delegació? Vol que li ho digui, senyor conseller? Doncs, s'instal·la al lloc de residència del delegat o coordinador de torn. Quina gran estratègia de planificació per part del Govern del nostre país!

Conseller, acabo amb una frase d'aquesta mateixa resposta parlamentària. Diu: «Per tant, en molts casos la creació dels serveis territorials de l'Alt Pirineu és formal, però no operativa.» Jo li agraeixo la sinceritat, però vostè s'hi troba còmode amb aquesta realitat? Jo no m'ho crec.

Vostès apliquen un model d'improvisació total al Pirineu. Li demano, si us plau, que aturin el procés de desplegament improvisat, que rectifiquin, que escoltin...

El president

Senyor Batalla...

El Sr. Batalla i Siscart

...i que reflexionin sobre quin model cal aplicar, i facin-ho bé, perquè si aquesta ha de ser l'avançada de la vegueria...

El president

Senyor Batalla...

El Sr. Batalla i Siscart

...anem ben arreglats.

Gràcies.

El president

Senyor Puigcercós, té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Hi ha desplegament? Sí, és evident, i l'estem fent des del 2005. Vint-i-tres anys, i quin va ser el desplegament al Pirineu?

Miri, el 31 de desembre del 2001 es va reconèixer l'Alt Pirineu i Aran com àrea funcional de planificació territorial, amb el seu vot en contra. Vostè sap que l'Institut per al Desenvolupament de l'Alt Pirineu i Aran, que depèn de Política Territorial, es va crear l'any 2003, just al final dels seus vint-i-tres anys de mandat.

Vostè sap també que no ha estat fins al 2006 que la subdelegació territorial de l'Alt Pirineu i Aran ha passat a la condició de delegació del Govern. I, de fet, tot i que és una qüestió més interna, però és significativa, fins i

tot vostès no han tingut una territorialització del Pirineu, al seu partit, fins fa dos anys.

Això demostra que nosaltres estem fent el desplegament amb poc temps, l'estem fent, a poc a poc, i és evident que necessitem centralitzar, però les delegacions que hi han assumeixen, evidentment, les dels departaments que no l'han fet.

Si fos així, si el féssim com diu vostè, doncs, tots els desplegaments, de tots els departaments, segurament ens criticaria pel contrari, per l'excés de personal que estem dipositant al Pirineu.

La nostra voluntat és que la delegació del Pirineu i la representació acostin les decisions al territori. Aquesta és la nostra voluntat. La fem, segurament és perfectible, i així li responia a vostè en la pregunta escrita que em feia i que li contestava. Però la nostra és una voluntat que en poc temps estem completant. I espero que en aquesta legislatura puguem parlar d'una realitat ja definitiva, completada, i que sigui ja de coneixement i d'ús per a la totalitat dels departaments del Govern de Catalunya.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre les circumstàncies de l'incendi de l'Hospital Germans Trias i Pujol, de Badalona (Barcelonès) (tram. 310-00143/08)

...la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. El pasado 12 de diciembre en el Hospital Germans Trias i Pujol, Can Ruti, aconteció un incendio que afectó a cientos de pacientes y dejó sin funcionamiento muchas de las plantas del edificio.

¿Considera, *consellera*, que las medidas antiincendios del centro y los protocolos de seguridad son los correctos?

El president

L'honorable consellera de Salut, la senyora Marina Geli, té la paraula.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, per descomptat, l'Hospital Germans Trias i Pujol, igual que tots els altres hospitals de la xarxa pública i privada, compleix les normatives, no només antiincendis, sinó en aquest cas també, doncs, la normativa mediambiental, amb llicència mediambiental vigent.

El president

Senyor Domingo, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Para cumplir la normativa, le relacionaré algunas de las deficiencias que han sido observadas en el citado hospital. Aquel día la evacuación de las consultas externas, a raíz del humo, se hizo por decisión de los facultativos, es decir, estuvimos ante una auténtica estampida humana. No se dieron órdenes de evacuación en las zonas próximas al siniestro. Hubo órdenes y contraórdenes en el desalojo, de forma que originaron que muchos pacientes iban y venían de un lado para otro. No funcionaron los detectores de humo. No hubo plan de alerta preventivo. La dificultad de los servicios de extinción de incendios para localizar el punto de acceso fue enorme, entre otras razones, porque no existía personal para dirigir el acceso de los servicios de extinción. No se suspendió el fluido eléctrico a pesar de que el fuego afectó al sistema eléctrico, y solamente fue a raíz de la reclamación y la recomendación que hicieron los bomberos que se realizó. Y cuando se efectuó el corte de fluido eléctrico no se avisó a los quirófanos, que algunos quedaron afectados. No existen escaleras de emergencia en Can Ruti, y las que existen son internas. No existe un plan de emergencia escalado en fases y no se hace simulacros periódicos del personal. No existe sistema de megafonía, lo cual imposibilitó que se impartieran las instrucciones pertinentes de evacuación.

En definitiva, estamos ante una situación extremadamente deficiente, y más tratándose de un hospital de la importancia y de la relevancia pública de Can Ruti.

¿Cuál ha sido la pretensión de la *conselleria* en estos momentos? Minimizar de cara a la opinión pública el efecto del incendio. Se ha dicho que al cien por cien de las consultas externas ya tuvieron acceso al poco tiempo, pero hay que tener en cuenta que no hubo acceso a la historia clínica en estas consultas externas.

En definitiva, estamos...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Domingo Domingo

...ante un supuesto –termino, señor presidente– que sin la colaboración de los pacientes y de los propios profesionales hubiera sido un auténtico desastre.

Muchas gracias.

El president

Honorable consellera, té la paraula

La consellera de Salut

Gràcies, senyor president. Vostè sap, i m'estranya del senyor Domingo, que les dues reunions internes amb tota la informació que es té a l'abast... (*per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de la consellera*), afirmacions que vostè fa, faltades absolutament de rigor. No generi desconfiança en els serveis públics.

Va ser un incendi iniciat, com vostè sap, en una paperera en el soterrani, en el vestidor. Tant les mesures de seguretat immediates com el comitè de seguretat i salut van funcionar; evidentment, amb la col·laboració dels treballadors. Teníem tres mil persones, cinquanta quiròfans. Sap per què no es va parar immediatament l'energia elèctrica? Perquè els cirurgians van dir que preferien..., i havien d'acabar les intervencions. Això és així. I, per tant, no va haver-hi cap desgràcia personal. La seguretat dels pacients, en un moment, evidentment, de crisi, d'alerta, és molt important. I aquest és l'element més important.

I nosaltres estem fent, per descomptat, unes inversions que també contempen, com vostè sap, el manteniment. I hem executat 20 milions d'euros..., que ha incorporat la modernització de totes les instal·lacions. I tenim un projecte fins a 110 milions d'euros, de recanviar totes les instal·lacions.

No digui que no es fan simulacres. Es fan simulacres. Cinc-centes persones han passat per la formació de les emergències; hi han mesures de protecció activa i protecció passiva. Aquest és un hospital de trenta anys, i li he dit que complíem, evidentment, les normatives dels hospitals de trenta anys. I, per descomptat, l'estem portant a la modernitat del segle XXI. Si no, per què tenim un projecte d'inversió que també contempla el manteniment de 4.800 milions d'euros en curs, 1.100 en només els vuit hospitals de l'Institut Català de la Salut? Aquesta és la història.

Malgrat tot, senyor Domingo, del que ens hem de felicitar, com vostè deia, i això sí que ho comparteixo, és de la professionalitat de la gent, de tots els cossos...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...i els treballadors de l'hospital –si em permet només una última frase– que van fer que la seguretat dels pacients no perillés.

El president

Consellera, gràcies.

Projecte de Llei del dret a l'habitatge a Catalunya (tram. 200-00005/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Medi Ambient i Habitatge sobre el Projecte de Llei del dret a l'habitatge a Catalunya.

D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

(Veus de fons.)

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Molt bona tarda, deia, membres del Govern, honorables, senyores i senyors diputats. En primer lloc, vull expressar el meu agraïment a totes les persones, institucions, entitats i col·lectius professionals que amb les seves reflexions, propostes i aportacions han enriquit el debat, han millorat el text i hauran de contribuir a la previsible aprovació avui d'aquesta llei.

Particularment, vull donar les gràcies als membres de la ponència, a la seva relatora, a la resta dels membres de la comissió, a les entitats i institucions que d'una manera o una altra han participat en tot el tràmit parlamentari.

En definitiva, vull mostrar el meu reconeixement a totes les persones de dins i fora del Parlament que han contribuït, sens dubte, a millorar el text d'aquest projecte de llei.

Justament fa un any que el Projecte de llei per al dret a l'habitatge va ser admès a tràmit; posteriorment, davant aquest hemicicle, la vaig presentar, i avui, fent ús de la possibilitat que el Reglament del Parlament m'ofereix, vull intervenir-hi..., previ al seu debat.

La llei que avui es debatrà i que esperem que sigui aprovada per aquest Parlament és la resposta a una circumstància històrica. Neix amb la vocació de fer front a uns problemes socials greus que s'han generat en una etapa de la història del nostre país, als quals ni el lliure funcionament del mercat ni les normatives existents han estat capaços de trobar solució.

La greu situació en què es troba l'habitatge a casa nostra demana que ens dotem, primer, d'un cos legal adequat pensat específicament per a aquesta circumstància i, alhora, d'un cos legal que tingui instruments operatius més eficients.

No es tracta de dictar una llei circumstancial, de curta durada, ni conjuntural; la seva voluntat, la voluntat d'aquest projecte és la de perdurar i donar la màxima estabilitat a la societat i a l'economia.

Aquesta llei sorgeix en un context de clam reivindicatiu que no s'hauria produït si el funcionament del sector i del mercat de l'habitatge no hagués generat les disfuncions socials dels darrers anys.

En aquest període històric, i especialment en el decenni 1997-2006, el món de l'habitatge a Catalunya ha viscut una profunda transformació. El procés més important de demanda d'habitatge de la nostra història s'ha vist acompanyat també del procés més intensiu de producció d'habitatges i malgrat això hem travessat el procés més inflacionista que mai s'ha conegut, amb pujades de preus de l'ordre del 20 per cent anual, successives, que ens ha situat avui entre les comunitats autònomes i els països amb els preus dels habitatges més alts tant pel que fa a la compra com pel que fa al lloguer.

Però el que ha trastocat l'estructura social ha estat que aquesta inflació del sector de l'habitatge, d'un 300 per cent en deu anys, s'ha produït paradoxalment en un context d'important contenció de la resta de preus de béns de consum i de salaris, a l'entorn d'un 30, i ha generat així una segregació social..., que ha conduït

l'habitatge al punt màxim de preocupació social i a un nivell d'exigència ciutadana sobre les actuacions de les administracions públiques pel que fa sobretot a la cerca de les seves solucions.

L'allunyament de la capacitat adquisitiva de les llars de les condicions del mercat de treball s'ha traduït en greus dificultats. En aquests moments a unes 200.000 llars tenen dificultats per accedir a un habitatge, a unes altres 300.000 tenen dificultats per poder rehabilitar-lo i a unes 60.000 més tenen dificultats per poder pagar a final de mes aquell habitatge en el qual volen viure habitualment, i, per tant, es troben en risc d'exclusió.

Per una altra banda, aquesta situació de forta inflació descrita ha vingut acompanyada d'una caiguda dràstica de la producció d'habitatges protegits; des d'uns volums de cinquanta a vint mil habitatges anuals, a mitjans dels anys noranta, portem deu anys amb produccions inferiors als deu mil, una qüestió que ha impedit atendre la molt rellevant demanda que no ha pogut accedir al mercat lliure.

Però els processos inflacionaris descompensats com aquests que estem descrivint comporten peatges socials injustos i inadmissibles, alguns d'ells ho són: situacions d'assetjament immobiliari, situacions de sobreocupació o de comercialització d'infrahabitatges, o la perversió en la comercialització i l'ús dels habitatges amb protecció oficial.

Com ja vaig explicar en la presentació del projecte de llei vull remarcar el reconeixement al difícil paper que el món local ha desenvolupat com a primer receptor de les problemàtiques d'allotjament concretes de la població. En aquesta mateixa llei es delimita clarament els nivells competencials i es posa al servei dels responsables municipals un seguit de mesures sustentades administrativament, tècnicament i també pressupostàriament.

Sense defugir les nostres responsabilitats, la voluntat de la llei és clarament municipalista; en el redactat queda clar el respecte a la subsidiarietat i al suport financer i normatiu que ha de guiar la pràctica del Govern.

En el moment en què el Govern de la Generalitat de Catalunya es va plantejar la necessitat de la nova llei de l'habitatge i a l'hora d'establir un gran pacte nacional la principal preocupació era clarament de caràcter social davant l'evidència d'aquests fenòmens que he descrit.

Els continguts d'aquests dos grans projectes, la llei i el pacte, van ser pensats sota aquesta perspectiva, però ben segur que la seva mateixa estructura serà de la màxima oportunitat avui per abordar una nova situació econòmica que ha començat a dibuixar-se quan el sector de l'habitatge fa símptomes d'alentir marcadament el seu dinamisme dels darrers anys. Ens trobem, per tant, avui amb un compromís col·lectiu d'implicació en el doble front d'aconseguir la màxima cohesió social per la via de l'allotjament i d'assegurar la màxima estabilitat per al nostre creixement econòmic, i serà ambdós fronts que la nova llei haurà de proporcionar d'instruments d'òptima actuació.

El procés de negociació del Projecte de llei del dret a l'habitatge no ha estat, com vostès saben, exempt de dificultats. Era d'esperar que un projecte de les carac-

terístiques com les que avui abordem, que afecta un nombre molt elevat d'actors i un espectre molt ampli, i que no podia prosperar sense un debat social profund..., difícilment trobaria el consens d'una forma immediata i planera. La situació de l'habitatge s'ha capgirat i calia també capgirar alguns dels principis normatius que el regulen per trobar noves vies de solució efectiva als problemes. Amb una línia estrictament continuista hauria estat impossible abordar els nous reptes socials en l'àmbit de l'habitatge, però aconseguir consensos en el capgirament d'enfocaments d'instruments reguladors no és una tasca senzilla, ni lineal, ni a l'inici, ni al final.

És per aquestes raons, i des del primer moment, que es va voler que el projecte de llei comptés amb un procés participatiu del màxim abast; això ha estat constant i hi han hagut múltiples sessions i reunions de treball amb els col·lectius afectats per la futura llei. El resultat d'aquestes consultes és..., un cost molt relatiu, en el qual hi han lògiques discrepàncies puntuals, però que té un gran nivell de consens.

En els darrers mesos, coincidint amb la negociació del Pacte nacional per a l'habitatge, alguns punts essencials de la llei han passat a tenir un lloc destacat en el debat públic. En primer lloc, la llarga durada de la qualificació dels habitatges protegits; en segon lloc, l'obligació de destinar una part de les promocions en sòl urbà consolidat a habitatge protegit; en tercer lloc, l'obligació d'adjudicar els habitatges protegits mitjançant fórmules de control públic. Aquests han estat tres punts controvertits, però en els quals s'ha arribat a un acord. Aquest va ser un acord molt important.

No obstant aquests acords positius, un apartat significatiu del projecte de llei va restar sense consens; es tracta de l'article 42.6, on existeix la possibilitat d'obligar un propietari a llogar el seu habitatge si aquest es troba en zones de forta demanda residencial i si l'Administració ha dut a terme un seguit de mesures d'estímul que no han estat acceptades pel propietari. Aquest punt, com és conegut, s'ha situat en el centre del debat públic, atorgant-li al meu entendre fins i tot una transcendència excessiva.

Per aquest punt de l'article 42, però també sobre uns altres vint punts, hi van haver dos grups, Convergència i Unió i el Partit Popular, que van demanar dictamen d'inconstitucionalitat al Consell Consultiu. Un cop conegut el dictamen, estem convençuts que aquest procés, que, evidentment, ha endarrerit l'aprovació i l'entrada en vigor de la llei, haurà estat de la màxima importància social ja que ha permès que el debat sobre el dret a l'habitatge i també la contraposició entre el dret de propietat i funció social s'hagi elevat de comentaris en molts casos banals o frívols a una formulació rigorosa i fonamentada jurídicament per part de tothom.

El dictamen del consultiu, de prop de dues-centes pàgines, ofereix un argumentari potent i ben referenciat en legislacions comparades i en jurisprudència sobre el dret a l'habitatge i la funció social de la propietat. Declara plenament constitucional tots els articles sotmesos a consulta, inclús el del lloguer forçós. Aquí, però, en el de lloguer forçós, fa una matisació que és que cal

superar el que ells en diuen «la vulneració del principi d'igualtat en el procediment d'aplicació del lloguer forçós»; una cosa que ens ha permès millorar la llei amb correccions de procediment que la doten efectivament de més seguretat jurídica per a tots els ciutadans i en aquest cas per a tots els propietaris.

La preeminència dels interessos socials protegits i les cauteles legals prèvies a complir, que limiten l'aplicació del lloguer forçós, han estat els arguments del dictamen del Consell Consultiu per afirmar que el lloguer forçós supera el test de proporcionalitat i que les esmenes introduïdes en concreció de la seva aplicació permeten superar el test de discriminació sobre el qual el dictamen ha posat l'accent.

Sobre aquesta base entenem que els grups que van sol·licitar el dictamen poden sustentar avui, si volen, una posició favorable a la llei, ja que resten assegurats tots els drets i introduïdes les garanties que podien considerar-se vulnerables en les anteriors versions. En tot cas, i més enllà d'això, jo els espero en el Pacte nacional per a l'habitatge i a seguir col·laborant en aquest tema.

I ara, de forma molt breu, citaré alguns continguts i objectius que la Llei del dret a l'habitatge es planteja. En l'àmbit de les garanties per al dret a l'habitatge, la llei considera la provisió d'habitatges destinats a polítiques socials com un servei d'interès general.

En segon lloc, estableix la funció social de la propietat de l'habitatge i regula la reacció pública davant de situacions d'incompliment d'aquesta funció social, en diversos instruments, com n'hem parlat ara mateix, però prioritzant sempre les actuacions preventives, les actuacions de foment, les actuacions d'assistència.

Defineix també de forma precisa, el projecte de llei, la sobreocupació dels habitatges: situa el fenomen dels sense llar, donant una visió àmplia del fenomen i posant en un primer lloc l'exigència per a l'Administració de l'eradicació d'aquestes situacions.

Introdueix a Catalunya un dels instruments bàsics dels estats de benestar en matèria d'habitatge, com és l'ajut directe a les famílies per fer front al cost del seu habitatge de lloguer o de les quotes d'amortització de préstecs en situacions especials, i les entén com una prestació social.

Tipifica, alhora, l'assetjament immobiliari i considera com un dels indicis de l'assetjament la negativa per part del propietari a cobrar la renda.

En l'àmbit de la millora de l'accés a l'habitatge, la llei aposta per la creació d'un parc específic d'habitatges assequibles a tots els municipis de Catalunya que permeti atendre les necessitats de la població que necessita allotjament i no el pot aconseguir en el mercat lliure. I amb aquest objectiu, defineix l'aprovació del pla territorial sectorial; estableix que els ajuntaments que vulguin concertar polítiques d'habitatge amb la Generalitat elaborin un pla local d'habitatge; introdueix el principi de la solidaritat urbana; estableix el mecanisme per declarar àrees de compra preferent d'immobles per part de l'Administració, les conegudes com a àrees de tanteig i retracte; preveu qualificacions en el sòl urbà consolidat que suposin un destí a l'edifi-

cació d'habitatges amb protecció oficial; crea un fons de solidaritat urbana de recolzament de la Generalitat als ajuntaments en la creació de parcs d'habitatge amb finalitat social.

En l'àmbit de la qualitat del parc i de la construcció, regula el deure legal de la conservació i la rehabilitació, que es defineix com l'obligació de les persones propietàries de mantenir els immobles residencials en condicions d'ús efectiu i adequat, i per això preveu l'establiment de convenis de rehabilitació, l'obligació dels arrendataris d'usar els habitatges de forma adequada; estableix un sistema d'inspecció tècnica dels edificis obligatòria; incrementa l'obligació de les vies de foment per aconseguir posar en el mercat els habitatges desocupats.

En l'àmbit de la nova construcció i del mercat immobiliari, per incrementar els estàndards de qualitat i donar les màximes garanties jurídiques als consumidors, determina que tots els nous habitatges que es construeixin a Catalunya, a més dels requisits de qualitat i sostenibilitat, han de ser accessibles per a les persones amb dificultats de mobilitat i s'han de projectar amb criteris de flexibilitat per adaptar-se a la vida canviant de les llars, i que tots els nous edificis de més de dues plantes hauran de disposar d'ascensor. Estableix també registres públics d'homologació d'empreses constructores i immobiliàries per donar transparència al mercat immobiliari i les màximes garanties als consumidors.

I finalment, en l'àmbit de l'habitatge protegit, posa en marxa el registre de sol·licitants d'habitatge protegit que ha de servir de base per conèixer tota la demanda d'habitatge assequible; vincula la qualificació dels habitatges amb protecció oficial a la qualificació del sòl; preveu la col·laboració amb l'Administració i també notaris i registradors de la propietat per assegurar un control real sobre les transmissions d'habitatges amb protecció oficial o amb rehabilitació que s'hagin beneficiat d'ajuts públics.

Amb tot aquest cos legislatiu i els seu desplegament Catalunya passarà a disposar d'un instrument jurídic bàsic que, juntament amb la legislació urbanística, haurà de permetre donar resposta als problemes actuals, actuar de cara al futur i donar compliment a aquests importants reptes col·lectius.

Així com el 8 d'octubre posàvem en marxa un element bàsic, el Pacte nacional per a l'habitatge, avui ho complementem amb la llei, i ens dotem així dels dos elements clau per a una política pública destinada a resoldre el principal problema social del nostre país ara.

El president

D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, la il·lustre diputada senyora Dolors Clavell, que fou designada relatora per presentar els treballs de la comissió, té la paraula.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, senyor president. Bé, el meu paper en aquest tràmit com a relatora de la llei és neutral, eh?, per tant, ara està exempt de posicionament polític; això vindrà després. És un tràmit en què es tracta que senzillament

els expliqui una mica com han estat els treballs de la ponència que ha elaborat el projecte que finalment es sotmetrà a votació.

Però crec que això, que aquest paper neutral no impedeix el fet que expliciti amb una certa rotunditat que crec que estem davant d'un tema que ha de ser de màxima prioritat per aquest país, i això crec que ho puc dir en representació de tots.

L'exclusió de tantes persones del mercat immobiliari ens obliga a donar-li aquest caràcter de màxima prioritat. I entenc que això ho comparteixen unànimement les persones que estan en aquesta cambra i les que van estar a la ponència. Les respostes de cadascú són diferents, i això està bé, i aquest és el joc democràtic, però el reconeixement de la gravetat del problema, sobretot des de fa deu anys i per diverses causes, crec que ha de ser un plantejament comú.

Dit això, sàpiguen que la ponència d'aquest Parlament que ha treballat aquesta llei ha estat conformada per representants dels diferents grups polítics, i, en concret, a banda d'aquesta diputada que els parla, són en Pere Aragonès, per part d'Esquerra Republicana de Catalunya; en Roberto Labandera, per part de Socialistes - Ciutadans pel Canvi; en Carles Sala, per part de Convergència i Unió; l'Àngels Olano, per part del Partit Popular, i l'Albert Rivera, per part del Grup Mixt.

En aquesta tasca hem estat assistits pel lletrat Francesc Pau, i ens ha ajudat força, també, la gestora María José Bello, i en la coordinació amb el departament hem tingut l'ajut de la María José Messeguer, que penso que també mereix un reconeixement.

Aquest conjunt de persones hem fet la feina que ens corresponia, gens senzilla, perquè estàvem davant d'un text d'especial complexitat i una matèria on ben poca gent té coneixements especialitzats.

Primer, vam escoltar les tretze entitats compareixents que van venir aquí, al Parlament, a dir-nos la seva i a les quals vull agrair el seu paper perquè moltes d'elles són aquí, a més, amb nosaltres. Després es va obrir el termini de presentació d'esmenes, i n'hem treballat ni més ni menys que 414, que és un nombre importantíssim que penso que reflecteix la complexitat del tema. I curiosament, i crec que està bé dir-ho, la majoria d'elles, presentades pels mateixos grups que donem suport al Govern. I té un sentit, això, perquè evidentment aquí no es qüestionava el contingut del text, sinó que eren permanents millores tècniques de moltes de les seves previsions. És un procés, aquest, que gairebé no té final, segurament, desgraciadament, perquè quan es regulen coses noves no es pot evitar donar-hi voltes i més voltes i pensar continuament que potser ho podries dir d'una altra manera o ho podries plantejar-ho millor.

Els exemples –perquè es facin una idea de per on anaven les coses– de les esmenes presentades pels grups de l'Entesa anaven en la idea, per exemple, d'incloure el terme de «masoveria urbana» i «noves formes de tinença dels habitatges», referències a les persones amb mobilitat reduïda, millora en el contingut dels plans locals, o la fixació de restriccions a l'hora d'eventuals

modificacions de planejament per reduir els sòls marcats per al seu destí a habitatge protegit.

Les esmenes de Convergència i Unió, podríem destacar, perquè entenc que així es fan vostès una mica una idea de per on ha anat la discussió, doncs demanaven una col·laboració més important amb la iniciativa privada, que no reguléssim l'ús turístic dels habitatges, qüestionaven l'habitatge protegit a la ciutat construïda o les àrees de tanteig i retracte –tot i que aquí al final vam transaccionar alguna cosa entorn dels terminis d'aquest instrument–, la supressió del lloguer forçós –que ja sortirà, segurament–, la inclusió de convenis de copropietat com una nova línia d'actuació, i altres matisos i aportacions, que alguns d'ells han estat recollits.

Quant a les esmenes del Partit Popular, n'hi ha moltes que són coincidents amb Convergència i Unió, però, a banda, hi havia, per exemple, l'eliminació de la desocupació injustificada dels habitatges, considerada com un incompliment de la funció social; eliminació de qualsevol referència als habitatges buits en la llei; eliminació de l'acció pública, de les àrees de conservació o rehabilitació, o supressió del fet que el *mobbing*, que l'assetjament sigui considerat discriminació, que és una de les opcions que fa la llei. Es van oferir diverses propostes de transacció que sí que puc dir que finalment no es van poder materialitzar perquè no vam tenir resposta, ni favorable ni desfavorable. I, per tant, aquestes transaccions no van ser possibles.

Finalment, les esmenes del Grup Mixt qüestionaven també la desocupació com a incompliment de la funció social, i la regulació dels habitatges d'ús turístic no la veien, tampoc. I com a coses singulars hi havia el fet de suprimir una prohibició que tenim en el projecte de llei que una agència immobiliària pugui cobrar de les dues parts quan fa un negoci d'intermediació immobiliària, o el fet que, els agents immobiliaris, preveiéssim en la llei que també existeixen els que comercialitzen a través d'internet, i això finalment ho hem acollit i ho hem transaccionat a última hora.

Ara, al final de tot, encara ens queden esmenes vives dels grups de l'oposició que òbviament entenc que en els torns que els corresponen seran defensades.

Crec que és bo que la gent sàpiga que aquest treball l'hem desenvolupat amb un grau de proximitat i bona entesa personal que val la pena assenyalar, perquè penso que, més enllà de les discrepàncies polítiques, que no només són acceptables, sinó..., ja saben vostès que jo sóc una ferma defensora que és el debat i la discrepància i la confrontació d'idees el que ens permet avançar, que no hem de tenir por de les discrepàncies. Crec que cal saber que ens hem tractat bé, i m'agrada dir-ho.

No sé com es desenvoluparà el debat a partir d'ara, en les següents intervencions, però sí que ja d'entrada vull deixar clar que estem cansats de picabaralles, per tant, el nostre objectiu en aquesta sessió seria explicar la llei. Aquesta és la nostra obsessió des de fa molt temps, i, per desgràcia, sovint per un tractament mediàtic molt simplista, ens ha estat gairebé impossible parlar de la llei més enllà dels titulars sobre temes menors que continuament han estat condicionant aquest debat.

Com saben, un cop aprovat el dictamen per la comissió, els grups de Convergència i Unió i Partit Popular van exercir el seu dret a demanar dictamen del Consell Consultiu; se'ns va remetre el 3 de desembre, i crec que val la pena dir i insistir que és un document extraordinàriament interessant en la reflexió que aquest país ha de fer sobre què han de ser les polítiques d'habitatge avui dia. Emmarca la reflexió dins de l'àmbit de l'Estatut, de la Constitució, de l'àmbit internacional; ens fa referències a Alemanya, a Holanda, a Suècia, a Dinamarca, a França, al Regne Unit, fins i tots als Estats Units; ens parla del conveni i del Tribunal de Defensa dels Drets Humans.

Crec que hem de sentir-nos satisfets del gran salt que hem de reconèixer que s'ha produït en el procés de reflexió sobre el que han de ser les polítiques d'habitatge a Catalunya. Nosaltres mateixos estem impressionats que s'hagi produït aquest salt, i crec que, en aquest sentit, el dictamen del consultiu assenta aquesta idea que hem d'elaborar bona teoria, bona doctrina perquè aquest tema ha estat tradicionalment absolutament abandonat, i tots plegats aquí hem de fer un esforç molt important. I en això el dictamen del consultiu ens servirà molt i molt.

El dictamen ha considerat constitucionals diverses qüestions, que, per no allargar-me, doncs, simplifico en el compliment de la funció social de la propietat, l'obtenció d'habitatge protegit en sòl consolidat, etcètera. I és veritat que quatre dels set membres del consell van considerar que el 42.6 era qüestionable per dos aspectes. I vull deixar ben clar que el que ha dit el Consell Consultiu és el que ha dit, no el que s'ha dit que deia, i les coses s'han d'anar situant en el seu lloc un dia o altre. El Consell Consultiu no ha dit que el 42.6 fos inconstitucional per manca de proporcionalitat; ha dit que era proporcional, però que s'havien de corregir des del punt de vista del principi d'igualtat –i és un tema complex que ara no m'hi puc estendre– dos petits matisos, referits a les àrees de forta demanda residencial i a la identificació de les situacions anòmales. Això és el que ha dit el consultiu.

Arran d'això, els grups han exercit també el seu dret a presentar esmenes al text. Els grups que donem suport al Govern hem presentat esmenes que compleixen estrictament el que ha dit el Consell Consultiu. Creiem que era la nostra obligació i el nostre compromís; vam dir que nosaltres ens ajustàrem al que diguéssim el consultiu encara que puguem discrepar-ne, i així ho hem complert. El Grup de Convergència i Unió ha presentat una esmena alternativa en què planteja un anomenat «procediment de conciliació», i el Grup del Partit Popular demana la supressió de l'article, i el Grup Mixt no ha presentat esmena subsegüent al Consell Consultiu.

Amb això crec que puc donar per breument resumit el que ha estat aquest tràmit de la ponència. És, com els deia, una explicació molt formal. Crec que val la pena dir, doncs, gràcies a tots per participar en aquest procés, que crec que, mirat en perspectiva, marcarà un moment important en l'actuació dels poders públics d'aquest país en una matèria com l'habitatge. Avui tots sabem molt més que quan vam començar sobre aquest tema, i

crec que això ha de ser bo per a nosaltres i especialment per a la ciutadania. Així ho espero.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Ha estat distribuït el dossier de la sessió plenària amb la nova numeració de les esmenes reservades, que inclou també les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu.

I, dit això, iniciarem el debat amb la defensa de les esmenes reservades per ordre de major a menor. Té la paraula per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i posicionar-se respecte a les esmenes presentades per altres grups parlamentaris l'il·lustre diputat senyor Carles Sala.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Consellers, senyores i senyors diputats, senyora secretària de l'Habitatge, deixin en primer lloc que adreci una salutació també a totes aquelles persones representants d'entitats i institucions que, relacionades amb el món de l'habitatge, ens acompanyen. Siguin tots també benvinguts.

Efectivament, deu mesos després de debatre en aquest plenari les esmenes a la totalitat del Projecte de llei pel dret a l'habitatge, sortosament avui arribem al darrer dels tràmits, que donarà pas a una important aprovació d'un nou text legal en matèria d'habitatge a Catalunya.

Deixin que els avanci i que els reiteri el que hem dit aquestes darreres setmanes. Convergència i Unió lamenta molt sincerament i lamenta molt seriosament no poder-nos sumar avui amb el nostre vot a aquesta llei i lamenta també que no puguem incorporar-nos els propers dies a la signatura del pacte, pel motiu per tots ben conegut. Segurament aquest debat acabarà analitzant-se dient que ens hem intercanviat culpes, però a hores d'ara a mi personalment no em queda cap dubte, tinc el ple convenciment que són les forces dels partits que donen suport al Govern les que ens han exclòs, a Convergència i Unió, de la llei; les que ens han exclòs, a Convergència i Unió, del pacte.

Jo crec que hem –han– tingut diferents oportunitats, variades fins i tot, per aconseguir la unitat política, si de veritat la desitjaven, per afrontar tots junts aquest problema tan important que pateix Catalunya, com s'ha dit aquí reiteradament, com és el de l'habitatge.

Però vostès deuen saber per què han preferit mantenir aquest pols, que jo no sé a hores d'ara, hi insisteixo, si és un pols intern o és un pols entre les forces polítiques del Govern contra les forces polítiques de l'oposició.

Vull que consti que, del meu grup, tant del president com dels seus portaveus, no he rebut al llarg d'aquests deu mesos altra instrucció que no sigui la de mantenir una màxima flexibilitat per aconseguir la unitat política; la unitat política en el tema de l'habitatge, que ocupa i preocupa milers de ciutadans, milers de famílies del nostre país.

Sincerament crec que ho hem intentat, hi hem treballat i hi hem fet aportacions, però una mesura ideològica,

ahora que residual, quan no inaplicable, com la del lloguer forçós, de la qual discrepem, Convergència i Unió, absolutament, com hem mantingut amb coherència, amb seriositat i hem defensat amb fermesa des del primer dia, ens ha separat definitivament.

Deixin, doncs, que centri la meua intervenció en defensa de les esmenes vives precisament parlant sobre les esmenes a l'article 42.6, que és el que avui impossibilita el nostre vot favorable.

Perquè entenguin tots vostès la posició de Convergència i Unió. Fa deu mesos, el dia 28 de febrer, el dia que aquí se van debatre les esmenes a la totalitat –així consta en el diari de sessions–, se'ns va dir, per part del tripartit, i ho llegeixo literalment, diu: «Els instruments d'ocupació dels pisos buits han de ser com la política del pal i la pastanaga.» Diu: «La pastanaga són els ajuts, és la mediació, són les facilitats, i el pal és l'avertiment.» I en aquesta matèria vostès van dir que havien de tenir un comportament contundent.

I és aquí on Convergència i Unió no comparteix el criteri de les forces del tripartit, la política del pal i la pastanaga que vostès volen utilitzar sobre els catalans. Els catalans no volen bastó, els catalans no es mereixen més pal, que ja prou han rebut.

Vostès mateixos ens ho diuen: «El lloguer forçós és una mesura coercitiva, el lloguer forçós és una mesura amenaçadora, forma part de ficar la por al ciutadà.» I no comparteixo que ens diguin que es tracta d'una mesura social progressista i moderna. Assemblar-se –assemblar-se–, aquesta mesura s'assembla, com bé es diu en un dels vots particulars del Consell Consultiu, al decret franquista que va regular els arrendaments urbans a partir del 1964; mesura, per cert, que no va tenir cap èxit en la seva aplicació, com tampoc en tindrà aquesta.

I no em parlin, a la seva conveniència, d'Europa, perquè al final hem estat repassant també la legislació europea, i és evident que l'estructura del mercat immobiliari a Europa és absolutament diferent de la que hi ha al nostre país, a Catalunya, i per extensió a l'Estat espanyol. Hi ha a molts d'aquests països europeus una veritable xarxa d'habitatges de lloguer social construïts en la segona meitat del segle xx. I jo també els podria treure models on s'arriben a justificar fins a tretze supòsits diferents de per què un habitatge pot romandre buit davant dels tan sols raquífics quatre supòsits de la llei catalana.

I, miri, aquí estem en un entorn, Catalunya, el nostre país, i hi insisteixo, també, per extensió, a l'Estat espanyol, on moltes famílies..., i no els parlo de burgesia, i no els parlo de capitalisme, els parlo de famílies treballadores, els parlo de famílies humils, també, que han dedicat durant moltes dècades els seus estalvis a comprar un segon habitatge. I ho han fet, comprar un segon pis o quedar-se amb un pis heretat, per tenir uns estalvis; tenir un segon pis ha estat la guardiola de molts catalans, ha estat el seu valor refugi, bé sigui per una previsió per als seus fills, bé sigui per anar-hi quan arribi la seva jubilació, bé sigui per anar-hi de vacances, bé sigui per anar-hi una temporada, pel que sigui. Però l'últim que es mereix aquesta ciutadania, aquestes famílies, és que li fiquin l'amenaça que se li pot treure l'ús del seu pis durant almenys cinc anys.

Mirin, el Govern s'ha equivocat –el Govern s'ha equivocat–, els ho diu tothom, fins i tot el consultiu, i no han sabut rectificar. Vostès són conscients que, per satisfer certes posicions radicals, ens han exclòs del pacte, ens han exclòs de la llei, mantenint d'una forma absurda aquesta mesura expropiadora en la llei. Per pur dogmatisme ideològic. I el que acaba passant amb les mesures que tenen aquesta arrel de dogmatisme ideològic és que acaben atropellant el que és el sentit comú.

Els faré una confessió personal. El dia 3 de desembre, el dia en què es va produir la filtració del dictamen del Consell Consultiu, vaig ser especialment feliç; vaig alegrar-me, no tant, i els ho dic molt sincerament, per la raó jurídica que se'ns donava a Convergència i Unió dels seus plantejaments davant del consultiu, sinó perquè creia –que il·lús!, a hores d'ara, que il·lús!– que a darrere hora, per una qüestió conjuntural, com era el dictamen del Consell Consultiu, se'ns obrien les portes del pacte, que es tornaven a obrir les portes de la unitat política.

El dia 3 de desembre, repassin hemeroteca, nosaltres no vam dir res; vam ser molt correctes i molt humils. I, en canvi, no vam fer res més, incrèdulament, que escoltar posicions intransigents d'alguns portaveus polítics que demanaven mantenir una mesura inaplicable com la del lloguer forçós en la llei.

Jo diria que aquell dia va passar allò que diu que mentre el savi assenyalava la lluna, el ximple es va quedar mirant el dit. Això és el que ha passat aquí. En lloc d'avaluar la importància política de la unitat en un problema com el de l'habitatge, el savi que mirava la lluna, vostès s'ho van prendre simplement com un problema jurídic, vostès es van quedar mirant el dit.

Jo diria que el Consell Consultiu ens va donar, els va donar una última oportunitat i no l'han volgut aprofitar. Mirin, el lloguer forçós és una mesura que no és intel·ligent, que intimida, inadequada, ideològica, intervencionista, inapropiada, irregular, improcedent, inaplicable, ineficax i, per nosaltres, encara inconstitucional.

Que consti que no em toca a mi fer la valoració jurídica del que ha dit el Consell Consultiu i de les esmenes que vostès han presentat a la mesura del lloguer forçós, però segueixo pensant que el consultiu ha deixat ben clar que tenir un habitatge desocupat no és una situació irregular per si mateix, i segueixo pensant que els criteris de zonificació incorporats en l'esmena dels grups del tripartit a la llei són tan genèrics que impedeixen a hores d'ara establir un mapa de quines són les zones de forta necessitat i demanda residencial.

Segueixo pensant, a més, que en l'aplicació de la llei esdevindran nous motius d'inconstitucionalitat relacionats amb vulneració de drets fonamentals diferents del dret a la propietat.

Però, escoltin, nosaltres..., hi ha un fet pitjor, hi insisteixo, que debat la inconstitucionalitat o no de la mesura del lloguer forçós, que és la seva ineficàcia i la seva inaplicabilitat. Llegint vots particulars, certament, del Consell Consultiu, es llegeix ben clarament que passaran cinc anys abans vostès no puguin aplicar un primer lloguer forçós. I el Consell Consultiu fa una reflexió,

que jo em faig meva també: quantes coses no haurem d'haver arreglat en matèria d'habitatge en els propers cinc anys, conseller?

També en aquests vots particulars apareix una mesura anomenada «de frau de llei legal» per la qual, i ho lleigeixo literalment, diu: «Simplement ocupant un habitatge un mes cada quatre o cinc anys n'hi hauria prou per eludir la mesura expropiatòria.» Això reforça aquesta opinió que tenim que la mesura del lloguer forçós és una mesura inaplicable i ineficaç.

Convergència i Unió els ha proposat canviar «expropiació» per «conciliació». Nosaltres no apostem ni per la imposició ni per l'atemoriment de la ciutadania. Creiem que la sortida d'habitatges buits al mercat del lloguer passa per una nova fiscalitat, tant per al propietari com per al llogater. Creiem que la sortida de pisos buits al mercat de lloguer passa per donar més seguretat i garanties a l'arrendador i noves facilitats a l'arrendatari.

Evidentment, la llei que avui s'aprova té les seves virtuts. Les té en el seu origen, les té encara més després de les esmenes i surt reforçada després del tràmit parlamentari. Professionals i consumidors, col·lectius com la gent jove, la gent gran, la gent que pateix diversitat funcional, la gent que pateix *mobbing*, la gent que viu en infrahabitatge, la gent que pateix les polítiques detestables de la sobreocupació, trobaran noves vies de solució a través de la llei. Per tant, hi insistim, des de Convergència i Unió, la llei té tota una sèrie de virtuts que cal reconèixer.

S'han contrastat i s'han aprovat i, en tot cas, també, transaccionat un total de noranta de les 144 esmenes que Convergència i Unió va presentar al projecte de llei. No són les cent trenta esmenes a què ens semblava que podíem arribar, d'acord amb el que apareixia en alguna entrevista amb algun responsable del departament, però, sincerament, crec que hi ha hagut –i ho he destacat i ho vaig destacar el dia que vam fer el control del decret llei– un bon nivell de diàleg i de treball, i no estem gens queixosos de les nostres incorporacions, tant al pacte com a la llei.

De totes les qüestions incorporades, deixi'm, conseller, que li assenyali i que destaquï una d'elles: la possibilitat dels convenis de copropietat. Nosaltres desitgem, ens agradaria veure aquesta mesura com una de les mesures potents del departament, no com una mesura residual, i una de les mesures que aparegui en el proper decret quadriennal d'habitatge, esperem, de propera aparició.

Hi insistim, nosaltres..., en la llei hi ha elements nostres, també hi són en el pacte, i treballarem com a oposició amb respecte per fer el seguiment i controlar el compliment de totes les disposicions que hi apareixen.

La situació del mercat immobiliari, conseller, no és d'aterratge suau, podríem dir que hi ha fortes turbulències. Li demano que repassi la construcció d'habitatges de protecció oficial els anys 93, 94 i 95, anys de l'última crisi immobiliària, on, sense tindre els instruments de planejament que hi ha en l'actualitat, en aquell moment, en mans de Convergència i Unió, se construïen entre 16.000 i 21.000 habitatges de protecció oficial. Les darreres xifres que ens han arribat no són gens optimistes, per la qual cosa cal posar-nos-hi ja mateix.

Sàpiga també, conseller, que Convergència i Unió estarà al costat del Govern en totes aquelles mesures i actuacions positives que proposi i que tinguin efectivitat en el mercat; demanant-li, això sí, que defensi la competència exclusiva de l'Estatut i que defensi les mesures aprovades pel Govern de Catalunya, perquè, efectivament, les que tenia en marxa el Govern són millors que les que, des d'una visió populista, se'ns estan plantejant darrerament des de Madrid.

És tradicional fer uns agraïments, i, per tant, permeti'm, en primer lloc, donar les gràcies a totes aquelles persones i entitats que sense tindre'n obligació han col·laborat amb el nostre grup parlamentari per millorar el projecte de llei. A tots moltes gràcies, bé per les seves compareixences, bé per les moltíssimes reunions que hem tingut, bé per les moltes reflexions, fins i tot per escrit, que ens han fet arribar.

En segon lloc, agraïment als lletrats i a tot el personal que han impulsat amb professionalitat, com és obligat i habitual, els diferents tràmits parlamentaris.

Un tercer agraïment a tots els diputats, començant per la presidenta i relatora de la ponència; un agraïment també als assessors del grup parlamentari, que en una matèria tan complexa, sense la seva orientació, doncs, hauria estat difícil poder entrar tan a fons en tots els plantejaments.

I, en quart lloc, deixi'm que faci un agraïment particular i sentit a la senyora Carme Trilla; no utilitzaré ni arribaré a fer servir els termes que va fer servir el senyor Fabià Estapé en un article fa unes setmanes, però li vull reconèixer el mèrit d'intentar, en nom del conseller i del president, la recerca d'un acord.

Vull acabar la meua intervenció, senyor president, anunciant que Convergència i Unió, per ser fidel al que hem manifestat al llarg de tots aquests mesos, retira en aquest moment la totalitat de les seixanta esmenes vives, llevat de l'esmena que fa referència al lloguer forçós, l'esmena 58, tercera, i evidentment mantenint aquelles esmenes transaccionades i tècniques. I les retirem no perquè creguem que el que proposem no està millor que el que proposem les forces del tripartit, sinó que les retirem perquè entenem que, vostès, volem que visualitzin, que siguin conscients del perquè i quin és l'únic motiu pel qual no hem tingut i no han volgut la unitat política.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Popular, per defensar les seves esmenes i posicionar-se també sobre les restants esmenes, té la paraula la senyora Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyors consellers, senyores i senyors diputats, senyora Carme Trilla i representants d'organitzacions i entitats col·laboradores en el tema de la llei que avui és objecte de debat en aquest plenari, també vull sumar-me, doncs, a la gratitud manifestada per l'anterior portaveu, perquè sí que és veritat que

tant des de la conselleria com des de la secretaria de la senyora Carme Trilla, doncs, cadascú defensant el seu model i cadascú defensant les seves prioritats polítiques, però, sempre hem tingut una porta oberta per poder contrastar opinions, tant del pacte com de l'habitatge. I si és veritat que en alguns moments, doncs, no hi hem donat recolzament, això no diu que des del Partit Popular de Catalunya no continuem treballant des de l'oposició per col·laborar i per fer les aportacions que realment puguin ser, doncs, ateses per part de la conselleria i del departament.

També agrair als representants de les entitats que ens han fet arribar als grups parlamentaris, i, com no podia ser d'una altra manera, també al nostre..., doncs, la voluntat que han tingut de fer arribar les seves esmenes, les seves consideracions i les petites converses que hem pogut tenir per intentar matisar i entendre el posicionament de cadascuna d'elles.

Dit això, doncs, nosaltres hem presentat diferents esmenes en la tramitació de la llei. Vam presentar una esmena a la totalitat, sobretot atenent, doncs, a alguns dels preceptes de què avui la relatora ha fet menció, i sobretot tenint en compte que, si la llei es feia, nosaltres partíem d'un punt de vista que si es feia era per millorar, si es feia era per resoldre i si es feia era, realment, per fer una aportació a les polítiques catalanes d'habitatge.

I aquí és on radica fonamentalment el gran obstacle que el Partit Popular ha vist en la presentació..., no a tota la llei, perquè sí que és veritat que hi ha alguns punts en els quals, doncs, no només coincidim..., per exemple, en la diagnosi que es fa del tema de l'habitatge a Catalunya..., però sí que nosaltres partim que, quan un vol fer polítiques d'habitatge, les pot fer i moltes vegades no cal fer una llei.

Una altra qüestió és que dintre de les prioritats del Govern estigui la de fer una llei, i, per tant, doncs, aprofundeixi en aquelles qüestions que els diferents actors, que els diferents intervinents en la llei consideren oportú de posar en relleu per intentar millorar, cosa que no dubtem..., però que realment hem vist que hi ha determinades polítiques d'habitatge que es poden fer, sobretot atenent que a Catalunya en tenim competència exclusiva: no necessitem cap ministeri, no necessitem cap ministre, per fer polítiques d'habitatge a Catalunya.

Realment el tema de l'habitatge no depèn exclusivament d'una llei; ha depès de la conjuntura econòmica, també de la bombolla immobiliària, dels diferents plans globals que han aportat els diferents governs de Catalunya. I, per tant, com és un dels problemes més importants que afecten la societat, no només catalana, sinó també espanyola, considerar que una llei tingués la virtut realment de solucionar aquest problema, doncs, seria d'una gran esperança per a aquest grup parlamentari, però som molt conscients de la situació, som molt conscients que han estat molts els factors que ens han portat a aquesta situació. I, per tant, des d'aquesta distància i des d'aquesta magnitud entrem a valorar la llei.

Realment no es tracta d'una mesura en concret. Per fer un bon pla en global que sigui una oportunitat s'ha de fer referència a diferents sectors de la societat; cadascú necessita una fórmula en concret, cadascú necessita una

política en concret. I, per tant, tant són compatibles les mesures de foment del dret a l'habitatge com de lloguer i de potenciació de compra, mesures fiscals i legislatives. El Grup Popular entén que el conjunt d'aquestes mesures són les que realment poden aportar eines per poder incidir en el mercat de l'habitatge a Catalunya.

Per tant, l'habitatge requereix meditació, anàlisi, rigor, cap pressa i, sobretot, molta voluntat política d'arribar, en les coses, fins al final. Una correcta política d'habitatge no té efecte immediat; té efecte a mitjà i llarg termini. I és en aquest plantejament, des de la serenitat i el rigor, que les polítiques realment ens permetran fer algun tipus de modificació dintre de la legislació a Catalunya.

El Partit Popular, a l'hora de plantejar les esmenes, sobretot va tenir en compte un referent que consideràvem que era oportú a Catalunya, que era el dictamen del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, que ens feia menció d'algunes qüestions que ja no tenia clares.

Ens feien referència al fet que la consideració social d'habitatge va lligada sempre a la inversió necessària per aconseguir l'objectiu de la llei i per oferir una oferta pública vertebrada en tot el territori per garantir la integració social i territorial.

També la constatació que l'incompliment d'aquesta funció social de l'habitatge i l'exigibilitat d'aquesta, aprovada pel Parlament, suposava mesures i mitjans humans i tècnics per la detenció i l'assumpció de responsabilitats.

També en el tema de la rehabilitació mancaven els objectius concrets i els mitjans suficients i la gestió i voluntat política de coordinació de les diferents administracions. Per tant, no era un paràmetre, no era una qüestió aïllada dintre de la norma.

La llei es podia haver dotat d'una altra forma; s'ha optat per un mecanisme més aviat reglamentarista, un mecanisme que realment no és considerat correcte per part del Partit Popular.

Hi havia també el tema de la qualificació dels noranta anys, que el tribunal feia referència al tema de la mobilitat geogràfica i també al percentatge d'empadronaments, que considerava que s'havia de reduir quan parlàvem de compra i que s'havia de treure quan parlàvem de lloguer.

I com no, les àrees de tanteig i retracte, deixades en mans de l'arbitrarietat per part de l'Administració. I les mesures expropiatòries, sobretot lligades al que ha estat l'article més qüestionat per part dels grups parlamentaris, com era l'article que feia referència a l'usdefruit de l'habitatge.

En concret, nosaltres no coincidim amb la diagnosi que ha fet la relatora del dictamen del consultiu, perquè valorem alguns dels vots particulars. Per això el nostre grup, doncs, va portar el dictamen de la llei al consultiu, perquè ja vèiem que alguna cosa que ja havia dit prèviament el Consell de Treball, Social i Econòmic de Catalunya no estava ben lligada.

I sobretot el que feia referència a l'article 42.6. I vull fer una especial menció que no té res a veure dir que

aquesta mesura no és constitucional i que atempta contra el dret de propietat..., no es pot enfrontar, com s'ha fet aquests últims mesos, dient que els partits que no veuen i no recolzen aquesta mesura no defensen les accions socials de l'habitatge. Això no té res a veure; es poden defensar i recolzar les polítiques que van referides a habitatge social i dir que la mesura per fer-ho no ha de ser la d'expropiació, sinó la de foment de polítiques que realment impulsin que el dret de la propietat sigui plenament compatible amb altres mesures de caire social.

En concret, per nosaltres l'article 42.6 ratlla directament l'article 14 del principi d'igualtat reconegut a la Constitució. Perquè nosaltres considerem que aquesta mesura introdueix una diferència de tracte entre els grups que es troben en situacions subjectives iguals o equiparables amb diferents conseqüències jurídiques.

Per a l'expropiació, per a l'aplicació d'aquesta norma, cal una utilització anòmala, entenent-ho com que allò que no sigui estar en el mercat o utilització directa, per tant, qualsevol habitatge buit, en principi, doncs, estaria sent utilitzat de manera anòmala, cosa que nosaltres considerem que atempta directament contra el dret de la propietat, i comporta també un incompliment de funció social, segons el que preveu la mesura d'expropiació temporal.

I també una qualificació. Per tant, que l'Administració qualifiqui un àmbit de demanda forta i acreditada. Nosaltres considerem que aquesta demanda forta i acreditada manca de criteris legals per a la seva determinació. En funció de què ho farem? De la densitat demogràfica? Dels acords o les condicions econòmiques dels afectats? Dels preus dels lloguers? De com vagi el mercat? Realment no hi ha hagut criteris que ens diguin en quines condicions es considerarà que s'aplicarà aquesta demanda forta i acreditada.

També els instruments de desplegament, el pla territorial d'habitatge i el pla local d'habitatge, són instruments que la llei no ens diu de quina manera, sinó que es remet directament a ells, amb la qual cosa nosaltres considerem que es produeix una desigualtat entre propietaris d'habitatges desocupats, inclús en un mateix àmbit de demanda forta i acreditada.

L'única previsió de l'Administració de quan s'actua és si l'Administració en té constància, per tant, trasllada a tercers la càrrega de la prova. I, per tant, serà la inspecció i detecció de la desocupació qui la farà, l'Administració, si en té constància, la qual cosa vol dir que no és una prioritat, realment, fer o constatar la situació de demanda forta i acreditada, mitjançant un expedient administratiu pertinent.

Es desprèn també del dictamen que vulneren la inutilitat de la mesura i el frau de llei, com se n'ha fet menció, els efectes que pretén; per tant, només tindran un efecte un cop transcorreguts cinc anys, amb la qual cosa es vulnera el principi de proporcionalitat, entès com a habitatge assequible i preu proporcionat; el d'idoneïtat, que ens fa referència a la manca de criteris uniformes, que serà la impossibilitat de donar un tractament idoni a cada mercat immobiliari de les zones afectades i per tant la impossibilitat d'assolir la finalitat que persegueix.

Nosaltres considerem que la mesura de l'expropiació no és idònia, atès que necessita cinc anys per a la seva aplicació i també té aquests greus problemes per la seva execució.

Considerem que també afecta les relacions privades, regulades al Codi civil de Catalunya, i sobretot té dificultats, la seva aplicació, en situacions tals com la nua propietat, la hipoteca inversa i d'altres que podrien portar-nos a una situació de frau de llei.

Necessitat? El Partit Popular es planteja: «No n'hi ha una altra, per a la consecució del mateix propòsit?» Nosaltres apostem per les mesures de foment, no per les mesures de sanció.

Ponderació? És realment aquesta una mesura no equilibrada? Realment, els perjudicis i els guanys per solucionar el tema de l'habitatge a Catalunya han de passar necessàriament per l'expropiació? El Partit Popular considera que no.

Justificacions d'habitatge desocupat, en l'article 3, quatre causes taxades. Nosaltres considerem que aquesta ha estat una de les qüestions més importants lligada també a la de la incorporació al mercat dels immobles desocupats.

La indeterminació que suposa una remissió en blanc a la declaració de l'àrea..., i cal recordar l'exigència que es determini per llei, i no un altre instrument: la limitació d'un dret fonamental com és la propietat.

Nosaltres considerem que aquesta manca de previsió dels seus efectes vulnera el principi de seguretat jurídica. De tal manera que considerem que..., per part del grup que ha portat la llei, dintre dels grups que donen suport al Govern..., i també de les promeses que se'ns van fer, que realment, doncs, el Partit Socialista faria les gestions oportunes per retirar aquesta mesura, no s'han vist reflectides. I ha estat una pena, perquè lamentablement aquesta mesura d'alguna manera ha posat els punts molt impossibles per als grups que donen suport al Govern, i simplement la retirada, doncs, hauria portat més claredat al tema.

Sobretot, senyor conseller, jo li recordo, en la comissió de pressupostos, amb el Departament d'Habitatge, que ens va dir: «Acatarem el dictamen fil per randa.» Doncs, fil per randa no s'ha incorporat; fil per randa suposava la retirada d'aquest article i no la interpretació de l'àrea, de la zona i de la possibilitat. Realment s'han equivocat amb aquest supòsit.

I nosaltres considerem, també per posicionar-nos sobre les esmenes dels altres grups, que l'esmena presentada pels grups que donen suport al Govern suposa una interpretació de l'arbitrarietat de l'Administració i que, per tant, la reconducció a aquest sistema, a aquest procediment administratiu, doncs, no ens aporta res, perquè naturalment la posada..., la manifestació per part de l'Administració de la situació de l'habitatge necessàriament fins arribar a l'expropiació havia de passar per aquest sistema administratiu, per aquest procediment administratiu; de tal manera que no s'aporta res.

I respecte a l'esmena presentada per Convergència i Unió, doncs, nosaltres sabem que està feta des de la

bona fe, ho sabem, ens consta, perquè hem treballat plegats en molts punts de la llei, però nosaltres no hi podem donar recolzament; nosaltres continuem mantenint que aquest punt de la llei es retiri. I sobretot perquè no és un matís, com s'ha fet o s'ha volgut posat de manifest avui: realment per defensar els drets de molts també hem de ser molt conscients que estem parlant de drets fonamentals. I sempre, des del sistema democràtic, hem de trobar maneres de defensar els drets que no siguin incompatibles, i més encara quan estem parlant de drets fonamentals.

Per això nosaltres considerem, i així ho hem defensat també, que aquesta llei havia de venir acompanyada de la demanda per part del Govern de Catalunya que el Govern de l'Estat modifiqui la Llei d'arrendaments urbans, la d'enjudiciament civil i la creació de jutjats específics en el tema de l'habitatge.

Aquesta celeritat és necessària perquè les polítiques d'habitatge tinguin avui en dia una clara realitat...

Ja vaig acabant, senyor president. Només una qüestió, que avui no se n'ha fet relació però que el partit Popular sí que en volia fer relació. I és que hem tingut una gran intromissió. Com he dit al començament del meu discurs, el tema de l'habitatge és de competència exclusiva de Catalunya, i aquí tothom ha parlat, em refereixo de fora, i ningú ha dit res.

I faré quatre punts exclusivament dels quals s'ha dit...

El vicepresident primer

Senyora Olano, amb molta brevetat, eh?

La Sra. Olano i García

Sí, ja vaig acabant, senyor president.

Proposta sobre foment del lloguer, senyor Solbes, 30 de març, en roda de premsa; ens deia: «La subvenciones a los inquilinos se trasladan automáticamente a un aumento de los precios, no son efectivas.»

El PSOE ens diu en el seu programa: «Se favorecerá la asignación de ayudas directas en detrimento de desgravaciones fiscales.» Senyora Chacón: ens diu que en habitatge s'han fet les coses amb cap i que pocs «se aprietan el cinturón».

Senyor Solbes: ens diu que l'única mesura relacionada amb les hipoteques prevista pel Govern en el projecte de la llei de reforma del mercat hipotecari rebaixarà la transmissió d'hipoteques en una entitat o altra fins a un 80 per cent.

Senyora Chacón: mostra el seu recolzament incondicional a l'avantprojecte de llei andalús i proposa que es copii en d'altres comunitats...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Olano i García

Ja acabo, senyor president.

El vicepresident primer

...ja ha acabat el seu temps...

La Sra. Olano i García

Senyora Chacón: ens diu que l'habitatge s'ha encarat més d'un 40 per cent des que els socialistes governen..., amb un 13 per cent de la mesura anual.

Des de març, les comunitats governades pel PSOE...

El vicepresident primer

Senyora Olano! Senyora Olano, ho lamento; porta ja un minut, quasi dos minuts de més. Se li ha acabat el seu temps.

Gràcies.

La Sra. Olano i García

Bé, altres vegades, i atesa la importància de la llei, ha estat més flexible, senyor president... Però acabo aquí el meu discurs.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, segurament... I benvingudes també totes les entitats que han collaborat i que ens han donat les seves aportacions per a aquesta llei; també a la secretària, la senyora Trilla, i la gent del seu departament, benvinguts.

Des del nostre grup, segurament, des d'un grup de l'oposició, s'ha demostrat en aquesta cambra i s'ha demostrat en aquest procés de l'àmbit de l'habitatge, tant en el pacte com a la llei, que un pot fer política des de l'oposició i que hi ha un grup a l'oposició que pot fer política constructiva i intentar arribar a acords amb el Govern en diferents matèries.

Jo crec que això que ha fet Ciutadans és una demostració que des de l'altre costat de la cambra, o, en aquest cas, fins i tot, curiosament, des del mateix costat, no és casualitat, doncs, podem arribar a acords i podem arribar a punts ideològicament en què estem d'acord, i en aquest cas de matèries socials, doncs, segurament és on millor ens podem entendre amb aquest Govern.

Ara bé, també hem de dir, doncs, que evidentment la llei no està..., ni ha quedat la llei que a nosaltres ens agradaria, lògicament, com és de suposar. I per això a continuació exposaré quins han estat els punts de coincidència, quins han estat els punts on hem mantingut esmenes vives i quins són els punts de referència de cara sobretot no al dia d'avui, sinó al que passarà d'avui endavant.

Bé, quant als punts on hem estat d'acord o podem estar d'acord amb aquesta llei, és evident que nosaltres hem estat defensant de forma radical, en el bon sentit de la paraula, que Catalunya el que necessita és un canvi

de mentalitat absolutament a l'àmbit de l'habitatge, un canvi de direcció, clarament; han estat molts anys sense fer absolutament res en la política d'habitatge, sense una direcció clara, sinó simplement a cop de producció, diguéssim, d'habitatges de protecció oficial, però sense una política social clara en el món de l'habitatge.

Celebrem que en aquesta cambra arribi una llei de l'habitatge... Per això, recordin, aquest grup va ser l'únic de l'oposició que no va fer una esmena a la totalitat en entrar la llei a tràmit, perquè creïem que havia d'entrar i creïem que havia de sortir al més aviat possible.

Doncs, bé, en aquesta línia, hem de dir que estem d'acord en diverses línies. Una de les línies és l'àmbit, concretament, del foment i l'àmbit, sobretot, d'ajuntar oferta i demanda. És a dir, creiem que el gran problema de l'habitatge avui a Catalunya i a Espanya en general és que tenim segurament molts –molts– habitatges construïts, però ens falta connectar aquesta oferta d'habitatges amb la demanda social que tenim.

I hem de recordar que tenir un habitatge o, millor dit, viure en un habitatge digne és un dret constitucional, i l'hem de garantir. Els poders públics, segons la Constitució, han de garantir aquest dret. Per tant, és la nostra obligació com a cambra, en aquest cas autonòmica, defensar aquesta posició. Per tant, benvinguda aquesta llei en aquest sentit.

Però també hem de recordar –i aquí anava l'àmbit del lloguer– que no diu que tens dret a la propietat d'un habitatge, sinó que diu que tens dret a viure en un habitatge digne. I aquí és on hem de fer l'incís Ciutadans, aquí és on volem anar, a apostar clarament per l'habitatge de lloguer. Creiem que a Europa, quan mirem cap a Europa –tant que hem insistit a mirar Europa en molts altres àmbits–, no són normals aquestes dades de quasi un 91 per cent, 92 per cent de propietat i un 8 o un 9 per cent de lloguer. Europa justament està en altres xifres, i per això cal fer una política totalment contrària a la que es porta fins ara. Això ha d'anar de mesures fiscals, de mesures legals, de reglaments, de polítiques de govern i de, també, polítiques i col·laboracions des de l'oposició. Per tant, Ciutadans està disposat a donar la volta, si em permeten l'expressió, a la truita i que a Catalunya, en un futur, esperem que no gaire llunyà, puguem tenir més habitatges de lloguer, més gent que té dret a accedir a un habitatge, i al marge que en puguin ser propietaris o que en puguin ser llogataris.

En aquest cas, per tant, estem d'acord amb aquesta connexió. Hi ha una mesura concreta que haurem de veure com es desenvolupa, que és l'aval universal, o aquesta mesura d'aval de l'Administració per connectar demanda i oferta; creiem que pot ser una bona mesura. Però també volem veure –i en això entrarem al final– com anirà la via del reglament; si també, quan es desenvolupi el reglament, serem conscients del que representa i l'important que és aquest reglament, perquè la llei, al final, no és més que un marc d'actuació.

Un altre punt important on estem d'acord bàsicament és el punt –que han sigut escoltades algunes de les nostres demandes amb alguna transacció prèvia al dictamen–, l'àmbit de l'accessibilitat. Creiem que una política d'habitatge pública ha de tenir en compte les condicions

d'accessibilitat de moltíssimes persones, que ja prou han de patir el dia a dia, el que és, doncs, la vida quotidiana a una ciutat, perquè a sobre en l'àmbit de l'habitatge no tinguin aquestes mesures. Per tant, Ciutadans ha intervingut i ha col·laborat perquè s'admetin algunes transaccions en aquest camp.

Un altre punt important on estem satisfets també de la nostra col·laboració i del nostre diàleg amb el Govern ha estat, com ha comentat la relatora, el punt concret de garantir que en ple segle XXI l'habitatge, l'oferta d'habitatge no sigui ja una cosa només vinculada a l'àmbit físic, diguéssim, sinó que pugui ser –com ja és una realitat, però a més a més que es garanteixi amb aquesta llei– que via internet, via les noves tecnologies, molts ciutadans puguin accedir a les seves ofertes i demandes d'habitatge, reduint costos, reduint comissions, i a més a més tenir un accés àgil a aquest tipus de demandes. Ciutadans, a l'article 55.2 concretament, ha arribat a una transacció amb el Govern precisament en aquest punt. Es recollia només la possibilitat que s'havia de tenir, sí o sí, un establiment obert al públic, i nosaltres vam arribar a la conclusió que, evidentment, estàvem d'acord que poguéssim fer-se per un establiment obert al públic, però també hi ha moltíssima gent que de forma decent, de forma legal, pagant els seus impostos, amb un domicili fiscal i social, fa una tasca precisament d'arribar a moltíssima gent que té problemes de vegades, com és l'àmbit dels joves, que moltes vegades ens movem, literalment, per la xarxa per arribar a aquesta via.

Per tant, celebro que s'hagi arribat a un punt intermedi, on hi ha garantia de seguretat jurídica, on hi ha un domicili fiscal i social del responsable d'un portal d'internet, per exemple, que pot tenir habitatge, i alhora, també, no es tanca aquesta possibilitat, que en ple segle XXI anar per aquesta via amb una llei que es redacta l'any 2007 no hauria tingut cap sentit, des del nostre punt de vista.

Però també hem de dir que hem deixat algunes esmenes vives. Són esmenes sobretot, bàsicament, podríem dir, ideològiques o de principis del nostre partit, que creiem que han de continuar per aquesta via, i per tant no és que –com ha comentat algun altre portaveu– el fet que estiguin vives vulgui dir que estem en contra de la llei o que hi estem a favor, sinó que mantenim els nostres principis, que crec que són legítims, i per tant...

En l'àmbit de l'accessibilitat, nosaltres demanàvem un increment del tant per cent en determinades construccions d'habitatge social. No s'ha accedit a aquest increment, que voltava aproximadament a partir del 4 per cent i el 12 en condicions diferents. Però, en qualsevol cas, volem deixar constància de la nostra voluntat que hi hagin més habitatges, ja que són habitatges socials i de lloguer; parlem d'habitatges públics, no d'habitatges privats.

Un altre punt important per nosaltres ha estat el fet d'introduir el que per nosaltres era una prioritat i que ja vam fer i que ja vam parlar quan vam signar... Recordem també –parèntesis– que aquest Pacte per l'habitatge l'única força de l'oposició que l'ha signat ha estat Ciutadans, i per tant també volem treure en aquest

àmbit determinades qüestions. Una d'elles és la nostra voluntat, com diem, de lloguer. Sembla una obsessió, però no és cap obsessió, és una realitat: necessitem més habitatges de lloguer per garantir el dret a l'habitatge. Per tant, a la llei hem fet algunes esmenes de redacció que volíem deixar palesa, volíem deixar clara aquesta voluntat que el lloguer sigui preferent, sobretot en les mesures de l'àmbit social.

Altres mesures, altres esmenes han anat per la via, pràcticament, de tècnica jurídica, de qüestions jurídiques, entorn de..., un parell d'esmenes que anaven justament a algun punt que altres lleis –lleis de consumidors i usuaris o la mateixa Llei d'enjudiciament civil– ja recollien, i des del nostre punt de vista és reiteratiu, però, en qualsevol cas, creiem que havíem de deixar-ne constància, per la coherència en la mateixa llei. Torno a dir que han estat qüestions tècniques i jurídiques.

I, finalment, un punt important també en què discrepàvem del Govern, que era la creació d'ens, de consells assessors, ja que des de Ciutadans creiem que, home, amb tots els respectes, però prou tenim en aquest cas a tenir prou despesa per arribar a aquest àmbit dels lloguers, a crear més construcció... No volem que amb aquesta llei es contempli la possibilitat..., i així serà finalment, lògicament, però no volem avalar la constitució de tres consells, en aquest cas assessors, perquè creiem que si alguna cosa sobra aquí..., o si alguna cosa falta són diners i mitjans per als mateixos habitatges, que en aquest cas, si han d'haver-hi assessoraments, poden ser puntuals i no necessiten macroestructures burocràtiques de l'Administració. Per tant, en aquest punt, nosaltres hem mantingut esmenes per principis, en la mateixa línia que hem fet en altres ocasions en altres lleis. Per tant, no és només per a aquesta llei, sinó que són esmenes, diguéssim, transversals que mantenim com a postura de grup en aquesta cambra.

I, bé, també hem de parlar... Jo crec que hem dit esmenes que estan vives, hem parlat de coses en què estem d'acord, però també hem de parlar de coses en què no estem d'acord, coses en què no estem d'acord i que ja coneixen des del Govern i que ja es coneixen públicament. A una d'elles no vull dedicar-hi massa temps, perquè ja se n'ha parlat prou des d'aquesta tribuna i des dels mitjans de comunicació, però sí que hem de dir que Ciutadans, a l'article 42.6 hi votarà en contra, en demanarà votació separada, perquè lamentem..., i creiem que és coherent, és a dir, coherent amb la posició del Govern... No criticarem que el Govern mantingui una posició determinada; sí que creiem que és un error, atès que a nosaltres ens hauria agradat –i ho diem així, sincerament, i ho saben des de la conselleria i ho saben des dels grups del Govern– votar sí, afirmativament, en aquesta llei. I precisament aquest punt concret ens dificulta moltíssim aquest vot, i per tant no hi podem votar favorablement, tot i que hi hem col·laborat amb esmenes, hem signat el pacte, però creiem que en aquest punt el Govern ha mantingut una posició ferma, una posició molt contundent i, a més a més, des del nostre punt de vista, sense tenir en compte les circumstàncies que tenim.

I per què ho diem, això de les circumstàncies? Home, perquè segurament si a Catalunya, durant vint-i-set

anys, s'haguessin fet polítiques de lloguer, s'haguessin fet polítiques de foment, fiscals, d'incentiu, d'ajuntar oferta amb demanda, s'haguessin fet avals universals, s'haguessin fet..., s'haguessin pres mesures per part de l'Administració durant vint-i-set anys, poder ara arribaria el punt de dir: «Home, escolti'm, no ho sé, potser no funcionen aquestes mesures i ha arribat el punt de plantejar que, en el cas que aquestes mesures no funcionin i després de no sé quant de temps, es pugui intentar conciliar...», o fins i tot la via de l'expropiació, com defensava o com defensa la mateixa llei, la via de l'expropiació forçosa del lloguer.

Però, clar, jo crec que una llei s'ha de fer amb les circumstàncies que tenim. I les circumstàncies no han estat aquestes. Els ciutadans de Catalunya no han vist cap política pública, no han vist cap política social, no han vist cap política clara per part de l'Administració. I creiem que traslladar, en aquest cas, la culpa o traslladar als ciutadans la sensació que, de passar de no fer re, passem a poder tenir la possibilitat d'expropiar forçosament els pisos, hi ha un punt intermedi.

I aquest punt intermedi és el que hem mantingut nosaltres. És a dir, mesures de foment, sí; fórmules de connexió de demanda i oferta, sí; mesures fiscals que hem demanat a la mateixa llei d'acompanyament, sí, és a dir, volem que els llogaters i els llogataris tinguin mesures fiscals d'incentiu per arribar a aquest punt. Ara bé, nosaltres hem dit: «És necessari arribar fins al punt de lloguer forçós?» Nosaltres creiem..., baixem en aquesta estació, diguéssim, eh? Hem baixat..., aprofitant el símil dels trens, doncs, baixem en aquesta estació, perquè creiem que l'última estació és anar massa lluny, sobretot tenint en compte que no s'ha llegit, des del nostre punt de vista, la circumstància on es legisla. En aquest cas, si d'aquí a vint anys, trenta anys, s'hagués produït aquesta situació, poder ens ho hauríem de plantejar. Avui dia, ni a la ciutadania li podem traslladar aquesta culpa, ni podem fer mesures extremes, en el sentit que hauria estat segurament millor, crec, personalment i com a grup, que s'hi haguessin pogut sumar altres grups, en aquest punt, i no aquesta posició estoica en aquest cas del 42.6.

En qualsevol cas, respectant la posició extrema del Govern en aquest punt, hem de dir que hem col·laborat, hem tingut punts de connexió, mantenim vives una sèrie d'esmenes, però sobretot ara ens preocupen el present i el futur. Jo vull deixar constància en aquesta tribuna que avui no tenim res més que ahir, quan érem a punt d'aprovar aquesta llei; avui tindrem el mateix. A partir de demà comença, si volem solucionar les coses en política d'habitatge i en el dret de l'habitatge a Catalunya... Demà toca per part del Govern complir amb el Pacte per l'habitatge des del primer moment, i no tirar per terra les expectatives de molts ciutadans de Catalunya. Això és el que toca a partir de demà, des del Govern perquè li toca governar, i des de l'oposició, dels partits que hem de fer una oposició constructiva en aquest camp. És un camp, ho torno a dir, de què em sento orgullós d'haver-hi participat, perquè crec que aquí, alguns almenys, estem satisfets que es parli de l'habitatge en aquesta cambra.

Per tant, nosaltres, des de Ciutadans, estarem al costat del Govern per tirar endavant aquest pacte, estarem

al costat del Govern per portar endavant aquesta llei; ens agradaria –també ho demanem a la conselleria–, quan es faci el reglament, quan es faci la normativa de desenvolupament, ens agradaria conèixer de primera mà aquest reglament i les seves posicions polítiques, perquè creiem que si tot es fa de la mà sempre és més fàcil i sempre s’avança més ràpidament. Ho hem demostrat i s’ha vist en el Consell Consultiu: s’ha paralitzat, hem tingut paralitzat aquest tema. Segurament amb posicions diferents es podia haver arribat a una llei que l’hauríem tingut abans. També segurament s’ha fet una oposició més destructiva des de determinats grups, i ho hem de reconèixer, però no és el cas nostre, i per tant deixin-nos dir que nosaltres creiem que de vegades anant de la mà es va més de pressa; encara que sembli el contrari, de vegades, anant de la mà en l’àmbit parlamentari, amb la poca experiència que tenim en aquesta cambra, de poc més d’un any, els puc assegurar que es va més de pressa.

Per tant, des del nostre punt de vista, avui comença tot, o demà comença tot, i volem que el Govern s’hi comprometi públicament. Els ho dic sincerament: hem col·laborat en el pacte, hem col·laborat amb algunes esmenes, però també serem molt crítics –torno a insistir en el tema– si les expectatives de molts ciutadans no es compleixen. És a dir, crec que no es pot crear la sensació que amb una llei s’arregla tot i que no tinguem resultats. Per tant, si tenim resultats bons, ens en sentirem participants –ho dic així, sincerament–, però alhora, també, si no els tenim haurem de fer de vigia, haurem d’estar des de la cambra recordant i controlant el Govern en el desenvolupament d’aquest Pla per l’habitatge i d’aquesta llei.

També deixin-nos dir que avui s’ha demostrat o Ciutadans ha demostrat que es pot signar això i es pot votar en contra d’un punt d’aquí. És a dir, ho dic perquè de vegades públicament s’ha intentat vestir com que això anava lligat a la llei, i això no és cert, això s’ha demostrat, i és viable dir «sí» a això i dir «no» a determinades mesures. Crec que és una posició coherent, i per tant demanaria als grups de l’oposició que han estat crítics en l’oposició al pacte, primer, que s’ho repensessin, és a dir, és problema d’aquests grups, però sobretot que no intentessin capitalitzar o no intentessin portar a confusió la ciutadania, que no es pot estar al pacte i a la llei alhora. El pacte era una cosa, la llei n’era una altra; podia haver sortit sense aquest article 42.6 avui aquí, i hauríem tingut igualment signat el pacte. Nosaltres la feina ja l’havíem feta, eh?; per tant, no hauríem de tornar a signar. Però, en qualsevol cas, vull deixar constància d’aquest tema.

I finalment, pensant més en el futur que en el passat, m’agradaria que d’aquí a un temps poguéssim valorar aquesta llei positivament. Torno a dir que no és la *varita màgica*, és només una llei, un instrument, i ens toca ara als polítics, a la cambra, però sobretot al Govern, que n’és el responsable, posar-la en marxa.

Finalment, m’agradaria personalment donar les gràcies també a la conselleria i sobretot, si m’ho permeten, a la senyora Carme Trilla, perquè crec que és allò que diuen: «Al César, lo que es del César», i jo crec que, des d’un grup que està a l’oposició i que, per tant, no compar-

teix govern ni està al departament, també de vegades es poden tenir posicions cordials amb el departament. És la nostra posició a la cambra. I vull deixar constància també de la feina, del diàleg i de la flexibilitat en determinats punts, ja que hem arribat a acords i creiem que és una cosa positiva. Lamentablement –ho dic així, sincerament–, no podem votar a favor d’aquesta llei per aquest punt, crec que també és coherent amb la nostra posició, però sí que demano que per a un futur tinguem posicions flexibles des del Govern que permetin arribar a un consens entre tota la cambra que beneficiï els ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyor president, conseller, diputats i diputades, i convidats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula la senyora Dolors Clavell, per defensar les esmenes i posicionar-se sobre les altres esmenes, en nom dels grups de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, senyor president. Diputades, diputats, senyor conseller, el primer que em ve de gust fer és una especial salutació i reconeixement, no a totes les persones que ens acompanyen –i ara m’explicaré–, sinó a aquelles persones, aquells sectors, aquells col·lectius que tradicionalment no han tingut un paper rellevant ni han influït en el poder quan parlàvem d’habitatge i que ara, per primera vegada, han participat activament en l’elaboració d’una llei i d’unes polítiques d’habitatge. Em refereixo a gent com les associacions de veïns; la Plataforma pel Dret a l’Habitatge Digne; les organitzacions de joves; els defensors dels consumidors; entitats, com Justícia i Pau, que treballen en el món de l’exclusió social; les cooperatives, que fan i han fet habitatge social; les entitats sense ànim de lucre..., tota aquella gent que té una mirada del tema des de la situació dels més desfavorits i que mai no havia estat considerada a l’hora de pensar quina política d’habitatge necessita el país.

Segurament la participació d’aquests nous agents explica en part les enormes resistències generades per aquesta llei. I en això no sóc tan ingènua ni irresponsable per no reconèixer la importància i el paper d’altres agents; ja ho sé. Però el nostre grup parlamentari té el plaer de voler esmentar especialment els altres, els que tradicionalment eren invisibles, perquè pensem que un dels reptes del Parlament en l’etapa que vam començar l’any 2004 és obrir-se precisament a les persones que tradicionalment no han tingut fil directe amb el poder, perquè només així es canviaran veritablement les coses a Catalunya, i pensem que queda molt recorregut per fer encara en aquest camí.

Quan a principis de 2004 vam començar a pensar què havia de ser una llei d’habitatge a Catalunya, ja vam constatar que era necessari fer-nos una mena de capa protectora, de cobrir-nos, perquè tindríem cops i investides importants, rebríem de totes bandes, algunes previsible, altres –també cal dir-ho– no tant, eh?, però

estàvem tocant un tema que ens posava en línia de foc de molts interessos i pressions.

Entre una cosa i l'altra han passat gairebé quatre anys; és molt de temps. I la cuirassa que ens hem construït al llarg d'aquest temps és tan gruixuda que els reconec que avui no acabem de creure'ns que estiguem culminant aquest procés.

Ha estat un treball molt esforçat per tenir una llei que digui coses noves, perquè nosaltres vam arribar al Govern per canviar les coses, i això també ho he volgut deixar molt clar en altres ocasions. Nosaltres no vam venir a fer que tot quedi igual, vam venir a canviar les coses. No estem aquí per no tocar res.

I, precisament perquè tot el que diu la llei és nou i perquè l'oposició ha caigut, crec, en el simplisme de centrar l'atenció en aquells aspectes que eren explotables mediàticament però que eren molt menors, jo vull aprofitar aquesta ocasió no per dirigir-me a l'oposició, no per defensar-me de l'oposició –estic tipa d'estar a la defensiva–, vull parlar de la llei, perquè crec que les desqualificacions que hem rebut són immerescudes i que a nosaltres el que ens toca és parlar de la llei.

Anem a resumir la llei, doncs; insistint, a més, en el seu caràcter innovador. Perquè és innovador que ens hàgim plantejat la creació d'un autèntic parc d'habitatges socials en aquest país, comparable al que van fer ja fa molt temps altres països del nostre entorn, i que per aconseguir aquest parc calgui utilitzar, entre altres, els mecanismes de la planificació territorial i urbanística de forma potent, perquè avui dia no hi ha política d'habitatge sense una veritable política de sòl. Així ho plantejem.

I no només això: la consecució d'aquest parc d'habitatges socials la configurem com un nou servei públic, que crec que això ni ho han vist, molts. Article 4: és d'una transcendència jurídica importantíssima, perquè nosaltres tenim clar que, quan el mercat té perversions –i en el cas de l'habitatge és claríssim que en genera–, s'ha d'actuar. I no cal ser extremista per defensar això, francament.

Mai s'havia parlat a Catalunya de la funció social de la propietat a l'hora de referir-se a l'habitatge? Mai. Doncs, la llei ho fa, i n'estem orgullosos. La gent sense llar o el *mobbing* immobiliari havien estat mai presents en la reflexió dels nostres poders públics? Mai. I en això la llei és totalment transformadora, i a favor dels perjudicats per aquestes accions que són intolerables; així ho hem de dir. *Mobbing* o assetjament és discriminació, i això ho diu la llei. I, per tant, posem en marxa mecanismes absolutament innovadors i molt potents i molt radicals, plantejats des de la Unió Europea, per posar fi a aquestes discriminacions.

Mai s'havia parlat de xarxes de mediació o d'inclusió social? La llei ho fa. Perquè les línies d'actuació han de ser diverses, perquè tenim una demanda molt diversa.

Alguna vegada s'havia plantejat que no podem confiar l'obtenció d'habitatges socials només a la nova construcció, sinó que havíem de fer alguna cosa perquè la ciutat construïda també generés habitatge a preu limitat? I que en molts llocs serà una bona tècnica les àre-

es de tanteig i retracte, que curiosament utilitzen en altres llocs amb molt d'èxit, i l'exemple més paradigmàtic n'és París? I els dona bons resultats. La llei ho fa, doncs.

Algú havia dit mai que els terminis de protecció dels habitatges protegits deixen de tenir sentit un cop tenim ja el sòl, que és el que determina indefinidament el destí d'habitatge protegit d'un determinat terreny i no d'altres usos? Doncs, la llei ho fa. I així serà viable tenir aquest autèntic parc que defensem.

Qui havia insinuat en alguna ocasió que calia prestigiar l'habitatge protegit? Perquè hi ha operacions de diner negre en aquest mercat, i perquè hi ha desigualtat a l'hora d'accedir a un habitatge protegit. I això ho hem de fer tant en habitatges públics com en privats. Quan s'havia plantejat, això? Mai. La llei ho fa.

Havíem tingut mai la valentia de repensar les condicions de qualitat dels nostres habitatges i establir paràmetres moderns de sostenibilitat i d'accessibilitat en els nous habitatges, i exigències de conservació i rehabilitació en els que ja existeixen? Doncs, la llei ho fa.

Ens havíem atrevit a dir mai que és intolerable que els consumidors es trobin en una situació de total desprotecció quan busquen un habitatge, en un mercat on qual-sevol «xiringuito»..., o inclús sense «xiringuito» es poden aprofitar d'ells, sense cap mena d'exigències legals cap a les agències immobiliàries? Doncs, la llei ho fa.

Finalment, algú s'havia plantejat que cal considerar una anomalia que hi hagi habitatges sobreocupats, injustificadament desocupats o infrahabitatges i que s'ha d'actuar per posar fi a aquestes anomalies? I la referència als habitatges desocupats, sobre la qual vostès han posat el focus mediàtic tot aquest temps, estava i està conceptualitzada només com la forma d'actuar des de la llei per fer front a una anomalia. Quan es produeix una anomalia, l'Administració, el poder públic, no pot renunciar a cap de les vies d'actuació possibles, la llei ha d'acollir totes les vies d'actuació possibles. I per això vam muntar aquest esquema de mesures incentivadores, acompanyades de penalitzadores, i l'acció, l'aplicació posterior de la llei en cada moment donarà prevalença a unes o altres, però la llei no pot deixar de dir-ho tot, de tot el que tenim al nostre abast.

Però és que, a més, vull ser més radical encara. Un pis no és una acció a la borsa, una mera inversió sobre la qual el titular decideix sense condicions. Perquè existeixi un habitatge, la comunitat –tots nosaltres– perd una part important d'un recurs escàs com el sòl, la terra, i destina una despesa important perquè a aquell habitatge hi arribin tots els serveis que avui dia es necessiten per viure amb qualitat de vida: l'aigua, l'electricitat, el gas, les noves tecnologies... Si és així, ens podem permetre que aquest bé funcioni exclusivament com a inversió, només com a inversió, i no serveixi alhora de sostre d'algú? No hem quedat que la propietat ha de complir una funció social i que en això vostès hi estan d'acord? Doncs, en què consisteix, per vostès, el compliment d'una funció social? Ens han de titllar d'extremistes, quan el que estem fent és el que es fa a països com Dinamarca, el Regne Unit, França, Bèlgica, amb molts menys pisos buits que els que tenim nosaltres? I això

ens ho diu el Consultiu també, que això vostès no ho diuen mai. El Consultiu fa una anàlisi comparativa i ens diu que la mesura que nosaltres preveiem s'emmarca dins d'aquesta filosofia.

Però és que, és més, en les nostres lleis hi ha molts altres supòsits que vénen a dir que hi ha incompliment de la funció social de la propietat, i mai s'ha generat cap rebombori. Perquè avui algú sap que també és un incompliment de la funció social de la propietat fer una infracció urbanística molt greu? I mai ningú s'ha plantejat que això podia ser inconstitucional. O tenir un solar sense edificar: això és incompliment de la funció social de la propietat. O no fer les obres de rehabilitació en un edifici.

I vaig més enllà. Si vostès tenen tan clar que la mesura és inaplicable, per què els preocupa? Em sembla que és la prova més evident que vostès han decidit posar el focus sobre una cosa que ha permès –i en això han tingut èxit, perquè el país és el que és– (*forta remor de veus*) que no parléssim de res més. Vostès han posat el focus sobre això, i mentre hem parlat d'això no hem parlat de tota la resta de coses que precisament jo he volgut manifestar en aquesta intervenció.

Vostès volen traslladar, a més, la idea que ens han de tenir por, i a nosaltres ningú ens ha de tenir por, perquè nosaltres sabem de què parlem quan parlem de sector immobiliari. En sabem, hem treballat en el sector immobiliari la major part de la gent que hem estat construint tot això, construint la llei, vull dir, eh? Per tant, han tret de mare aquest tema, vostès, interessadament. Però és tan simple el fet que la llei –el que els deia– no podia renunciar a l'esquema lògic de foment i penalització, més enllà que després les concretes polítiques tinguin marge per prioritzar unes coses o les altres; però la llei ho ha de dir tot. I això és allò del pal - pastanaga que jo un dia vaig voler explicar de forma planera, perquè jo crec que els polítics hem de saber explicar-nos de forma planera, i és el que els deia abans.

Amb aquestes referències al contingut de la llei he volgut il·lustrar el treball que hi ha al darrere d'aquest text. I, essent un contingut tan potent, què està passant a la política catalana perquè no hi hagi hagut debat públic més enllà de la desviada trifulga entorn del lloguer forçós? Un dels primers problemes del país s'està ventilant amb simplisme, posicions tendencioses i arguments capciosos. Crec que és una pena; així de clar ho haig de dir.

No vull negar, a més, que en el procés de gestació d'aquesta llei això, aquest procés, porta incorporat el pagament de peatges molt importants, de tot tipus: personals, polítics, professionals... No sé si es poden adonar que el fet que aquesta llei hagi estat impulsada pel grup més petit del Govern, per Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i, en aquestes condicions, tirar endavant un projecte com aquest, ha estat molt, segurament massa cansat. No sé si es poden adonar d'això, però nosaltres seguim resistint. Ja vaig dir un dia també aquí que em semblava que un valor important en política era la perseverança; aleshores em referia al company Milà, que de perseverant ho és «un rato». Jo crec..., en aquest cas, el nostre grup parlamentari ha

estat perseverant, i penso que..., o així ho vull transmetre, i d'això n'estem especialment orgullosos, tot i que segurament no és raonable que intervenir en una matèria com aquesta hagi generat tantes resistències, tanta obstrucció i tanta desqualificació. L'ofensiva que hem patit ha estat gairebé insuportable, i crec que això hauria de fer-nos reflexionar en termes de qualitat democràtica del nostre sistema català.

I aprofito per fer un apunt. Aquí ja no és un tema Catalunya - Espanya, mirin per on, eh? Aquí la dialèctica Catalunya - Espanya no ens funciona, senyors meus, i això crec que en descol·loca més d'un, en aquest debat. Si Catalunya no ha tingut polítiques d'habitatge fins al 2004 ha estat perquè els seus successius poders no ho han volgut, i Espanya no hi tenia res a veure; encara ens enviaven alguns calerons amb els plans d'habitatge, sense que el pressupost de la Generalitat hi destinés ni un euro, ni un duro.

Per acabar, voldria demanar a l'oposició i a altres sectors que no tenen directa cadira en aquest Parlament, però que tenen influència, que a partir d'ara, més enllà de reaccionar enfront de tot el que fem els altres, fessin un petit esforç per actualitzar i modernitzar els seus plantejaments. Que tinguin present que fins i tot la dreta a França ha arribat a plantejar la universalització del dret a l'habitatge com un nou dret social. Per què deus ser? No s'ho plantegen? La dreta francesa. Que tinguin present que tenim un informe de la Comissió de Petició del Parlament Europeu que s'alarmava per la situació del sector immobiliari a Espanya. Que tinguin present que tenim un altre informe del relator especial de les Nacions Unides que ens diu que cal revisar les polítiques públiques d'habitatge, i reconeix que Catalunya ho està fent, amb totes les dificultats que jo no els negaré; som plenament conscients de les dificultats de fer aquestes noves polítiques, però això s'està fent. O que recordin una cosa tan recent com l'informe extraordinari del Síndic de Greuges, que ens va presentar aquí al Parlament fa quatre dies i que precisament ens impulsava a eliminar d'una vegada els obstacles que avui existeixen per exercir de veritat el dret a l'habitatge en aquest país.

Si això és així, si tenim tota aquesta informació, si tenim tots aquests missatges d'alarma, si tenim tots els coneixements del que estan fent en altres llocs, si sabem ja avui que hem arribat a una situació insostenible i que això té unes causes i que cada vegada tenim més elements per valorar aquestes causes i per fer les coses d'una altra manera, per què no ens repensem les estratègies polítiques a utilitzar en el futur? I ho dic pel bé de tots.

Acabo, doncs, amb aquest desig, amb aquest prec als grups de l'oposició i a altres, com deia abans.

Res més; moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Conseller... Vull saludar els membres del departament, la secretària d'Habitatge, la secretària del Govern també, que ens acompanya, el secretari general de l'Habitatge, els directors generals, el delegat d'Adigsa, però de forma especial a tots els representants de les associacions i entitats i del sector econòmic de l'habitatge: puc veure aquí promotors públics, promotors privats, agents de la propietat immobiliària –agents immobiliaris... A tots, a tothom, perquè de tots i de tothom és la responsabilitat de les polítiques de l'habitatge.

Els socialistes entenem que amb aquesta llei s'ha donat un pas transcendent en la participació de la societat, de la societat catalana, en la definició i en la decisió de les polítiques públiques de l'habitatge. I, per tant, és responsabilitat del Govern el seu impuls, i també és responsabilitat del Govern la capacitat i la voluntat de fer els consensos necessaris. I aquests consensos passen primer per les altres administracions –i aprofito per saludar també el tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, el senyor Ramon García-Bragado, que està aquí sanament interessat en la Llei de l'habitatge– i que després, en tot cas al llarg del discurs..., també creiem que, de cara a l'Ajuntament de Barcelona i a les competències de la seva Carta municipal, aquesta llei recull un tema important. Però sobretot destacar que aquesta presència del món municipal i aquesta capacitat de concertar entre el Govern de la Generalitat i el món municipal han estat i són també peça clau d'aquestes polítiques de l'habitatge.

Dit això, creiem, conseller, que arribem al final, eh?, d'un llarg periple, que va començar amb l'impuls de l'honorable Salvador Milà, que no hem citat i aprofito per citar-lo, que va ser l'impulsor d'una d'aquestes mesures... (*veus de fons*) –perdó, poder no l'havia sentit, senyora Clavell–, l'impulsor d'aquesta llei que vostè ha continuat i que ha tingut el mereixement, el suport del nostre grup. Perquè entenem que aquesta llei és una llei absolutament necessària, en un país en què les polítiques d'habitatge havien esdevingut unes polítiques residuals dels anteriors governs, i per altra banda, també, en la necessitat que gran part d'aquesta població que avui té problemes per accedir a un habitatge en condicions hi pugui accedir, tenint en compte –i ho tornaré a citar cap al final– que una cosa és la norma, que una cosa és la llei, i una altra són les polítiques d'habitatge.

S'ha dit aquí que es poden fer polítiques d'habitatge –ho ha dit la senyora Olano– sense una llei. És ben cert, és evident; és ben cert, hi coincidim plenament. I el Govern no ha començat la seva política d'habitatge amb aquesta llei; la va començar amb el Decret de l'habitatge de l'any 2004, que van ser autèntics instruments d'una política global que té a veure fonamentalment amb el model de desenvolupament urbanístic i, per què no dir-ho?, amb el model de ciutats que proposa aquest Govern.

I aquest paquet és un paquet que té uns quants i diversos elements importants: la reforma de la Llei d'urbanisme, el text refós de la Llei de l'urbanisme, els decrets de l'habitatge que assenyalava anteriorment, la creació del

fons de suport als barris amb projectes, un decret llei sobre urbanisme que hem validat en aquesta cambra fa molt pocs dies –fa un mes aproximadament–, el Pacte per l'habitatge –signat el 8 d'octubre–, i aviat, ben aviat, tindrem també altres instruments, com poden ser, per exemple, la llei, la nova llei..., o una nova llei que reguli la normalització de les urbanitzacions al nostre país.

Totes aquestes són peces d'un mateix model, un mateix model que vol que bàsicament s'aposti per la cohesió urbanística, per la cohesió territorial, s'evitin els processos de segregació social i es creïn uns models de ciutat que realment siguin els models que enriqueixin la convivència cívica, la integració social i la mateixa capacitat de crear riquesa dels nostres nuclis urbans.

No es pot entendre aquesta llei, diputades i diputats i públic que ens acompanya, sense una visió de l'urbanisme decidida a apostar per la compactació dels creixements, la disminució dels comportaments socials segregacionistes, i tampoc es pot entendre sense la idea que el dret a l'habitatge camina en la direcció de convertir-se en una prestació social de caràcter universal. Jo crec que són les tres coses fonamentals.

I aquí, amb tot el respecte que es mereix aquest debat, discrepo del posicionament conceptual del Partit Popular i de Convergència i Unió, que no van ser amics d'aquesta llei des del seu començament; van discrepar de forma profunda pel que feia a la llei. I fins i tot, senyor Sala, jo li haig de recordar que el recurs que el seu grup va presentar al Consultiu no era exclusivament per un article, era per la totalitat dels articles de la llei, que era la preocupació constitucional. Podem anar-hi perfectament, està publicat en el diari de sessions d'aquest Parlament. Hi té el dret, hi té el dret... No, no, no, deu articles, alguna disposició adicional..., però deia «globalment a l'articulat de la llei». Per tant, doncs, crec que hem d'ajustar-nos a allò. I és legítim. Vostè dubtava de la llei, i el seu grup en dubtava, també. Però diguem les coses com són. Per això volia fer aquest aclariment, perquè penso que amb la transparència de les actituds que tenim i amb la responsabilitat dels fets que fem, de les coses que fem, doncs, és evident que anirem millor en el camí de l'acord i del pacte.

És evident que parlar d'habitatge, no se'n pot parlar sense parlar del tema del sòl, que és una de les qüestions, de les polítiques fonamentals perquè es puguin fer els habitatges. I el sòl, que és un bé, eh?, que no és indefinit. L'estat actual de les reserves de sòl necessita l'impuls que ja es va donar a través del Decret llei d'urbanisme i de diverses i successives lleis de l'urbanisme, perquè justament les polítiques públiques puguin fer l'habitatge. El sòl és un bé limitat; no només perquè és un bé limitat en el sentit que no hi ha una capacitat de creació de sòl, més enllà..., sinó de consum, però fonamentalment també perquè sobre aquest sòl, sobre el sòl de les nostres ciutats i viles, hem de teixir la vida actual, la convivència actual, l'urbanisme actual, però hem de deixar a les generacions del futur que puguin fer també les seves polítiques.

I, si sobre aquestes escasses reserves de sòl públic s'intervé amb recursos públics també per facilitar la construcció de l'habitatge protegit, queda fonamentat

un dels principis importants de la llei, que és establir mecanismes de control sobre el sòl qualificat al llarg de la seva vida útil, des del punt de vista de l'interès social. La qualificació del terreny..., és a dir, el termini de les qualificacions de sòl protegit ha estat també matèria de debat d'aquesta llei, i no només dels grups parlamentaris: ho ha estat de la societat, ho ha estat per part dels promotors socials, que ho han vist d'una forma molt important.

Nosaltres, com a socialistes, considerem que hi ha d'haver mecanismes de control del sòl protegit. Creiem que és necessari, perquè ens basem en aquest principi que el sòl és un bé limitat i els recursos públics també ho són, i que no només hem de fer com la cigala de la falla, sinó que hem de fer com la formiga: hem de treballar per acumular per al temps que no en tenim. I una d'aquestes fórmules tan bàsiques de la nostra moral occidental jo crec que s'aplica en termes legislatius en aquesta matèria.

La llei preveu un altre mecanisme important que els socialistes també volíem canalitzar i resoldre, que és com gestionem les demandes. La llei preveu un registre de sol·licitants. És un instrument innovador en el nostre mercat immobiliari públic, però a més a més creiem que és clarament..., i molt important que aquest registre sigui el que ha quedat al final en la llei, que sigui la suma dels registres municipals i que la Generalitat actuï allà on la capacitat municipal, la capacitat local, no crea aquests registres.

I és en aquest sentit que també hi ha aquesta addicional, l'addicional número 22, eh?, que en el cas de l'Ajuntament de Barcelona diu: «Correspon al Consorci d'Habitatge de Barcelona regular mitjançant reglament el registre de sol·licitants d'habitatges amb protecció oficial de la ciutat, d'acord amb al que estableix l'article 85.5 de la Llei 22/1998, del 30 de desembre, de la Carta municipal de Barcelona.» Aquesta és una esmena addicional que hem afegit, amb el suport dels sis grups de la cambra, a última hora, per reconèixer de forma especial aquelles competències que dóna al municipi de Barcelona la seva Carta municipal. Aquesta esmena, senyor president, crec que vostè ja la té a les seves mans; si no, la hi lliuraré per a la votació pertinent.

Però també voldríem continuar, a partir del tema del registre únic, parlant del valor fonamental d'aquesta llei: és el reconeixement del valor estratègic de l'habitatge protegit. I una gran part de la llei està destinada justament a arribar a protegir, a impulsar l'habitatge protegit, com un dels instruments capaços de fer les polítiques socials de l'habitatge més eficaces. I per això, a més a més, la llei crea dos instruments, dos instruments de planejament: un instrument, que és el pla territorial sectorial de l'habitatge –que, senyor conseller, ja sé que ja s'hi ha començat a treballar, perquè en un any hem de presentar-lo–, els plans locals de l'habitatge i, en els casos que correspongui, eh?, els plans supramunicipals, que s'hauran d'acordar també amb els responsables de la política territorial.

I aquí voldria fer també un apunt. El senyor Sala deia: «Els anys 92, 93 i 94 es feia habitatge protegit al nostre país.» Té raó. Amb quins recursos, senyor Sala? *Los planes nacionales de la vivienda* i el *convenio* correspo-

nent, a impuls del Govern socialista de Felipe González. L'any 96 aquest nivell arribava, senyor Sala –vostè és molt jove i potser no ho recorda del tot bé–..., l'any 96, l'últim any de Govern socialista, a Catalunya, de cada cent habitatges que es construïen, trenta-sis eren de protecció. No només era una mesura social; també era una mesura d'ocupació i una mesura d'activació del mercat econòmic. A partir del 97, en què van començar governs conservadors a l'Estat espanyol –perquè ja n'hi havien a Catalunya–, l'aliança de conservadors catalans i espanyols va fer que caigués aquesta xifra fins al 6 per cent, eh? Vull que ho recordi i ho apunti, perquè l'origen de les coses és el que és, i són els plans nacionals *de la vivienda* que va impulsar el Gobierno de Felipe González, i, si no m'erro, l'actual ministra de Medi Ambient era llavors la directora de l'Habitatge, la senyora Narbona, i crec, si no m'erro, que un català era l'impulsor d'aquesta mesura, el senyor Borrell, tan «denostat» a vegades per l'oposició en aquesta sala. (*Remor de veus.*)

Dit això, voldria recordar també un factor important: és el procés de reordenament del sector immobiliari a Catalunya que aquesta llei inicia. El ministre Rato va impulsar, emparant-se en la recomanació europea de liberalització del sector immobiliari, una privatització que jo en diria «salvatge», que és una expressió que no és ofensiva; és dir «salvatge» perquè és oberta en la seva totalitat, sense deixar «resquici» a la protecció, eh? I els agents de la propietat immobiliària, el sector immobiliari de Catalunya es va cansar d'anar a Madrid a demanar precisament que es fes una certa regulació per garantir una certa transparència en el mercat. No se'n varen sortir. I aquelles demandes del sector immobiliari estan recollides avui en aquesta llei: el registre de les empreses immobiliàries que actuen en un país, les assegurances, i també l'obligatorietat que..., la formació mínima perquè aquestes persones que actuen o que treballen al sector immobiliari puguin tenir una certa capacitat mínima que garanteixi sobretot..., el consumidor.

Vull, abans d'acabar –perquè queden dos..., un minut i escaig–, dir dues coses importants en matèria d'aquesta llei. Per un cantó, allò que s'assenyalava i s'ha assenyalat però que jo vull repetir, que són les perversions del mercat immobiliari. La llei atén, per primera vegada, els fenòmens de la sobreocupació, la subocupació, l'infrahabitatge i l'assetjament immobiliari. I estableix mecanismes perquè l'Administració local pugui també actuar de forma individual o de forma concertada amb la Generalitat, per perseguir aquests fenòmens.

I acabo amb una reflexió que també volia fer. Celebro que finalment Convergència i Unió possibilités una esmena transaccional de forma tal que un dels elements més importants del Pacte per l'habitatge, que és el caràcter actiu, la presència activa del sector privat en el pacte, pugui facilitar, a partir de l'adjudicació directa de l'habitatge protegit construït en sòls lliures –que no protegits: lliures–..., doncs, pugui ser adjudicat d'una forma directa per aquests promotors. Crec que d'aquesta forma obrim la porta que el sector privat tingui una responsabilitat fonamental en el desenvolupament del Pacte per l'habitatge. (*Sona el senyal acústica que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Dit això, senyor president, jo agraeixo a tothom..., vull agrair la tasca dels ponents d'aquesta llei, del senyor Lletrat; donar les gràcies de forma especial a la secretària del Govern, que ha donat un cop de mà important...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...en la definició –acabo de seguida, president– definitiva d'aquestes esmenes, i també al company Jordi Terrades, que m'ha substituït en la darrera setmana en les gestions perquè acabés i arribés a bon port aquesta proposta legislativa.

Moltes gràcies a tots; gràcies, senyor president.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, il·lustres diputats... En primer lloc vull saludar la gent del sector, les entitats socials que avui ens acompanyeu i que heu participat activament en aquesta llei. Una llei que avui viu el seu últim tram en el procés parlamentari i que té uns antecedents força llargs, que es remunten en el temps. Va tenir l'origen a la passada legislatura, sota l'impuls de l'avui diputat Salvador Milà; va entrar al registre del Parlament fa un any i un dia, i vam tenir el debat de totalitat el mes de febrer d'aquest any. Per tant, imaginem-nos, en tot aquest temps que hem estat treballant per aconseguir aquesta llei, si l'haguéssim tingut abans, quantes persones haurien pogut accedir a l'habitatge d'una forma adequada.

En aquest temps que ja ha durat, fins avui arribar al debat de totalitat, s'han reforçat els motius, que varem exposar aquell dia de febrer, que creiem que feien convenient l'aprovació d'aquesta llei. Dèiem que havien augmentat els sectors socials exclosos a la pràctica del dret de l'habitatge; que havia augmentat també la demanda d'habitatge; que hi havia una manca d'habitatge protegit, i que hi havia també una manca d'instruments per regular adequadament el mercat d'habitatge. Ara, a més, amb la crisi hipotecària del nostre entorn econòmic, amb l'alentiment del creixement econòmic, hi ha hagut un augment del cost de les hipoteques, que és la forma d'accés més usual a l'habitatge a la nostra societat, on recordem que hi ha un 82 per cent d'habitatge de propietat i que la forma de les hipoteques és la forma més usual que fan servir les famílies per accedir a aquesta propietat. Avui això ens reforça en aquells motius que en el debat de totalitat vam defensar per acceptar a tràmit parlamentari aquesta llei. Per tant, no només es mantenen, sinó que es manifesten amb més força.

Abans d'entrar en matèria, voldria donar les gràcies als companys diputats que han participat en la ponència: el

senyor Albert Rivera, del Grup Mixt; la senyora Dolors Clavell, relatora, d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa; la senyora Maria Àngels Olano, del Grup Parlamentari del Partit Popular; el diputat Roberto Labandera, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i el diputat Carles Sala, del Grup de Convergència i Unió. També agrair la tasca del lletrat, el senyor Francesc Pau; de la gestora, la senyora María José Bello, i dels nostres assessors en matèria d'habitatge al Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Francesc Sutrias, i el tècnic en matèria d'habitatge del nostre grup, el senyor Marc Suárez. També vull donar les gràcies a tota la gent que va comparèixer i les entitats que van comparèixer, prèviament a la presentació d'esmenes, a explicar-nos les seves aportacions, i després també els vull agrair que durant tot el procés de la llei hagin estat al nostre costat fent aportacions i suggeriments.

Dit això, nosaltres voldríem destacar alguns aspectes de la llei que creiem que són rellevants i importants. L'article 17.4 i la disposició addicional sisena de la llei introdueixen una nova mesura per obtenir habitatge protegit: es faculta el Pla territorial sectorial d'habitatge perquè pugui establir zones on les rehabilitacions de més cinc mil metres quadrats..., d'edificis amb un sostre d'ús residencial d'aquesta magnitud, es pugui destinar un 20 per cent dels habitatges resultants d'aquestes rehabilitacions o la construcció de solars amb sòl consolidat a polítiques socials. És una nova mesura d'obtenció d'habitatge protegit, i es fa en un pla territorial sectorial d'habitatge que precisament va ser esmentat per primera vegada en un acord de govern, en l'acord del Tinell, a instàncies d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La importància d'aquesta nova eina és cabdal, en primer lloc perquè permet obtenir més habitatge protegit, i en segon lloc, i tan fonamental com la primera de les raons que dèiem al voltant de la seva importància, perquè s'evita situar l'habitatge protegit en les zones de nova urbanització; per tant, s'evita situar tot l'habitatge protegit que obtindrem només a la perifèria de les nostres ciutats i pobles. Per tant, és una mesura no només per afavorir l'habitatge protegit, sinó per millorar la barreja social, per evitar els guetos i per evitar també que les necessitats d'habitatge protegit que té el nostre país es satisfacin a costa de depredar i de consumir un territori de què en un país petit però alhora gran, com el nostre, anem molt escassos.

Per altra banda, l'article 79 de la llei estableix una nova regulació del termini de qualificació de l'habitatge com a protegit. I creiem que aquesta és una aportació substancial que fa aquesta norma i que farà que en els propers anys sigui molt més fàcil l'execució de les polítiques d'habitatge. Els habitatges protegits construïts en sòl públic que estan qualificats com a tals, doncs, mentre el sòl estigui qualificat en aquest destí, es mantindran com a habitatge públic. I això és molt important. És molt important perquè en aquests moments hi ha un esforç de totes les administracions, de tots els colors polítics, per impulsar habitatge protegit, i el resultat d'aquestes polítiques no es perdrà en el temps, sinó que es mantindrà un parc públic d'habitatge protegit, i a més tenint en compte que la tendència normativa dels últims anys és augmentar les reserves per a habitatge protegit

en el planejament. Per tant, tot aquest esforç que estem fent ara les administracions –ho repeteixo, de tots els colors polítics–, gràcies a la introducció d'aquesta mesura, no es perdrà en el temps. Les generacions del futur, els joves que en un futur es vulguin emancipar, ho tindran més fàcil del que ho hem tingut els joves d'avui per tenir habitatge protegit.

I, per altra banda, voldríem citar l'article 42.6, el famós article sobre el lloguer forçós, que val la pena recordar el títol que té en el projecte de llei, que és relatiu a les actuacions per evitar la desocupació permanent d'habitatges. El debat sobre el lloguer forçós ha estat el debat que ha focalitzat el contingut de la llei i, realment, el debat ha estat substituït moltes vegades per la demagògia i pel simplisme. S'ha dit de tot, i a més s'ha intentat generar un pànic a la ciutadania que no tenia raons de ser. Nosaltres creiem, al contrari dels grups que no donaran suport a aquesta llei, que les mesures compreses en l'article 42.6 no són cap barbaritat, no són fruit de cap voluntat extremista i no són mesures residuals, ni molt menys.

En primer lloc, perquè aquesta mesura, l'obligatorietat dels habitatges buits a llogar-los, es configura com l'última mesura, quan, després que s'hagin ofert les garanties, s'hagin ofert les ajudes econòmiques, hi hagi una oposició a llogar un habitatge desocupat. L'article 42 precisament detalla quines són aquestes mesures que s'han de posar sobre la taula. Garanties de cobrament de rendes; per tant, ningú podrà que no lloga l'habitatge per por a no cobrar. Garanties de reparació de desperfectes; per tant, ningú podrà dir que manté l'habitatge desocupat per por que després, quan s'acabi el contracte, es trobi amb desperfectes que impossibilitin tornar-lo a llogar. Ajudes a la rehabilitació; ningú podrà dir, quan especula, que té l'habitatge buit perquè no el pot rehabilitar. I també es contempla la cessió a l'Administració per llogar-lo, una mesura que s'ha anat portant els darrers anys amb un èxit important, però que encara necessita un fort impuls.

En segon lloc, els habitatges desocupats que puguin ser sotmesos a aquesta mesura després d'haver estat ofertes totes aquestes garanties no seran tots els habitatges desocupats, sinó aquells que ho estiguin de manera no justificada. I les justificacions també les trobem en el text del projecte de llei, a l'article 3, l'apartat d: per raons laborals, per qüestions relatives a canvis de domicili en situacions de dependència, per abandonament dels habitatges a les zones rurals que estan en processos de despoblament i habitatges sotmesos a litigis judicials.

En tercer lloc, se'ns ha dit que és una mesura residual, però és que la veritat és que aquesta no és una mesura nova a Europa. A França ja s'ha establert el lloguer obligatori dels pisos buits, i fins i tot, en el cas que aquests pisos desocupats siguin propietat de persones jurídiques, es preveu l'expropiació de l'usdefruit durant dotze anys en aquells habitatges que durant divuit mesos, és a dir, durant un any i mig, menys del que preveu el projecte de llei que avui aprovarem, han estat desocupats. Al Regne Unit, la llei facultava els ens locals per obligar al lloguer en els habitatges desocupats durant més de sis mesos, una quarta part del que nosaltres avui impulsarem amb aquesta llei. I a Alemanya, que és un referent

per a molts de nosaltres, que és un referent també i que cada partit d'aquesta cambra troba referents a Alemanya, als seus partits, resulta que no només està prevista l'obligatorietat del lloguer, sinó l'expropiació definitiva de la propietat en casos d'incompliment d'aquest ús social. Per tant, no és una proposta residual, ni molt menys.

I nosaltres no podem dir que aspirem a aconseguir els estàndards en matèria de percentatges de propietat i de lloguer que tenen els països europeus i llavors renunciar a les mesures que ells han portat a terme per aconseguir-ho. Això seria com dir que Catalunya aspira a ser com Finlàndia en la indústria de tecnologia punta i després dir que no cal invertir en recerca i innovació. Si ningú ho entendria en la indústria, que ningú ho entengui en l'habitatge.

I, a part, les polítiques d'habitatge d'aquests països –que algú dirà que són intervencionistes, nosaltres diem que regulen adequadament el mercat– fan que una part de la inversió que avui va a l'habitatge i que ha anat durant molts d'anys a l'habitatge a casa nostra, es destini a altres sectors d'economia productiva, i per això tenen una indústria més desenvolupada. Per tant, també té aquesta segona derivada.

El Consell Consultiu, certament, ens va advertir d'uns riscos que hi havia en el projecte de llei, i s'han esmenat, i ho fem amb les esmenes que avui aprovarem. I ho hem esmenat dient quins han de ser els criteris que ha de tenir el Pla territorial sectorial d'habitatge a l'hora d'establir aquestes demandes que tinguin una forta, una acreditada demanda.

Per tant, hi insistim, el lloguer forçós no és cap barbaritat, sinó que és una mesura contrastada, efectiva, equitativa i que afavoreix col·lectius que no només tenen problemes per accedir a la propietat, sinó que avui també tenen problemes per accedir al lloguer.

Aquests són alguns dels aspectes rellevants, aquests que hem mencionat fins ara, que mereixerien per ells sols el suport a la llei. Però n'hi ha més; n'hi ha més que han esmentat altres diputats, fins i tot diputats de grups parlamentaris que avui no hi donaran suport i que també han tingut una participació important en la ponència, hi ha més mesures compreses en aquesta llei, com el registre d'agents immobiliaris, la persecució de l'assetjament immobiliari, els objectius de solidaritat urbana, els plans locals d'habitatge, al voltant dels quals es configurarà la política d'habitatge a nivell municipal.

Aquest projecte de llei –i acabo– configura la proposta legislativa més completa de les darreres dècades en matèria d'habitatge. Esquerra Republicana de Catalunya i el grup parlamentari estem orgullosos d'haver estat al peu del canó, d'haver treballat per mantenir l'ambició d'aquesta llei, una llei carregada d'ambició, de mesures efectives, de mesures eficients i eficaces, i una llei que prioritza el dret a l'habitatge per sobre del dret al negoci, legítim també, però quan afecta el lloc on viu la gent s'ha de deixar en un segon pla. Els col·lectius que avui estan en pràctica exclusió del dret a l'habitatge trobaran en aquesta llei una restitució, una restitució d'aquest dret del qual s'han vist, aquests col·lectius –joves, gent

gran, famílies monoparentals, persones immigrades—, exclosos els darrers anys.

Finalment, nosaltres voldríem fer un últim incís sobre algunes qüestions que avui s'han plantejat aquí i que creiem que seria convenient posar sobre la taula. La llei per ella sola no solucionarà res. Algú ha parlat de varetes màgiques; evidentment, aquesta llei no és una vareta màgica, però és una llei que posa solucions i eines ambicioses. Caldrà que també les altres administracions que tenen responsabilitats actuïn. Avui el Parlament de Catalunya, en un acte de responsabilitat, compleix amb els seus ciutadans en matèria d'habitatge. El Pacte nacional per l'habitatge inclou moltes mesures dels ajuntaments, que també estan fent un esforç, però també dirigides a l'Administració de l'Estat. Avui Catalunya compleix amb els seus ciutadans en matèria d'habitatge; demà esperem que Espanya compleixi amb Catalunya en matèria d'habitatge, perquè sabem que els catalans hem rebut molts pals, però aquesta llei, com deia el diputat Sala, posa les mesures perquè els joves que es vulguin emancipar, quan ho facin, no es trobin un pal de la seva societat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat... *(La Sra. Olano i García demana per parlar.)* Senyora Olano?

La Sra. Olano i García

Per contradiccions.

El president

Té un minut.

La Sra. Olano i García

Senyor Labandera, només li faré dues xifres. Liberalització del sòl, Comunitat de Madrid: 50 per cent de reserva de sòl destinat a habitatge protegit, un de cada quatre habitatges que es fan a Espanya es fa a la Comunitat de Madrid. Mesures de foment, mai de restriccions del dret a la propietat.

(El Sr. Labandera i Ganachipi demana per parlar.)

El president

Senyor Labandera? *(Alguns aplaudiments.)* Si us plau... Senyor Labandera

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí. Senyora Olano, en tot cas, jo el que li diré es que les polítiques públiques en la Comunitat de Madrid, que ha estat pionera des del punt de vista —i té raó vostè— que legislativament es destinés un percentatge superior de sòl, disten molt de ser la solució que hem trobat a Catalunya, que és un gran acord social. A Madrid no ha existit acord social, ha existit impuls del sector privat

immobiliari, que pot ser útil però que no és sempre just per a tota la societat.

Gràcies.

El president

Doncs, en breus moments procedirem a la votació.

(Pausa llarga.)

Recordo de nou que en les votacions d'aquesta sessió plenària la senyora Dolors Camats, la il·lustre diputada Dolors Camats, té delegat el seu vot en el senyor Bosch, la qual cosa anirem visualitzant en cada votació.

Doncs, passem a votació, en primer lloc, l'única esmena viva que queda del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; la resta han estat retirades i, si no m'equivoco, l'única que queda viva és la 58 ter.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 69 vots en contra i 14 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. En primer lloc, votarem les esmenes 58 bis, 75 i 77.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 60 vots a favor i 69 vots en contra.

Votarem seguidament les següents esmenes: de la 2 a la 5, de la 7 a la 9, 12, 15, de la 19 a la 21, 23 i 28, 33, 34, de la 36 a la 39, de la 42 a la 44, 46, 47, 50, 53, 56, 60, 61, 64, 66, 67, 72, 79, 80, 82, 85, 87, 90, 105, 107, 109, 110, 114, 125, 128 i 130.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 11 vots a favor, 69 vots en contra i 49 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes del Grup Mixt.

En primer lloc votarem les esmenes números 1, 6, 22, 29, 55, 57, 93 i 121.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Han estat rebutjades per 14 vots a favor, 69 vots en contra i 46 abstencions.

Seguidament votarem les esmenes números 31, 52, 54, 74, 81, 84, 86, 88, 98, 99, 103 i 104.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 3 vots a favor, 69 vots en contra i 57 abstencions.

Votem ara l'esmena número 10.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 69 vots en contra i 57 abstencions.

Seguidament posarem a votació les esmenes presentades pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Votarem, en primer lloc, les esmenes números 15 bis, 20 bis, 54 bis, 58 *quater*, 58 *quinquies*. *(Veus de fons.)* Sí, 15 bis, 20 bis, 54 bis, 58 *quater* i 58 *quinquies*.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquestes esmenes han estat aprovades per 69 vots a favor i 60 vots en contra.

Votem seguidament les esmenes 6 bis i 92 bis.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquestes esmenes han estat aprovades per 69 vots a favor, 47 vots en contra i 13 abstencions.

Seguidament votarem l'esmena transaccional presentada pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, transaccionada amb la número 102, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Han estat aprovades per 118 vots a favor i 11 abstencions.

Votarem l'esmena transaccional presentada pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, transaccionada amb la número 73, del Grup Mixt.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquesta esmena ha estat aprovada per 118 vots a favor, 11 abstencions.

Votem ara una nova esmena d'addició, signada per tots els grups parlamentaris.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquesta esmena ha estat aprovada per 129 vots a favor.

Passem ara a la votació de les esmenes tècniques signades pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Grup Mixt.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquestes esmenes tècniques han estat aprovades per 129 vots a favor.

I finalment passem a la votació la resta del text del dicamen del projecte de llei.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

El Projecte de llei del dret a l'habitatge a Catalunya ha estat aprovat per 69 vots a favor, 57 vots en contra i 3 abstencions.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Senyores diputades, senyors diputats... Prego al públic, si us plau... Gràcies.

Proposició de llei de l'ensenyament en la llengua materna i el bilingüisme escolar (debat de totalitat) (tram. 202-00078/07)

El Ple continua, la sessió plenària continua, i el quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de l'ensenyament en la llengua materna i el bilingüisme escolar. *(Remor de veus.)* Esperarem uns segons...

D'acord amb l'article 105.2... *(Persisteix la remor de veus.)* Els prego, si us plau, que qui hagi d'abandonar el Saló de Sessions ho faci amb silenci; em refereixo essencialment al públic assistent, si us plau. *(Pausa.)* Doncs, d'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa el senyor Francisco Caja López, representant de la comissió promotora de la proposició de llei. Convido el senyor Caja a fer la seva intervenció des d'aquest faristol.

El Sr. Francisco Caja López

Senyor president... Ilustres señores, veo ausencias significativas en este Parlamento. Parece que hay que ser terrorista, hay que llamarse Josu Ternera para que le escuchen a uno. ¿Qué digo, le escuchen a uno? Para que cojan el coche oficial y se vayan a dialogar con los terroristas.

Me dirijo a ustedes en nombre de los más de cincuenta mil ciudadanos que de forma expresa, identificándose individualmente, les demandamos pongan fin a una situación absolutamente contraria a los más elementales principios de racionalidad, pedagógicos, jurídicos y políticos en materia de lengua y enseñanza; que pongan fin, les demandamos, a la llamada, a lo que ustedes llaman «inmersión lingüística», y les demandamos la reintroducción de un modelo de enseñanza efectivamente bilingüe, que evite la discriminación de los escolares por razón de lengua y sus consecuencias. Oigan nuestra voz.

Pero no son solo los más de cincuenta mil ciudadanos a los que represento los que rechazan la política lingüística escolar que todos los gobiernos autonómicos, el actual y los pasados de Convergencia i Unió, han

impuesto en Cataluña. La mayoría de la ciudadanía catalana ha mostrado de forma constante y reiterada su disconformidad con la política lingüística escolar de la Generalitat de Cataluña. Diversos estudios, entre los que cabe destacar el Estudio 2298 del CIS, sobre «Usos de lenguas en comunidades bilingües: Cataluña», y «La familia española ante la educación de sus hijos», dirigido por el sociólogo Víctor Pérez Díaz y patrocinado por la Fundación «la Caixa», ponen de relieve que el desacuerdo con la política lingüística escolar del Gobierno autonómico de la población catalana es de tales dimensiones que debería causar verdadero escándalo. En el estudio del CIS, un 69,9 por ciento se muestra en desacuerdo con que la enseñanza sea exclusivamente en catalán; en el estudio de Pérez Díaz, el 54 por ciento de los padres afirma preferir la enseñanza bilingüe o exclusivamente en castellano.

Esta es la voluntad de la mayoría de los ciudadanos en Cataluña: que en Cataluña, una sociedad bilingüe, la enseñanza sea bilingüe. Las leyes que ustedes han aprobado contradicen esa voluntad. Ustedes han impuesto contra esa voluntad que la única lengua vehicular de la enseñanza sea una sola de las dos que hablamos mayoritariamente los ciudadanos de Cataluña.

No solo eso. Las palabras del subdirector general de Llengua i Cohesió Social, del Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya, el señor Josep Vallcorba, resumen cuál es la substancia de su política lingüística escolar: «No basta» —ha dicho— «con que toda la enseñanza se haga en catalán. Debemos recuperar el patio, el pasillo, el entorno.» Con esto construyen ustedes su nación, a costa de los escolares catalanes, a costa de la erradicación del castellano del aula, del pasillo, del patio, del entorno; o sea, de cualquier espacio. Ustedes quieren un espacio exclusivo para el catalán en una sociedad bilingüe, y por eso convierten la escuela en un correccional lingüístico. Lamentable.

Oigan la voz de los ciudadanos, pero no se confundan: la propuesta de ley que presentamos pretende la defensa de los derechos de todos los ciudadanos, sean catalanohablantes o castellanohablantes. No venimos aquí a reivindicar el derecho de los padres a escoger la lengua de enseñanza para sus hijos, o los derechos de los castellanohablantes. Queremos que todos, lo repito, todos los escolares de Cataluña reciban una educación bilingüe, que todos aprendan el catalán y el castellano, que ambas lenguas sean vehiculares o de enseñanza, según modelos lingüísticos escolares de eficacia comprobada, que aseguren los mejores resultados docentes.

Y son ustedes, con sus leyes, los que fracturan la sociedad catalana, una sociedad incoerciblemente bilingüe. Son ustedes los que discriminan a la mayoría de la sociedad catalana rompiendo la cooficialidad de las lenguas, porque el sistema de inmersión lingüística, el que ustedes han impuesto, no es constitucionalmente lícito, porque vulnera derechos y libertades fundamentales. Es además uno de los factores determinantes del elevado índice de fracaso escolar entre los catalanes. Y es pedagógicamente aberrante, como demostraré.

Aquí sí pasa algo. Pasa, en primer lugar, que el sistema que ustedes llaman «de inmersión lingüística» discrimina

gravemente a los niños cuya lengua materna es el castellano. Son estos los únicamente inmersiónados; no lo pueden negar. Para los niños catalanohablantes, enseñanza en lengua materna, regular, sin que tengan que solicitarlo a sus padres o tutores; para los niños castellanohablantes, inmersión en una lengua que no es la materna en todas y cada una de las etapas escolares.

Desde 1996 diversos organismos internacionales vienen denunciando la vulneración del derecho de los niños a recibir la primera enseñanza en lengua materna en Cataluña: el Comité para la Eliminación de la Discriminación Racial de la ONU, en informe de septiembre de 96; el informe de la Comisión contra el Racismo y la Intolerancia, del Consejo de Europa, en enero del 99; la Oficina de Democracia y Derechos Humanos, de los Estados Unidos, en su informe 2000, ha denunciado las dificultades que los niños castellanohablantes tienen para recibir la educación en su lengua materna en Cataluña.

Desde entonces y hasta la fecha, en un proceso gradual pero inexorable, el Gobierno de la Generalitat de Cataluña, haciendo caso omiso de esas denuncias y de la voluntad de sus ciudadanos, ha venido implementando políticas lingüísticas escolares que han extendido, si cabe, aún más la discriminación de los niños castellanohablantes.

Es conocida la posición de la UNESCO en materia de lengua de enseñanza: la UNESCO reconoce el alto valor cognitivo y la beneficiosa influencia sobre la personalidad del niño que posee la enseñanza en lengua materna en sus primeras etapas y el bilingüismo escolar. Les resumo: la UNESCO en sus posiciones —son conocidas las posiciones de la UNESCO— «respalda la instrucción» —son palabras textuales— «en lengua materna como medio de mejora de la calidad educativa». La instrucción en lengua materna es esencial, dice la ONU, en la enseñanza inicial. Estos principios entran en contradicción frontal con la política lingüística del Gobierno de la Generalitat en la enseñanza, confirmando su carácter discriminatorio y contrario a los derechos de los niños.

Añade la UNESCO: «La UNESCO respalda la educación bilingüe y/o multilingüe en todos los niveles de la educación, como medio de promoción simultánea de la igualdad social y de género y como un elemento clave de las sociedades lingüísticamente diversas.» Se lo repito: un elemento clave, el bilingüismo, de las sociedades lingüísticamente diversas, y un medio para promover la igualdad social. Estos principios, como les decía, entran en contradicción frontal con la política lingüística de la Generalitat.

Ilustres señores, ustedes, los que componen el actual Gobierno, los que han gobernado anteriormente, tienen un problema. Ese problema se llama «fracaso escolar». El fracaso escolar presenta en los últimos años unos resultados catastróficos en Cataluña, con una tasa cercana al 41 por ciento en la red pública, un 20 por ciento en la privada y un 31 por ciento de fracaso escolar promedio. Estos datos colocan a Cataluña en el grupo de cola de España, y también de Europa, en el terreno educativo. La evaluación conjunta de los datos de fracaso escolar

derivados del informe PISA 2003 permite cuantificar la tasa de fracaso escolar de los alumnos castellanohablantes en Cataluña: es del 42,6 por ciento, frente a un porcentaje del 18,6 en los alumnos catalanohablantes. Existe, por tanto, una diferencia muy acusada, de más de 24 puntos porcentuales, de tasa de fracaso escolar entre catalano y castellanohablantes. Prácticamente uno de cada dos escolares castellanohablantes está condenado al fracaso escolar.

Es posible que esto genere la indiferencia de algunos, pero es de una gravedad extrema. Y no nos digan que eso se debe al diferente nivel socioeconómico cultural, el parámetro utilizado por el informe PISA. Una vez detraída la influencia de los aspectos socioeconómicos culturales, la influencia de la inmersión lingüística constituye la causa directa de una parte nada despreciable..., una diferencia de 9,02 puntos por ciento en términos absolutos. Ello significa que la sustitución del actual sistema de inmersión lingüística por un modelo que contemplase la primera enseñanza en lengua materna del alumno y el bilingüismo escolar permitiría reducir la tasa de fracaso de los alumnos castellanohablantes en un 9 por ciento.

Por otra parte —y esto debería causarles vergüenza—, el informe PISA 2006 pone de relieve un dato escalofriante: Cataluña, la cuarta comunidad autónoma en cuanto al PIB per cápita, tiene el raro privilegio de disponer de la peor enseñanza pública de España. ¿No decían que los factores socioeconómicos culturales determinaban el índice del fracaso escolar? Han conseguido poner a Cataluña en la cola de España en cuanto a rendimiento escolar, lo han conseguido. ¿Es esto, lo que quieren para Cataluña?

¿Cómo hemos llegado a esta situación? ¿Qué ha sucedido en Cataluña para que se vulneren de forma tan grave el principio de igualdad y el derecho de enseñanza de los escolares? La respuesta es tan simple como inequívoca: que se ha producido —ustedes, los partidos políticos que han gobernado en Cataluña, son los responsables directos de ello— el tránsito ilegítimo del modelo de conjunción lingüística o de bilingüismo integral inicial al llamado «de inmersión lingüística» monolingüe, una situación que se ha agravado por la aplicación del Pla de llengua i cohesió social, verdadero catálogo de las aberraciones políticas y pedagógicas introducido por el Gobierno tripartito a su llegada al poder.

No me digan que el Tribunal Constitucional ha sancionado la conformidad de ese sistema al orden constitucional. Eso es sencillamente falso, y quien lo sostenga miente descaradamente. Lo que ha sancionado el Tribunal Constitucional como legítimo es el modelo de conjunción lingüística o bilingüismo integral en su famosa Sentencia 337 del 94, de 23 de diciembre. Ahora bien, para que el modelo de conjunción lingüística no pueda ser objeto de reproche de constitucionalidad, el Tribunal Constitucional ha fijado unas condiciones y límites.

El primero: debe asegurar, al final del proceso educativo, que el alumno obtenga igual competencia en ambas lengua oficiales. Quien sostenga que el actual modelo de inmersión lo consigue está mintiendo. Basta comprobar los datos oficiales extraídos de los estudios

efectuados por el Instituto Nacional de Calidad y Evaluación y el Consejo Superior de Evaluación del Sistema Educativo de Cataluña, sus propios datos. Los datos del Departament d'Educació confirman un hecho incontestable: los alumnos catalanes tienen graves dificultades para expresarse oralmente y por escrito en castellano, con coherencia y corrección.

No hay tiempo para entrar en detalles, pero déjenme hacer constancia de algunos datos. El tanto por ciento de los alumnos, al final de primaria, que alcanzan el nivel básico de léxico en la redacción de textos es, para el catalán, el 96 por ciento; el castellano, el 72 por ciento. En cuanto al nivel de cohesión, del 89 por ciento para el catalán, el 65 por ciento para el castellano. En coherencia, el 93 por ciento para el catalán y tan solo el 54 por ciento para el castellano. En morfosintaxis, el 88 por ciento para el catalán, el 55 por ciento para el castellano.

Y no hablemos de la diferencia en el dominio del castellano de los escolares catalanes respecto al resto de España. Sería un milagro que, si el resto de los escolares de España tienen veinticinco horas de enseñanza en castellano y los niños catalanes dos horas, alcanzaran el mismo nivel. La verdad es otra: muchos niños catalanes no saben hablar y escribir el castellano con corrección. Lo ha reconocido el *conseller* Maragall en esta misma cámara, en un momento de lucidez y sinceridad que le honra: los niños de Olot no saben hablar el castellano, ha dicho. (*Remor de veus.*) Lo han conseguido, han conseguido que los escolares en Cataluña sean analfabetos funcionales en castellano. ¿Es esto lo que quieren para Cataluña?

En segundo lugar, el principio del libre desarrollo de la personalidad plantea también un límite pedagógico: la primera enseñanza debe hacerse en lengua materna, sea esta el castellano o el catalán, con plenitud de igualdad, con condiciones iguales para las dos lenguas, para los niños castellanohablantes y catalanohablantes.

En tercer lugar, por último, la proporción de las lenguas vehiculares puede variar, pero en ningún caso se puede excluir una de las dos lenguas de enseñanza, en este caso el castellano. Se quedaría..., esta condición, dice el Tribunal Constitucional, por ejemplo, en el caso de que una de las lenguas fuera la lengua exclusiva de docencia, relegándose la restante a una mera asignatura; justamente lo que hace el aberrante sistema de inmersión lingüística. ¿Cuándo el Tribunal Constitucional ha avalado la constitucionalidad de un sistema de enseñanza monolingüe que no asegura el conocimiento igual de las lenguas al final del período de escolarización obligatoria, que no respeta el principio de enseñanza inicial regular en lengua materna, que excluye el castellano, la lengua común de todos los españoles? ¿Cuándo? Díganoslo.

La propuesta de ley que sometemos a su consideración no ha sido improvisada; ha sido redactada a la luz de la legislación comparada, de lo legislado en los países con más de una lengua, de tradición democrática, e incorpora los principios pedagógicos establecidos por los más altos organismos internacionales en la materia —la UNESCO, la Unicef— y la comunidad científica.

Se trata de un modelo lingüístico escolar denominado por la comunidad científica como *two-way immersion*, de inmersión recíproca o de doble vía, un modelo de enseñanza bilingüe efectiva, que a través de diferentes estrategias emplea paritariamente las dos lenguas como lenguas vehiculares. Ustedes lo conocen, ¿eh? Lean tan solo el artículo de *Quaderns d'Avaluació*, que publica el Departament d'Educació i Universitat, junto con el Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu: «Resultats de l'alumnat que participa en programes de llengua dual» –bilingües, *two-way immersion*, inmersión recíproca– «als Estats Units.» Allí puede leerse: «L'alumnat que participa en programes de llengua dual» –la inmersión recíproca– «arriba a ser bilingüe i bialfabetitzat, a més d'aconseguir un rendiment acadèmic en les àrees de contingut per sobre de la mitjana o en la mitjana», además de contribuir muy eficazmente a desarrollar entre los escolares actitudes positivas hacia la escuela y reducir drásticamente el abandono escolar.

Y, si lo saben, ¿por qué no lo ponen en práctica?, ¿por qué sostienen de manera recalcitrante un modelo que condena al fracaso escolar, al desconocimiento de la lengua castellana, que vulnera derechos y libertades fundamentales? ¿Esto es lo que quieren para Cataluña? Quítese la costra mental nacionalista, como dice el diputado señor Ferran. (*Remor de veus.*) El gobierno de una sociedad bilingüe, si es democrático, si quiere ser verdaderamente democrático, debe considerar como propias las lenguas que hablan los ciudadanos a los que representan o dicen representar, debe garantizar una escuela bilingüe.

Dejen de sacrificar las mentes y el futuro de los niños catalanes. La Cataluña que dicen construir es la Cataluña del fracaso escolar, de las desigualdades sociales, la Cataluña del pasado, y no la Cataluña del futuro. No invoquen ese *alibi* de la lengua propia para justificar lo injustificable. Recurrir a ese concepto, que carece de cualquier fundamento jurídico a pesar de los ímprobos y vanos esfuerzos de los nacionaljuristas, para autorizar una política discriminatoria y lesiva del derecho de educación no significa otra cosa que introducir un principio radicalmente iliberal en una sociedad democrática, el atribuir derechos a la tierra y a los antepasados por encima de las personas y los ciudadanos.

Por último, nosotros creemos en la democracia, creemos en la deliberación como medio de solución de los conflictos. No hurten a los ciudadanos de Cataluña el necesario debate en sede parlamentaria sobre el modelo lingüístico escolar. El rechazo por la cámara de esta propuesta de ley en el trámite actual la alejaría, a la cámara, aún más de los intereses reales de los ciudadanos. Voten a favor de esta propuesta, para que el debate se prolongue hasta su conclusión. Votar a favor de la tramitación de la propuesta no es aceptar la propuesta, es aceptar (*sona el senyal acústic que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció*) –acabo– la necesidad del debate. Si rechazan nuestra propuesta en el trámite actual, rechazaran la posibilidad de deliberación, lo que equivaldría a rechazar la plenitud del derecho de participación de los ciudadanos en la cosa pública que consagra el artículo 23.2 de la Constitución.

Si así lo hacen, tengan la seguridad de que acudiremos a instancias internacionales, al Parlamento Europeo, al Defensor del Pueblo europeo, para buscar amparo a nuestros derechos. No venimos aquí a crear enfrentamientos, a alterar la convivencia o la paz social. Como establece el artículo 10 de la Constitución española, la dignidad de la persona, los derechos inviolables que le son inherentes, el libre desarrollo de la personalidad, el respeto a la ley y a los derechos de los demás son fundamentos del orden político y de la paz social. Porque no hay paz social si no hay respeto a los derechos y libertades fundamentales. Es lo que les solicitamos. Devuelvan las cosas al estado donde no debieron salir nunca, acepten y legislen la enseñanza bilingüe. Los ciudadanos de Cataluña se lo premiarán.

Muchas gracias, señor presidente.

(*Aplaudiments.*)

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Irene Rigau.

(*Pausa.*)

Senyora diputada, pot començar.

La Sra. Rigau i Oliver

D'acord. Senyor president, senyors i senyores diputats, senyor conseller, senyors promotors de la iniciativa legislativa popular, senyor Caja, amb respecte per l'exercici que el grup promotor ha fet de la previsió estatutària que reconeix el dret als ciutadans de Catalunya a promoure i presentar iniciatives legislatives al Parlament de Catalunya, amb respecte, sí, però també amb un rotund convenciment que el que se'ns acaba d'exposar no s'ajusta a la legalitat vigent a Catalunya i que el seu contingut atempta contra els valors que defineixen l'escola catalana. És amb aquest convenciment que passo a defensar en nom de Convergència i Unió la no-tramitació d'aquest projecte.

El senyor Caja, amb molt d'èmfasi, ens ha exposat una teoria, però no ens ha defensat l'articulat de la llei que el Parlament avui tracta. Perquè què és el que se'ns proposa avui a través d'aquesta llei de deu articles? Se'ns proposa canviar el model lingüístic de l'escola catalana. A l'article 2.2 se'ns proposa que per a l'ensenyament primari es creïn grups segons la llengua materna, sigui catalana o castellana; se'ns proposa diferenciar les matèries en matèries importants i no importants –no cal que els digui en quina llengua es proposa que se n'ensenyin unes i les altres–; se'ns proposa, a l'article 2.2, crear guetos on s'utilitzi com a llengua vehicular de l'ensenyament les llengües no oficials de la nova immigració vinguda a Catalunya.

Què se'ns proposa en aquesta llei, en aquest projecte, en aquesta iniciativa per a l'ensenyament secundari? A l'article 5.1 se'ns proposa un calendari lectiu que compati amb un 50 per cent en català i en castellà, no sabem si formulats en mesos, en dies o en hores. A la postobligatòria se'ns proposa estendre la llibertat de càtedra a l'aplicació de l'ús voluntari de la llengua, molt més

enllà de qualsevol interpretació que amb relació a la llibertat de càtedra hagi fet mai el Tribunal Constitucional. Què ens proposa a les universitats, a l'article 9? Que es creï un línia catalana i una línia castellana.

I tot això es clou amb una nova política de professorat al darrer article. Se'ns proposa per al professorat de Catalunya el següent: que la llengua deixi de ser un requisit indispensable per exercir el magisteri i la docència a Catalunya, i que s'estableixin convenis des del Ministeri d'Educació i Ciència de Madrid amb els ministeris d'educació dels països de les llengües no oficials a Catalunya per tal de poder tenir professors a Catalunya que ensenyin en xinès, en mandíng, en amazic, en àrab, etcètera, l'ensenyament del infants de primària.

En definitiva, en aquest articulat que avui estem estudiant i analitzant se'ns proposa desoir aquell savi consell que Artur Martorell va formular i que tan sovint hem repetit en aquesta cambra, un consell compartit per molts catalans –pares, mestres, pensadors, polítics–, quan ens deia: «No separeu els nens per raó de llengua.» I amb aquest principi, fins avui, aquí havíem coincidit tots els partits d'aquesta cambra, i seria de desitjar que avui aquest consens continués.

Estem davant d'una proposta que no es formula per anar a favor del castellà, perquè no cal; la presència del castellà al nostre sistema educatiu està reglada i garantida. Estem davant d'una proposta que va en contra de l'escola catalana. Què s'ha volgut qüestionar avui aquí amb aquest text i amb el parlament que hem escoltat? S'ha volgut qüestionar la idea i el sentiment que Catalunya és un poble i que té una llengua pròpia. S'han volgut qüestionar les dificultats existents per garantir la preservació de la llengua catalana, el seu ús, la seva projecció i el seu prestigi.

No es vol reconèixer que la política lingüística de la Generalitat s'ha fet amb molta cura de no afectar la convivència de la societat catalana. No es vol reconèixer que la immersió lingüística és el producte d'una voluntat política –en el cas de CiU, inequívoca– i del treball pedagògic de molts i molts ensenyants i de la complicitat positiva de molts pares i mares. No es vol reconèixer que la immersió lingüística, que ha estat aplicada a les escoles catalanes, ha esdevingut en els darrers vint-i-cinc anys a casa nostra una tècnica pedagògica que ha permès a molts joves adquirir una nova llengua sense perdre l'estimació per la llengua familiar.

Senyors promotors de la iniciativa, amb la seva aposta per l'educació en llengua materna volen enfrontar els individus, les persones, en contra dels drets col·lectius. Senyor Caja, la Catalunya d'avui no és la Catalunya del «Manifiesto de los 2.300», aquell *manifiesto* de Jiménez Losantos que vostè coneix tan bé, en contra del català, que es va presentar als inicis dels anys vuitanta. Defensar, com fan en aquest projecte, que l'ensenyament en llengua materna s'ha d'estendre a Catalunya a les tres-centes llengües que es parlen avui al país, independentment que siguin oficials o no, porta a la defensa d'una escola babel·lica. Vostès diuen: «Abans babel·lica que catalana.» Per superar la suposada discriminació

del castellà, prefereixen la segregació social. Aquest no serà mai el nostre model.

Des del vessant pedagògic, què ignora aquest text i què amagaven les seves paraules? Ignora que, quan es presuposa i s'afirma que la llengua castellana està excloua de l'àmbit escolar, es menteix. I s'ignora que el compliment de l'objectiu d'aconseguir el domini del català i del castellà és una realitat contrastable. Que l'anàlisi de les competències bàsiques en l'àmbit lingüístic avaluades pel Consell Superior d'Avaluació –i ara jo li'n diré els anys, senyor Caja–, l'any 2001, el 2003, el 2005 i el 2007, a l'educació primària, demostra que en lèxic, entonació, fonètica i velocitat lectora la diferència entre el català i el castellà no és significativa. I que els estudis relatius a l'educació secundària, del 2002, del 2004 i del 2006, demostren que en comprensió, discurs i correcció els resultats són equivalents.

Què ignoren, el seu discurs i el seu text? Que en la selectivitat, en les proves d'accés a la universitat, tradicionalment i amb una sèrie que ve dels anys noranta, la nota de llengua i literatura castellanen ha estat tradicionalment superior a la catalana; s'imaginin que fos al revés? Ha volgut ignorar, senyor Caja, que en l'informe PISA 2006 es demostra amb uns resultats que no ens satisfan, d'acord, però es demostra que en comprensió lectora aquests alumnes que a Catalunya estan educats amb un sistema que vostè no vol que continuï, es demostra que aquests alumnes estan per sobre de la mitjana europea. I no és «baladí»: 460 punts a Espanya, 477 Catalunya. I també es demostra plenament que l'ensenyament en llengua materna no és determinant en l'èxit escolar. Com s'explica que Andalusia estigui molt per sota de Catalunya, si allà no hi ha cap bilingüisme? Ni a Cantàbria, ni a tantes altres regions espanyoles. Senyor Caja, ensenyar en llengua materna no és sinònim d'èxit escolar.

A Catalunya li ha costat molts anys establir legalment el català com a llengua vehicular, molts han estat els recursos dels governs socialistes i populars, però també moltes van ser les sentències favorables a l'estructura curricular de les llengües establertes pel Govern de la Generalitat. El Tribunal Suprem de Justícia de Catalunya, el Tribunal Suprem, el mateix Tribunal Constitucional, a la mateixa sentència de l'any 94 que vostè cita, van avalar declaradament que la part essencial del model és correcta. Per què ara, avui i aquí se'ns presenta aquesta iniciativa? No volem creure, de cap manera, que les declaracions i els propòsits de la ministra Cabrera amb relació als reials decrets i tot el tema de la tercera hora, o el fet d'haver dubtat que els nois d'Olot dominin adequadament a Catalunya el castellà, poden haver ajudat a obrir la porta a iniciatives com aquesta, que persegueixen trencar el consens històric que en el Parlament de Catalunya hi havia hagut.

Esperem avui, en aquest debat, que la posició del Partit Socialista sigui clara, diàfana, al costat del que preveu l'Estatut, al costat del model de l'escola catalana, en què el català és la llengua vehicular. I ens entristeix saber que el Partit Popular votarà a favor d'una proposta que en cap moment podrien defensar a la resta de l'Estat. S'imaginin el senyor Rajoy demanant que a Madrid l'ensenyament primari sigui fet en llengua

no oficial a les minories dels nouvinguts? S'imaginem això? Allò que demanen per a Catalunya no s'atreixeix a demanar-ho per a Espanya.

Perquè s'ha demostrat, i nosaltres ho defensem amb tota contundència, s'ha demostrat que el programa d'immersió és el projecte educatiu més eficaç per fer ciutadans competents en les dues llengües. Ho han demostrat les escoles pròpies, els estudis, les tesis doctorals i un informe que el senyor Caja avui s'ha descuidat: el que va emetre la Comissió de Comunitats Europees, que asseynalava d'una manera clara la bondat del nostre model per promoure el multilingüisme.

El futur, senyors promotors d'aquesta iniciativa, no és el bilingüisme. El repte, el futur de l'escola catalana, que ho ha de ser en llengua i en continguts, és garantir un domini multilingüístic que incorpori com a mínim el coneixement suficient d'una tercera llengua. Aquest és el repte actual, i a més a més de ser un desafiament és una previsió estatutària.

Senyors i senyores diputats, senyors promotors, Convergència i Unió anuncia el seu vot contrari a la tramitació d'aquest projecte, ateses les consideracions fetes, i també perquè d'una manera clara no s'ajusta a l'Estatut d'autonomia. No s'ajusta al seu article 6, on es reconeix el català com a llengua pròpia; no s'ajusta a l'article 21, on es fixen els drets i deures en l'àmbit de l'educació. No es reconeix i no es fixa en l'article 32, on es regulen els drets i deures del coneixement i ús de les llengües. Tampoc té en compte el que preveuen l'article 35, on s'estableixen els drets lingüístics en l'àmbit de l'ensenyament, i l'article 44, on es declaren els principis rectors de l'educació.

Les raons polítiques de model de societat són clares. Qui vulgui un poble agermanat per una llengua, amb el ple respecte a les llengües familiars i a la cooficialitat del castellà, sap que el nostre model és bo. Per tant, les raons polítiques de la defensa d'aquest model, les pedagògiques, on ha quedat més que clar que l'ensenyament en llengua materna no és sinònim d'èxit escolar, però també d'una manera clara les raons jurídiques que acabem d'exposar, per la seva inadequació a l'Estatut de Catalunya, àmpliament referendat pel poble català, fan que aquesta proposta d'iniciativa legislativa, pel nostre grup, no hagi de prosperar.

I fem aquesta petició i aquest posicionament convençuts que l'escola catalana a Catalunya ha agermanat tantes i tantes persones vingudes de fora i nascudes aquí; que ha estat garantia de promoció personal i social de tantes persones, i que la immersió lingüística ha portat a tants i tants barris de Catalunya, que la llengua catalana no hi tenia presència, el ple coneixement i el ple domini, i que ha enriquit totes i cada una d'aquestes famílies, ha enriquit aquestes persones i s'ha enriquit com a poble. I ho ha fet des del respecte, des de la tolerància, des d'un saber fer, amb la progressivitat que ha marcat aquest model. I alertem també d'aquests canvis de posició per interessos purament electorals, i ens sap greu que la presència d'un nou grup polític a la cambra trenqui el consens que sempre havia hagut –i em refereixo, lògicament, al Partit Popular– en aquest aspecte. Ho fem convençuts que el model d'escola catalana que Conver-

gència i Unió ha ajudat d'una manera clara a construir és bo, com hem dit, per a cada una de les persones i és bo per a la cohesió del país. Ho fem convençuts que la continuïtat de Catalunya com a nació està estretament lligada i vinculada al futur de la seva escola i al futur de la seva llengua. I aquest futur el volem compartir amb tots els ciutadans de Catalunya, independentment de quina sigui la seva llengua familiar. I aquest futur el volem compartir en català.

Moltes gràcies, senyor president.

(Aplaudiments.)

El president

Te la paraula, en nom del grup parlamentari..., bé, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel grup parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyores i senyors promotors... Senyor Francisco Caja, francament, em penso que s'ha equivocat de to. Debatem la iniciativa legislativa popular sobre l'ensenyament en la llengua materna i el bilingüisme escolar. És hora, doncs, de parlar de llengües, d'escola, d'educació, de família, però també, i sobretot, és hora de parlar del model de societat que tenim al nostre país i del que volem en el futur. També parlarem, inevitablement, de llibertat, de sensibilitats, d'oportunitats, de justícia i de generositat.

L'exposició de motius d'aquesta proposició de llei podem resumir-la en les següents afirmacions: el model lingüístic educatiu implantat a Catalunya, que té el català com a llengua vehicular i de l'aprenentatge a l'ensenyament, provoca la discriminació dels alumnes castellanoparlants, els posa en una posició d'inferioritat social i impedeix el lliure desenvolupament de la seva personalitat. A més, l'exposició de motius també explica que el sistema d'ensenyament a Catalunya priva tots els escolars catalano- i castellanoparlants de l'aprenentatge de la llengua castellana, cosa que els perjudica en la seva formació. I els arguments que sostenen aquestes afirmacions són: primer, la doctrina de la UNESCO; després, l'informe PISA, i en tercer lloc, el poc domini del castellà que tenen els alumnes.

Comencem pel primer. És cert que la UNESCO assegura que els nens se'n surten més bé si tenen una educació bàsica en la seva pròpia llengua, i que també diu que els nens que aprenen en una altra llengua reben el missatge que la seva llengua materna és inútil i que si volen tenir èxit intel·lectualment no l'han de fer servir. La trampa que fan els signants d'aquesta iniciativa legislativa popular és que no diuen que quan la UNESCO fa aquestes afirmacions està parlant de llengües minoritàries, llengües no gaire usades i, sobretot, llengües de països colonitzats que no tenen qui les tuteli i que estan sota governs que les menystenen. I, francament, no acabem de veure que aquest sigui el cas de la llengua castellana, no acabem de veure que el castellà sigui una llengua

poc parlada, ni que no tingui qui la defensi ni qui la glorifiqui, ni creiem tampoc que la majoria dels seus parlants necessitin ser convençuts del valor de conèixer-la i de transmetre-la als seus fills. És a dir, els proposants fan trampa quan presenten la llengua castellana com una llengua minoritzada. Es necessita valor.

Un segon argument manipulat de l'exposició de motius és l'informe PISA. Per demostrar que com que el castellà no és la llengua vehicular de l'ensenyament els alumnes castellans tenen més dificultats que els catalans, els signants de la proposició mostren unes dades de l'informe PISA 2003 segons les quals el fracàs escolar dels alumnes catalanoparlants és del 18,6 per cent, i el fracàs dels castellanoparlants, del 42,6 per cent. Són sorprenents, aquestes dades, primer, perquè l'informe PISA mesura capacitats, i no pas el fracàs escolar. L'any 2003 es va mesurar la capacitat dels alumnes de quinze anys –que, per tant, encara no han acabat i no se sap si fracassaran o no al final– en matemàtiques. I en segon lloc, és sorprenent perquè en l'informe PISA no hi ha cap *input* que mesuri, ni a Catalunya ni enlloc on es fan les proves, la llengua primera dels alumnes. El que sí que diu l'informe PISA és que els alumnes catalans tenen més bons resultats que la mitjana espanyola, o sigui que el nostre sistema no deu ser tan dolent.

I el tercer argument fraudulent: el poc domini de castellà que tenen tots els alumnes en acabar l'escolarització. L'Estatut, a l'article 35, garanteix que en finalitzar l'ensenyament obligatori els alumnes, sigui quina sigui la seva llengua primera, han de tenir la mateixa competència oral i escrita en les dues llengües oficials; «la mateixa competència», diu. Doncs, mirin, reconec que això no es compleix. Els alumnes, tots, dominen més el castellà. Per què? Doncs, perquè l'escolarització només és una part de l'educació. En l'educació hi intervenen, a més de l'escola, altres agents, com ara la família, els esports, els clubs, els amics, els mitjans de comunicació i, evidentment, tot el que fa referència a l'oci. I vostès saben molt bé que la llengua que hi domina és el castellà. I vostès saben molt bé que, en el cas de Catalunya, ni la immersió lingüística aconsegueix que la mitjana de la població estigui exposada equilibradament a les dues llengües en qüestió.

És el cas, aquest que dic, per exemple, de la filla de Saka Kingolo –li varen fer una entrevista. És un senyor del Congo que fa dinou anys que és aquí, que explica que va aprendre català per enriquir-se culturalment. Aquest senyor explica que la seva filla, que té quatre anys, parla castellà i que ningú no n'hi ha ensenyat, evidentment.

Doncs bé, basant-se en aquests arguments tan particulars, l'articulat de la proposició de llei té, entre d'altres, els següents articles que volem destacar.

L'article 2.1 diu: «Els nens» –i les nenes, també– «tenen dret a rebre l'ensenyament en la seva llengua materna.» És veritat, i aquest dret ja el garanteix la Llei de normalització lingüística.

I més endavant, a l'article 3.1 pel que fa a primària, i el 5.3 pel que fa a secundària, els proposants diuen que «en zones i en casos en què la demanda ho justifiqui, es podran crear grups d'educació en què s'utilitzi una llen-

gua vehicular que no sigui l'oficial». Tot i que vostès no proposen explícitament escoles separades, el cert és que, si s'apliqués la seva proposta, tindríem un sistema escolar de segregació, absolutament contrari a la cohesió social que nosaltres defensem. Les segregacions, mirin-s'ho com vulguin, sempre estan condemnades al fracàs. I encara: vostès saben molt bé que aquesta proposta és totalment inviable. Saben quants professors –de quantes llengües estem parlant?– necessitaríem per fer-hi front? Sí que ho saben.

I l'article 10 pretén textualment que la llengua –entenem que es refereix a la llengua catalana, eh?– no sigui un requisit indispensable per exercir el magisteri a Catalunya. Aquesta pretensió és realment antinatural. Tothom sap que els mestres de primària, tots, han de fer llengua, i que els de secundària també, tots necessiten un bon domini de les llengües. Com es pot pretendre exercir de docent sense conèixer a fons la/les llengües? És molt estrany.

Esquerra, no cal dir-ho, votarem en contra d'aquesta iniciativa, perquè apostem, com sempre hem fet, pel model d'immersió lingüística que es fa a les escoles catalanes des del 1983. És un sistema del qual estem molt orgullosos, un sistema sense precedents en una nació sense estat propi, com és Catalunya, un sistema que s'ha demostrat eficaç i que ha rebut l'aplaudiment de la Comissió Europea. I optem per aquest model, que està plenament consolidat, com una aposta decidida per al futur, i ho fem més convençuts que mai per dues raons.

En primer lloc, perquè ens agrada la filosofia, el sentit i la finalitat del model d'immersió lingüística. Quina filosofia? Doncs, la de la cohesió, la de la integració, ras i curt. Només la immersió lingüística ens permet evitar fractures socials, perquè només la immersió lingüística garanteix que tots els escolars de Catalunya tinguin el mateix nivell de català, sigui quina sigui la seva llengua primera, vinguin d'on vinguin, cosa, evidentment, que els assegura la igualtat d'oportunitats i la plena capacitat d'exercir els seus drets. I per nosaltres, la cohesió, la garantia d'aquesta no-discriminació, és un dret irrenunciable, és la marca de la nostra societat, la que la fa diferent de les altres.

De fet, tot el nostre sistema educatiu va encaminat, a través de la llengua, a afavorir la integració dels nens i nenes i joves. D'aquí ve que a l'escola disposem dels plans de llengua, interculturalitat i cohesió social, que consten de les aules d'acollida, dels centres integradors i dels plans educatius d'entorn. Tots aquests plans, totes aquestes eines per integrar, per no marcar, per no discriminar, no marginar. Integrar sempre a partir del respecte a totes les llengües que conviuen al nostre país. Nosaltres pensem que és una sort disposar de la riquesa lingüística que tenim, entre dues-centes i tres-centes llengües que es parlen ara mateix aquí a Catalunya.

És hora d'entendre d'una vegada que el món serà, que de fet el món ja és, no dels bilingües, sinó dels tri-, dels quadrilingües. És per això que a l'escola la incorporació d'una tercera llengua –normalment l'anglès– s'avança en alguns casos a educació infantil i que ja es treballa per incorporar una quarta llengua a secundària. Més

llengües, més estímul de la intel·ligència, més obertura de ment, més preparació, més èxit. Però sobretot el món serà dels qui entenguin que les llengües enriqueixen i que és responsabilitat de tots donar a les llengües l'oxigen i les circumstàncies favorables perquè puguin ser un patrimoni viu per compartir amb naturalitat –amb naturalitat– entre tots els membres de la societat.

I això enllaça amb la segona bondat de la immersió lingüística. A més d'assegurar el coneixement, n'ha d'afavorir l'ús. I aquí sí que no ens n'acabem de sortir, i és preocupant, perquè l'ús social, l'existència d'usuaris de la llengua, és el que garanteix vida, potència i poder creatiu a les llengües.

Deixeu-me insistir en un punt de què ja s'ha parlat, però ara que som a tocar de Nadal... Dèiem: «L'escola representa només el 25 per cent del contacte que té un nen o una nena amb la llengua d'aprenentatge; la resta, el 75 per cent, és un temps sotmès al mercat i a la família.» I vostès, senyors promotors, saben perfectament que qui talla el bacallà lingüístic a casa nostra en el sector de l'oci per a nens i joves és majoritàriament el castellà. Parlo de pel·lícules, si volen, de contes, de llibres... Parlem de jocs electrònics –de les maquinetes, eh? No demanin jocs electrònics en català als reis, eh?, que són màgics, però miracles, no. No n'hi ha ni un. No hi ha ni un joc, de la marca Nintendo, per exemple, que sigui en català, eh? I si parlem, si volen, de jocs d'ordinador, el 5 per cent són en català –només el 5 per cent. Si són nens més petits, n'hi han més; a mesura que els nens van creixent, el percentatge disminueix. Ja veuen quin desequilibri. I això debilita la llengua catalana i l'asfixia.

Per això necessitem continuar aplicant el model d'immersió lingüística, per garantir el coneixement generalitzat del català, que és imprescindible per assegurar-ne després l'ús i, per tant, la plenitud. Perquè estem convençuts que vostès estan d'acord que la diversitat –com més llengües, millor– i totes en plena forma és intrínsecament un valor. La diversitat de llengües actives, fortes, sempre és un motiu d'alegria i un estímul per a qui no té por de conèixer-les.

Al començament he dit que parlaríem de llengües, però també de sensibilitat i de generositat. I, ja que vostès a la proposició de llei també parlen de la llibertat de càtedra, permeti'm, senyor president, que llegeixi un fragment d'una carta que un professor de filosofia andalús va enviar a un professor amic meu d'aquí –entre col·legues, eh? Llegiré el fragment en què aquest professor andalús explica la incorporació al seu nou centre.

Diu: «El fet és que va ser una sorpresa per a tots que un andalús acabat d'arribar fos el seu company de claustre, però l'acollida va ser molt bona. Crec que una de les millors coses dels catalans és que valoren moltíssim l'esforç d'una persona per adaptar-se, t'obren les portes, i a més, quan van veure que des del primer dia feia les classes en català, cosa que em va suposar un plus de fatiga, m'ho van agrair molt, i els alumnes també.» I després diu, el professor aquest: «Si un dia a classe la llengua em limita, canvio al castellà una estona, i així els meus alumnes no pateixen les meves limitacions. De fet, diuen que el meu accent castellà, marcadament

andalús, els agrada molt. En fi» –acaba el professor–, «que estic molt content de tot plegat, dels alumnes, dels companys, del país.»

No cal dir que aquest professor ha entès que les llengües sumen, que no resten mai, i ha entès que també els castellanoparlants han de ser-hi a defensar el català. S'ha volgut integrar, sentir-se aquí amb tots els drets, arrelat on ara viu, a través de la llengua del seu nou país. Perquè integrar-se, senyores i senyors diputats, senyors promotors –i els agraeixo moltíssim l'atenció–, integrar-se, dic, és això: no quedar-se a la porta, voler entrar a dins.

Gràcies, senyor president.

El president

Passem ara al torn dels grups parlamentaris. Té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Daniel Font.

El Sr. Font i Cardona

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats... Señor Caja... La proposició de llei que tractem avui sobre bilingüisme escolar i el dret a l'ensenyament en la llengua materna ha estat presentada mitjançant el procediment d'iniciativa legislativa popular, com tots sabem. Des d'un punt de vista formal, en primer lloc, en volem felicitar els impulsors per dues raons: la primera és per la feina indiscutiblement feta, encara que sigui pel temps esmerçat, en la defensa de les seves opinions i de les seves posicions; la segona és per creure en un mitjà parlamentari per a la presentació de les seves propostes, i això diguem-ne que diu a favor de vostès.

En la nostra manera de veure-ho, la proposta que porten a aquest Parlament gira entorn d'unes poques afirmacions que voldríem comentar, que volem comentar. Aquestes afirmacions estan contingudes en la proposta escrita presentada, però també en l'anàlisi prèvia, feta pel grup proponent, sobre el mateix tema. Bàsicament afirmen, diuen vostès: primer, «el coneixement de la llengua castellana de l'alumnat de Catalunya és notablement inferior al coneixement de la llengua castellana de l'alumnat del conjunt d'Espanya», parlem pitjor el castellà, diuen vostès; segon, «es produeix una vulneració de drets, relacionada principalment amb el dret a rebre l'ensenyament en llengua materna», afirmen; tercer, «les tècniques educatives que utilitza el sistema educatiu de Catalunya no són adequades», i es proposen unes altres tècniques, i quart, es fan diverses afirmacions, com alguna que s'ha dit... «Per a l'exercici del magisteri no cal el requisit del coneixement d'ambdues llengües», «en totes les universitats es garantirà l'existència de dos grups, un en cada llengua oficial en cadascuna de les assignatures», etcètera, un conjunt d'afirmacions d'aquest estil.

Dit això, senyors i senyores diputats, senyor Caja, voldríem fer les reflexions que els dèiem.

Primera reflexió sobre la proposta general. Afirmem que no és cert que hi hagi diferencial comparatiu en coneixement del castellà a Catalunya amb relació al coneixe-

ment del castellà a Espanya; no és cert, no és veritat. En els informes previs difosos pel grup proposant es formulen diferents dades referides al diferencial comparatiu, en una línia de documentar ineficiència de les tècniques educatives relacionades amb el coneixement lingüístic a Catalunya. Hem intentat reconstruir el recorregut de càlcul, senyor Caja, de cadascuna de les dades aportades, però no hem pogut, no ha estat possible; no s'ha pogut reconstruir perquè no hem trobat una explicació racional del càlcul o del recorregut de càlcul.

En canvi, sí que hem anat a les fonts que vostès mateixos citen, que són l'Instituto Nacional de Calidad y Evaluación, del Ministerio de Educación, i el Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu de Catalunya, de la Generalitat de Catalunya, hem anat als dos llocs, i el resultat és sorprenent, és realment sorprenent. Consultades les fonts i les dades que aquestes fonts subministren, una a una –les hem consultat totes–, les dades reals, sense cuina, són realment diferents. Es demostra una identitat gairebé matemàtica –gairebé matemàtica– del coneixement del castellà a Catalunya i a Espanya; no hi ha diferència apreciable entre percentatges, salvant excepcions, òbviament, no n'hi ha. És a dir que els alumnes de Catalunya i Espanya tenen els mateixos nivells de castellà en l'educació primària i en l'educació secundària, els mateixos nivells.

Els ho diré; encara que això és cansat, però els ho diré, perquè em sembla que s'ha de dir. INCE, «Informe y diagnóstico general del sistema educativo. A los catorce años, comprensión lectora del castellano»: Catalunya, 217 punts, per sobre de Balears, Castella - la Manxa, Extremadura, Múrcia, Navarra, València i altres. Gramàtica i literatura castellanos, exactament el mateix: Catalunya, 215 punts, per sobre de Múrcia, Navarra, València i d'altres, no? Un altre informe de l'INCE, un altre, «Informe de evaluación de la educación primaria, año 2003» –el deuen conèixer–: «Conocimiento de la lengua castellana, comprensión»: Catalunya, 63; Espanya, 63; «comprensión oral»: Catalunya, 57; Espanya, 59 –una mica més, aquí–; «comprensión escrita»: Catalunya, 63; Espanya, 63; «comprensión escrita de texto literario»: Catalunya, 63; Espanya, 63 –escolti, és que és idèntic!–; «expresión escrita»: Catalunya, 71; Espanya, 71. Aquestes són les dades. Vostè ens parla d'excepcions, però les dades són aquestes.

En l'educació secundària hi ha resultats semblants, que estan a disposició... Les dades de l'INCE són el resultat d'unes proves de castellà homogenies que s'apliquen al conjunt d'Espanya, en què col·labora tothom i que, per tant, són plenament comparables.

Dades del Consell Superior d'Avaluació Educativa. Les dades del consell avalen una altra tesi: que, a més de la identitat del coneixement del castellà a Catalunya i Espanya, el nivell de coneixement intern, és a dir, Catalunya endins, del català i del castellà és també igual, tant en l'educació primària com en l'educació secundària. Els donaré dues dades més, per no cansar més. Comprensió textual literal: català, 72; castellà, 72. Comprensió textual interpretativa: català, 75; castellà, 76. Correcció lingüística: català, 71; castellà, 68. En tinc tota una pàgina sencera, no els cansaré més, però la dinàmica és aquesta.

Com es pot veure de nou, amb algunes excepcions, es tracta de xifres pràcticament idèntiques, un punt més, un punt menys, realitzades a partir de proves comunes, cap situació diferencial significativa. I és clar que l'extrapolació i la cuina poden portar a documentar gairebé qualsevol cosa o qualsevol tesi, però les dades correctes, objectives i directament aplicables al tema que ens ocupa són les que diem nosaltres, són aquestes, i aquestes són les dades oficials dels organismes oficials.

Segona reflexió sobre el projecte general, sobre el dret a l'ensenyament en la llengua materna. Afirmem que el dret al primer ensenyament en la llengua materna està garantit per la legislació vigent quan la llengua materna és una de les dues llengües oficials –una de les dues llengües oficials. Les famílies poden acollir-se a aquest dret, i el sistema educatiu té l'obligació d'habilitar un ensenyament específic, i això és així. La Llei de normalització lingüística va optar per no separar l'alumnat en centres diferents per raons de llengua, i també va apostar per unes tècniques educatives que en garantissin el ple coneixement en funció de l'experiència i els resultats. La base social d'aquestes opcions va ser sempre la confiança en el sistema educatiu i l'acord de les famílies, confiança en el sistema i acord de les famílies. I, en qualsevol cas, la legislació garanteix que, quan uns pares demanen que els seus fills rebin classes en castellà, els centres han d'assegurar que els infants d'educació infantil i del cicle inicial d'educació primària siguin escolaritzats en aquesta llengua, mitjançant atenció i suport i material específic. Els mestres s'han d'organitzar per assegurar aquesta funció quan se'ls ho demana, i els serveis territorials n'han de garantir el compliment.

Cal dir que ara per ara, però, existeix una confiança generalitzada en les propostes del sistema educatiu de Catalunya en aquesta qüestió i en aquest moment, i que l'evolució de les tècniques educatives apunta a un major rigor, però també a un major dinamisme i una major flexibilitat i a una major adaptabilitat.

El nord, quin és? El nord del sistema educatiu en aquest sentit és, primer, garantir el ple coneixement de les dues llengües oficials –primer nord. Segon nord, avançar significativament en el ple coneixement d'una tercera llengua –ja s'ha dit. Tercer nord, normalitzar l'ús de la llengua catalana. I quart nord, donar suport a l'alumnat que utilitza una llengua habitual diferent de les oficials, que n'hi ha, i molts, com vostès deuen saber. Aquest és el nord.

També cal dir, quant a drets, que el model lingüístic en l'àmbit escolar emana fonamentalment de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, articles 6, 32, 35 i 143. Volem fer notar que l'Estatut no es cita en cap moment en la proposta de vostès, i en canvi és la matriu generadora de drets sobre aquest just tema, no? I també que la Llei de política lingüística, per la seva significació, en el seu article 21.2, diu textualment –i l'hi vull llegir pel tema que vostè planteja– que «els infants tenen dret a rebre el primer ensenyament en llur llengua habitual, ja sigui aquesta el català o el castellà». Això és el que diu la llei i aquest és el marc legal de què ens hem dotat, no?

Es parla de llengua habitual i no de llengua materna per una raó ben simple, no? A Catalunya tenim inventariades en aquest moment més dues-centes cinquanta llengües maternes d'ús habitual: l'inuktitut, el sami, el shuar, l'amazic i moltes i moltes i moltes altres llengües. Tenim un alumnat procedent de la immigració estrangera recent, que suposa ja un 12,5 de la població escolar, i consegüentment un mapa de llengües realment complex al país i a l'escola, no? Diem això perquè segurament la nova situació que genera el flux general de migracions obligarà a repensar les polítiques en aquest àmbit, a tots. És possible que estiguem caminant cap a una situació realment nova i, en comptes de normalització lingüística, hàgim de començar a parlar de normalització multilingüística, oi? En aquesta línia apunten els treballs d'Albert Branchadell, professor de traducció i interpretació, i apunta també el concepte de trilingüisme que promou el Govern. I al davant, en aquesta línia, ens van altres indrets del món. Ens va al davant el *melting pot* nord-americà o la realitat de les principals ciutats europees actuals. Ells ja ens van uns anys endavant en aquesta línia, no?, analitzant aquesta problemàtica.

Tercera reflexió, sobre les tècniques educatives que s'utilitzen, que és un dels punts crucials de la seva proposta. Cal dir que les tècniques educatives no són úniques ni permanents; depenen fonamentalment dels resultats. Quant a llengües, vostès saben que a Catalunya hem experimentat diferents procediments per assegurar objectius; deuen recordar la tècnica de la pissarra, de la doble escriptura a la pissarra i d'altres, no? Finalment, s'imposen les tècniques que aconseguen què. Doncs, que aconseguen efectivitat, és a dir, les que eviten discriminar i alhora aconseguen resultats, no? L'aprenentatge de llengües està relacionat amb la idea de viure en una llengua –viure en una llengua–, sobretot quan l'entorn no assegura el contacte social per altres vies.

I, per tant, afirmem de nou: les tècniques que s'utilitzen són el resultat de l'experiència i compten amb l'aprovació del Govern, de la comunitat educativa i de les institucions internacionals; també de les institucions internacionals, com ara li diré. Però les tècniques no s'han de considerar inamovibles, senyor Caja –en això té raó vostè–, o estàtiques, que no es mouen, sinó dinàmiques, en funció dels resultats. Estem contra la sacralització i el transcendentalisme en aquest tema. Les tècniques són això, solament tècniques, que assegurin resultats, i per tant, si es demostra l'eficàcia d'altres formats tècnics, també són susceptibles de ser considerats. Qualsevol evolució de les tècniques que s'apliquen hauria de sorgir, però –compte–, de l'experiència i de la contrastació i comptar amb el suport de la comunitat educativa i comptar amb el suport, fonamentalment, de les famílies.

Sobre la unitat civil, cal dir que del conjunt de propostes que es fan en la proposició inferim un risc que no hem de córrer; és el risc de caure en la discriminació i en la divisió de la xarxa escolar. L'aposta del Govern, del Grup Socialistes, del grup de l'Entesa i creiem que d'una gran majoria de la població és un sol sistema educatiu integrat, una sola xarxa escolar. No compartim cap mesura, indicació o tendència que apunti a la idea

d'una doble xarxa escolar. De la mateixa manera que no dividim l'alumnat per raons físiques o ètniques o de color o de qualsevol altre tipus, tampoc el podem dividir per raons de llengua, i en això deuen estar d'acord. Fonamentalment, perquè acadèmicament és ineficaç i perquè políticament atempta contra la unitat civil. La doble aula dins del centre, la doble línia escolar i la segregació apunten en aquesta línia. Creiem que aquest no és el camí, el sistema educatiu i l'ensenyament de llengües han de servir la unitat civil i la cohesió social, i no la discriminació.

Sobre la correlació amb el fracàs escolar, quant a una eventual correlació entre aprenentatge de llengües i fracàs escolar, realment, no hi ha cap indicatiu en aquest sentit. Algun dels càlculs previs realitzats pel grup proponent, si no ho entenem malament, parla d'una productivitat escolar diferent segons els grups amb llengua diferent. Per la nostra banda, els responsables educatius ens diuen que no hi ha cap dada que avaluï aquesta afirmació. De fet, aprendre més d'una llengua suposa un estímul de les habilitats de l'alumnat i els prepara per als estudis i per a la vida. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Sobre la correlació amb l'extracció social –acabo, senyor president–, tampoc sembla que tingui a veure, almenys d'una manera directa, amb l'extracció social. Hi ha escoles concretes que són grans exemples de situacions socials adverses, de pobresa econòmica, de taxa d'immigració elevadíssima i que, malgrat tot, presenten èxit escolar i grans resultats. Per tant, no està directament correlacionat. Sap quin és el problema, senyor Caja? El que se'n diu «el capital instructiu global» i «el capital instructiu familiar», és a dir, el triangle sistema educatiu, suport familiar i expectatives sobre l'escolarització. Aquí es cou el fracàs escolar, però no en la relació entre llengua i escola; no és aquest el cas, és l'altre. I segurament hem d'analitzar-ho, i en això estem. Per això estem mirant d'establir alguna iniciativa legislativa.

Acabo senyor president. Sobre les referències internacionals, no els diré res de PISA, ja n'hem parlat moltíssim; sí que li parlaré un moment de la UNESCO i un moment de la Comissió Europea, per acabar.

Sobre la UNESCO, la proposta cita reiteradament la UNESCO amb relació al dret a l'ensenyament en la llengua materna. Els hem de dir que quan la UNESCO parla de llengua materna es refereix a una llengua minoritària en països en què la llengua oficial és l'única present en el context social. No és el cas de Catalunya, en què hi ha dues llengües oficials, i una d'elles és més present que l'altra de manera massiva a tot arreu del nostre context, i qualsevol ciutadà la pot trobar de manera intensiva i majoritària a tot arreu. La referència a la UNESCO és, per tant, irreal i abusiva en aquest cas. No ens toca, no és això.

Sobre la Comissió Europea, com a últim comentari, en la proposta no cita l'opinió de la Comissió Europea. La Comissió ha elogiat la política d'ensenyament lingüístic emprada en el sistema educatiu de Catalunya, com a exemple de ponderació i d'eficàcia en regions en què es parla més d'una llengua. Ha pres posició el Grup d'Alt

Nivell sobre Multilingüisme, a través d'un informe final, fa unes setmanes, que sobre llengües minoritàries –tres línies– diu: «En aquest context, cal referir-se al *know-how* aconseguit en les escoles de Catalunya i altres comunitats, on s'han desenvolupat mètodes sofisticats i programes de formació especial durant dècades. És ben clar que aquests mètodes haurien de ser divulgats per tota la Unió per resoldre el bilingüisme passiu, la gestió dels conflictes lingüístics i la gestió del...

El president

Senyor Font...

El Sr. Font i Cardona

...multilingüisme en companyies i a l'Administració pública i en tots els territoris de la Unió.

Per acabar, senyor president, per sort –per sort–, la situació avui a Catalunya és de «bilingüisme perfecte» en terminologia europea, en la societat i en els àmbits escolars. Davant d'aquesta situació aconseguida, en què la llengua no és un problema social i tampoc es percep com un problema social, l'objecte de la proposta de vostès perd sentit, perquè el bilingüisme ja existeix en la mateixa societat, i també en el sistema educatiu, i perquè el dret a l'ensenyament en la llengua habitual està plenament garantit per la legislació.

Señor Caja, algunas veces decimos que la construcción del futuro se basa en una voluntad de continuidad y a la vez de cambio. Estas son dos premisas que deberíamos considerar también para la mejora del sistema educativo, y estamos seguros que entre personas bienintencionadas, como suponemos, y comprometidas con su país seguiremos encontrándonos sobre la base de estas premisas...

El president

Senyor Font...

El Sr. Font i Cardona

...con el objetivo de conseguir mejoras tangibles para todos.

Per tant, senyor president, votarem desestimant...

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats, senyor Caja.

El president

Senyora Carina Mejías, té la paraula en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la reforma reglamentària d'aquest Parlament ens ha permès un fet singular; aquesta és la primera que, fruit d'una iniciativa legislativa popular, els promotors d'aquesta tenen l'oportunitat de defensar-la des d'aquesta tribuna. Obrim així el Parlament a la societat, i per això tots ens n'hem de felicitar.

Quisiera saludar a los promotores de esta iniciativa legislativa popular sobre el derecho a la enseñanza en lengua materna y el bilingüismo escolar, que llega hoy a debate parlamentario de la mano de quien ha sido su impulsor, el profesor Francisco Caja, y su organización Convivencia Cívica Catalana. Ustedes vienen hoy aquí a reclamar su derecho a decidir, sin que nadie les pague la pancarta, y lo hacen desde la convicción de la defensa de las libertades individuales, que cada día están más limitadas en Cataluña.

Su propuesta viene avalada por más de cincuenta mil catalanes, que son solo una pequeña representación de la Cataluña real, la que habla castellano y catalán sin conflicto, sin victimismo, la que hoy ha venido aquí a reclamar sus derechos de forma tan democrática, pese a la intención de muchos de silenciarlos. No les negaré que entre los firmantes de esta iniciativa se encuentran militantes del Partido Popular –también de otros partidos, también–, que comparten, junto con buena parte de la sociedad catalana, los objetivos de esta iniciativa, que no es otro que la libertad de los padres para escoger la lengua de escolarización de sus hijos, la libertad lingüística. És això, senyora Rigau, el que defensa el senyor Mariano Rajoy: el dret dels pares a poder escolaritzar els seus fills en la llengua que vulguin. Objectivos que el Partido Popular viene defendiendo ante esta cámara desde que tiene representación parlamentaria, mediante innumerables iniciativas parlamentarias. Por tanto, tenemos el valor probado.

Dicen los expertos que no hay conflictos de lenguas; las lenguas conviven entre sí pacíficamente, siendo unas más útiles que otras. En los usos sociales espontáneos, como el que se da en Cataluña, no suele haber conflicto si no es porque alguien induce al mismo. Me gustaría recordar, por ejemplo, el enorme debate que se produjo el año pasado sobre la inclusión o no de una hora más del castellano en primaria, o profesores que, presentes en esta sala, han sido sancionados por otorgar exámenes en castellano, o sanciones a comercios, o el control lingüístico de los historiales médicos...

El catalán sigue siendo la lengua de la educación, la lengua de las instituciones, la de la Administración, la de la clase política, la de los medios de comunicación públicos que el señor Ferran denunciaba estos días y cuyas declaraciones han levantado tanta polvareda. A día de hoy, el catalán es la lengua vehicular y de aprendizaje en la enseñanza en Cataluña. Impide así el derecho a decidir la lengua de escolarización de nuestros hijos, limitando sus derechos y sus oportunidades e infringiendo el principio, reconocido por la constitución, de libertad lingüística.

Son muchas las razones que nos llevan a votar favorablemente esta iniciativa legislativa popular, básicamente por la esencia de la misma.

La primera, porque no es nueva para nosotros, porque coincide con nuestras convicciones y la tradicional defensa del bilingüismo que ha hecho siempre el Partido Popular, la defensa de la libertad y el derecho de los padres a escolarizar a sus hijos en lengua materna. No hi ha trencament de consens, senyora Rigau; nosaltres estem on estàvem.

La segunda por razones de oportunidad, porque estos días se han publicado numerosos informes nacionales e internacionales que apuntan a que la inmersión lingüística es una –y digo «una»– de las diversas causas de nuestro elevado índice de fracaso escolar. Es el propio informe de la Fundación Bofill, publicado hace escasas semanas, el que afirma que hay un mayor fracaso escolar entre los alumnos castellanohablantes, y por lo tanto es obligación del Gobierno catalán poner remedio.

Una tercera razón apunta a razones pedagógicas, porque, tal y como se ha mencionado aquí, tanto la UNICEF como la UNESCO coinciden en que existen numerosos estudios de investigación que indican que los alumnos aprenden a leer más rápido y adquieren otras aptitudes académicas cuando adquieren sus conocimientos iniciales en lengua materna.

La cuarta razón es la jurídica. El senyor Font diu que tenim garantit el dret a escolaritzar els nostres fills en l'escola que vulguem; ara li demostraré que no, senyor Font. Puesto que el castellano es la lengua oficial del Estado español, es por tanto la Constitución la que garantiza su uso y garantiza y tiene, goza de protección constitucional. Las lenguas oficiales garantizan al ciudadano el derecho a aprenderlo y la libertad de usarlo en sus relaciones públicas y privadas –también en la educación–, sin que quepa ningún tipo de discriminación posible, cosa que ahora no ocurre en la enseñanza en Cataluña, como así lo reconocen reiteradas sentencias judiciales, como aquella que obliga a incorporar de nuevo en el impreso de matriculación la casilla de la opción lingüística, y curiosamente ese mismo impreso... Aquest mateix imprès, senyor conseller, és el que relega a la lletra petita l'opció lingüística d'escolarització dels pares.

Pero las verdaderas razones que hoy traemos aquí y que queremos señalar y que a lo largo de estos años han provocado esta situación son las políticas. Los conflictos de lenguas no los crean las lenguas, los crean los hablantes cuando utilizan la lengua como eje central de la política, cuando la utilizan como instrumento de reivindicación, de imposición y de confrontación política. No hay discriminación alguna de lenguas, sino de hablantes. Y por tanto la situación que se vive en Cataluña produce una clara discriminación de los alumnos castellanohablantes en su momento de escolarización.

La legislación catalana ha situado a la lengua propia –concepto jurídico indeterminado, por otro lado– por encima del rango de lengua oficial, y la inmersión lingüística ha sido el instrumento para excluir a la lengua castellana del uso habitual en la educación, ofreciendo simplemente a cambio... –senyor Font, aquesta és l'opció que vostè ens dona–, una atenció individualitzada..., que constitueix en sí misma una grave discriminación. Han sido muchas las resoluciones judiciales que han dado la razón a quienes justamente reclamaban sus derechos, pero, lejos de reconocerlos, los últimos gobiernos socialistas han incrementado la presión a través del control lingüístico en los horarios o sometiendo a los alumnos a una intensa fiscalización y control de sus usos lingüísticos mediante encuestas que suponen una clara intromisión en la vida privada de las personas,

vulnerando así el derecho a la privacidad, a la intimidad personal y a la familiar.

¿Qué le importa al Gobierno en qué lengua hablan o en qué lengua emiten sus mensajes los jóvenes en los teléfonos, o en qué lengua hablan con los amigos que no son del centro, o con los adultos que conoces..., o amb els companys fora de l'aula? ¿Qué le importa? Es una intromisión intolerable, y la imposición del catalán como lengua vehicular en la escuela implica la imposición de unos derechos colectivos, en detrimento de los derechos individuales de gran parte de los catalanes cuya lengua materna es el castellano.

La población castellanohablante de Cataluña no goza hoy de ningún derecho colectivo, la catalanohablante sí, en un territorio en el que las dos lenguas son cooficiales. Hay, por tanto, una discriminación que legitima la prevalencia de unos hablantes sobre otros y que se justifica con la política lingüística misma y que de una vez por todas nos ha de permitir exigir los derechos, el respeto a las libertades, cumplir con las leyes, también en la educación.

Diu la senyora Roca o parla la senyora Roca del senyor Saoka Kingolo. Miri, aquest senyor no és cap exemple, perquè és militant d'Esquerra Republicana (*remor de veus*), i per tant el seu exemple no es un exemple (*aplaudiments*)...

El president

Si us plau...

La Sra. Mejías Sánchez

...un exemple vàlid.

Aquests dies hem vist com destacats dirigents socialistes han reclamat pluralitat lingüística en els mitjans de comunicació públics de Catalunya. Els hem de felicitar, i així ho fem, senyor Ferran. Però avui tenen una oportunitat única: la d'obrir un debat públic del que està passant en l'educació a Catalunya. Arrencar la crosta nacionalista de l'encotillament lingüístic que té l'educació a Catalunya ha de ser també una prioritat. Hem de fer de la nostra educació una educació més plural, més lliure, més justa, bilingüe i, sobretot –sobretot–, de millor qualitat. Avui tenim l'ocasió de fer-ho. Els emplaceм tots que obrin aquest debat públic.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Senyores... No volia fer-ho, però m'obliguen a llegir l'article 186 del Reglament del Parlament, que diu que «el públic assistent a les sessions del Parlament ha de mantenir sempre silenci i ordre, i no li són permeses manifestacions d'aprovació o de desaprovació, de qualsevol mena que siguin».

Té la paraula el senyor Francesc Pané, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. (*El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.*) El senyor Sirera vol la paraula, per quin motiu?

El Sr. Sirera i Bellés

Senyor president, per agrair-li que hagi recordat aquest precepte del Reglament, però li pregaria, si us plau, que l'apliqui en tots els casos.

El president

Senyor Pané, té la paraula.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Il·lustres diputades, diputats, promotors... Respectem molt l'esforç seu, dels promotors, per fer-nos arribar aquesta proposició de llei per via d'iniciativa legislativa popular. Tot i apreciar-lo, l'esforç, en el que val, sàpiguen que no compartim gens ni el fons ni la forma.

Afortunadament, nosaltres coneixem el nostre país, la seva història recent, la seva sociologia, els seus treballs per mantenir-se cohesionat, tot i les diversitats que ha hagut de comprendre, d'estimar i de convertir en la riquesa pròpia. Qualsevol persona que no fos de Catalunya i que llegís l'exposició de motius i l'articulat d'aquesta proposició de llei creuria que a Catalunya hi ha dues comunitats que es miren amb les celles arrufades i amb els punys tancats, dos móns vivint en una permanent tensió lingüística. El lector inadvertit podria suposar que a casa nostra una part de la població aplica contra l'altra lleis expressament injustes de caràcter segregacionista o etnicista. Com és possible?

Al nostre entendre, la ILP que els promotors ens demanen de debatre no conté pas una voluntat per a la ciència pedagògica, ni encara de reflexió per a la lingüística aplicada. Més aviat arriba amb una càrrega ranciament ideologista. Els parlaments del món debaten sobre política, és clar, i el nostre també, però no hi ha noblesa, no la hi sabem veure, en el debat, si el que es pretén és el sotsobre d'un model de convivència cívica guanyada amb suor d'història. Aquest és el nostre model. Es tracta d'un model lingüístic i de diversitat lingüística que ha merescut amplíssims consensos polítics i populars. No trobem bondat, no la hi sabem trobar, en la intenció d'obrir un esvoranc allà on la gent ha construït una delicada, delicadíssima arquitectura de saviesa col·lectiva.

La proposició es recolza sobre conceptes que estimem erronis, tendents a causar una esquerda en el consens social difícilment assolit. S'hi parla de majories i de minories com si pertanyéssim a un dels països dissortats que es descriuen per les seves tensions ètniques. Som això, per ventura? S'hi assegura que els governs de la Generalitat de Catalunya han imposat una llengua sobre l'altra, com si no fos la llei democràtica la que ordena el nostre sistema d'aprenentatge, també lingüístic, plural i ric. L'exposició de motius de la proposició gosa afirmar que el Govern de la Generalitat ha suprimit *de facto* el dret a la llengua materna, i cimenta aquesta asseveració, que estimem tendenciosa, amb al·lusions esbiaixades i agrament parcials a documents que es refereixen a realitats del món que no tenen a veure res amb nosaltres, per acabar conclouent que a Catalunya, amb la política d'immersió lingüística, en aquest país es conculquen els drets humans. L'argumentari de la proposició de llei conclou insidiosament que Catalunya retarda el procés

d'aprenentatge d'una part dels seus infants i que els condueix al fracàs escolar.

Sostenim que allò que propugna la proposició de llei divideix, secciona la població escolar, i sostenim que vol obrir nafres. La proposició de llei duu la considerable càrrega d'errors conceptuals que considerem no propis de persones que eduquen o que tenen a veure amb l'educació. En ple segle XXI i en ple desenvolupament d'aquest model de nació diversa però única que és Catalunya, aquests errors són imperdonables.

D'entrada, en l'argumentari només es parla dels nens, de «los niños». El llenguatge, amb el tic sexista incrustat en la seva semiòtica, exclou dels problemes irreals les nenes, les quals, segons els promotors, no deuen ser objecte de les causes que sí que afecten els nens.

El redactat sencer de la proposició esmenta una Catalunya amb *ñ* que no existeix, i es refereix a una Generalitat que tampoc no hem sabut trobar en els documents legislatius, ni en els de la història d'aquest país.

En un punt hom parla d'una minoria damnificada que en un altre es converteix per art d'encanteri en «más de la mitad de los ciudadanos de Catalunya». Cal tornar afirmar que a casa nostra no hi ha minories, ni majories, ni encara comptades per parlants, sinó una comunitat nacional que s'expressa en llengües diverses, segons circumstàncies diferents? Caldrà insistir que aquesta pluralitat en la unitat és un dels nostres principals actius?

No hi ha referència a la llengua aranesa, com si aquesta no pertanyés també a infants. Ni s'hi esmenten l'àrab, ni el romanès, el cantonès, el suahili, excepte en l'article tercer, passant-hi de puntetes, amb indiferència i amb unes prescripcions tècniques tan febles que expliquen la mala consciència.

Hom diu que la Generalitat en matèria de política lingüística ha fet cas omís dels seus ciutadans —un cop més, no compten les dones ciutadanes. És un error conceptual, això, quan se sap que no és cert i que s'han arbitrat mesures per a oferir l'atenció individualitzada, o bé es tracta d'una hipèrbole iracunda? Mai no hem viscut un malestar ni gran ni considerable per la metodologia de la immersió lingüística, mai. Casos singulars, esparsos, han vingut a justificar el consens més que amplíssim, la voluntat més que majoritària de la ciutadania que l'escola catalana forneixi als infants els instruments de les dues llengües oficials pròpies d'uns i altres.

Els proposants parteixen de la falsa base que les nostres criatures, nenes i nens, no conviuen amb llurs llengües en el joc, en la relació interpersonal, en els afectes, com si s'estranyessin a causa de llurs expressions lingüístiques. És així, per ventura? Són així les nostres criatures, per ventura? No hi ha consciència, no tenen els promotors consciència que les coses no són com tal volta les voldrien, sinó com la sociologia les ha fetes? Es tracta de la sociologia de la convivència, saben?, dels afectes, de la normalitat que hem sabut bastir.

El gran error de la proposició, si es tracta d'error i no d'un prejudici, és contingut en l'afirmació que la immersió lingüística —celebrada, dit sigui de pas, per pedagogs i pedagogues i per sistemes educatius del món

conegut— propicia el fracàs escolar dels infants no catalanoparlants. Volen dir els proposants que els altres hi són immunes, al fracàs? Se sap de sobres —els proposants haurien de saber-ho— que el fracàs escolar té a veure molt, i molt, amb les condicions socials, econòmiques i d'entorn familiar de la criatura o de l'adolescent. És així en un sistema educatiu normalitzat i democràtic, inclús i d'aprenentatges significatius, i aquest és el nostre sistema. Per dissort, encara tenim massa entorns a Catalunya que no animen l'aprenentatge en l'esforç personal, el profit dels estudis, certament; però aquesta és una altra qüestió.

Catalunya va optar fa temps per una sola escola, a imatge i semblança, si se'm permet de dir-ho, de la sola comunitat nacional. La segregació és precisament el que l'opció catalana, amb la seva escola, va voler i va saber evitar. Fer dues escoles segons la llengua familiar dels infants, o tres, o quatre, o trenta, en els temps que corren, és dividir les criatures, dividir les persones adultes, seccionar el present comú i el futur que ens ha de pertànyer per igual. Simplement, no ho podem permetre, no ens ho podem permetre. Sigui quina sigui la llengua familiar de l'infant, aquest té dret a pertànyer al mateix col·lectiu, on aprèn el català, el castellà, la tercera llengua.

Segons els proposants, la Generalitat vulnera la llei. Però no esgrimeixen cap sentència que ho determini, simplement perquè no és possible. La llei constitucional i la que emana de l'Estatut són els principis rectora de la política lingüística en la seva aplicació també a l'escola. Per llei, la llengua pròpia de Catalunya és el català, que va néixer com totes les altres llengües romàniques i que no va ser creada per tocar a ningú allò que no sona. (*Rialles.*)

El català és una llengua més en el concert de les llengües del món, útil per a les humanitats, senyors promotors, per a les ciències, per a l'aprenentatge, útil també per a l'amor. Com hi és útil el castellà, o l'àrab, o el cantonès. El català és, per llei i per voluntat democràtica, la llengua vehicular en el sistema educatiu. No és un arma que pugui carregar-se contra res ni contra ningú. La llengua castellana tampoc no pot ser una arma d'agressió. Les llengües no poden ser armes. El nostre sistema educatiu no exclou el castellà; el «mima», com correspon.

La ciutadania de Catalunya fa anys que s'ha donat a ella mateixa la més sàvia de les regles: la pau lingüística; una pau amb la qual tots i totes procurem que el coneixement d'idiomes afermi els propis de les nostres criatures, dels nostres adolescents, per a aconseguir el domini dels pròxims i dels llunyans, car les llengües uneixen comunitats humanes.

Cal dir que el Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa votarà el rebuig de la proposició de llei? Serà així perquè l'entenem lleugera, inescient, inadequada, inoportuna finalment per a l'educació, per a l'amor i per a la cohesió social del país.

Gràcies, senyor president, diputades, diputats.

(*Aplaudiments.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas... Bienvenidos todos los que estáis entre el público y todos aquellos que están pasando frío en la calle y que son la sociedad civil. Antes de nada quiero decir que yo tenía preparado un discurso, pero lo voy a dejar ahí, porque todo lo que he oído hoy aquí es de juzgado de guardia. Y empezaré por ello.

No me parece de recibo —no me parece de recibo— que un día como este, que debería ser de gala para nosotros en el Parlamento porque hay una iniciativa civil, una iniciativa popular, con más o menos razón —con más o menos razón—, no esté el presidente, ni el vicepresidente, ni todos los demás. Durante todo, todo... (*remor de veus*), durante todo el debate han estado ocho de los sesenta y nueve que forman parte de este Gobierno; ahora han venido unos cuantos más. Estarán conmigo que democráticamente es una auténtica vergüenza que no esté escuchando a la población civil todo el Gobierno en pleno.

Sigo. De lo que han dicho los representantes de los diferentes grupos de la cámara, quiero destacar solo uno de cada, porque en realidad, señor Font, del Grupo Socialistas, miente, miente y miente (*remor de veus*) cuando dice que nuestra ley garantiza a nuestros hijos que puedan estudiar en lengua materna en nuestras escuelas primarias. Y es verdad eso, lo segundo no es verdad. No se puede hacer, no se puede hacer y no se puede hacer. Y por tanto usted miente, y debería reconocerlo aquí.

También miente quien dijo —Mercè Roca, señora Mercè Roca—..., cuando dice: «Cataluña está por la media española respecto al fracaso escolar.» Bien, no distorsione. En realidad, Cataluña está por la media porque hay una sola de ellas —una sola de ellas—, que es Andalucía, que está tan baja que baja toda la media española. Pero Cataluña está detrás, es decir, es la «entreúltima» de todas. Y además, respecto a Europa, también. Por lo tanto, también aquí miente. (*Remor de veus.*)

Dice la señora Irene Rigau que el sistema que proporciona esta iniciativa nos llevaría a la segregación. Mire, señora Irene Rigau, a la única segregación que nos llevaría esta iniciativa es a la que ustedes defienden, porque ahora mismo estamos segregados la mitad de Cataluña. (*Remor de veus.*) Y para terminar le diré que dice: «No se ajusta al Estatuto de Autonomía una iniciativa como esta.» Efectivamente, no se ajusta, pero se ajusta a la Constitución y se ajusta a los derechos de los ciudadanos de Cataluña; a eso sí se ajusta.

El otro día, hace unas semanas, unos meses, en esta cámara, quejándose este diputado de cómo estaba el sistema escolar, el fracaso escolar, el señor conseller, aquí presente —gracias, señor Maragall—, utilizó como contrarréplica el sistema finlandés, con buen criterio, y lo defendió, y era *adient*, para defender la comprensión y para defender el éxito de ese sistema. Curiosamente, poco después se fueron allí a Finlandia el

señor vicepresidente, el señor Maragall, etcétera, y un séquito; estudiaron el sistema, pero nunca más se supo. ¿Saben por qué? Porque el sistema finlandés, el mejor del mundo, tiene un sistema de inmersión lingüística que no sirve a los fines que aquí se persiguen para la construcción nacional; ese es el problema. Y yo se lo explicaré, en qué consiste el sistema finlandés.

En cualquier municipio de Finlandia con un 8 por ciento, solo un 8 por ciento de hablantes, o la existencia de 3.000 personas de la lengua minoritaria, sea la sueca o la finesa, ha de ser bilingüe por ley –en cualquier municipio de nuestra Cataluña, el 8 por ciento no es; es mucho más, en cualquier lengua. Y las autoridades tienen la obligación de proporcionar servicio en ambas lenguas sin que nadie lo solicite. Además, la práctica del bilingüismo sueco - finés es real, desde la rotulación de calles a la documentación oficial, hasta los usos políticos..., sin trampa como aquí, que han hecho una limpieza lingüística del callejero y de todo lo demás. La enseñanza, por principios, se realiza en la lengua materna desde preescolar hasta el equivalente de tercero de primaria, cosa que aquí no ocurre. A partir de ahí, se va pasando a la segunda lengua, cruzándose con los niños del otro grupo lingüístico, hasta acabar con un programa común equilibrado.

Nosotros aquí, en esta cámara, ya hemos propuesto un sistema trilingüe: 35 por ciento más menos 10 por ciento para la lengua catalana, como lengua vehicular; lo mismo para el castellano, y un 20 por ciento más menos para el inglés. Ese sí es un sistema trilingüe que deberíamos poner en práctica, pero no el que dice el Gobierno, que es pura propaganda, porque el sistema trilingüe del Gobierno es el 98 por ciento en catalán y el 2 por ciento en inglés o, si quieren, dos asignaturas –cuando sea, porque ahora no es– en inglés y el resto en catalán; ese es el trilingüismo que pretende el Gobierno.

Miren, hay una cosa peor que un sistema educativo malo como el que tenemos: el no querer verlo, ese sistema. Pero hay aún otro peor que el malo: el que además de ser malo se oculta conscientemente en nombre de intereses inconfesables.

Miren, yo lo que veo es una cosa. Aquí se ha planteado, por parte del Grupo de Ciudadanos, una solución para nuestras escuelas. Hoy se ha planteado por iniciativa popular otra solución. Y, sin embargo, a ustedes no les interesa para nada los sistemas ni los modelos pedagógicos. ¿Por qué? Porque lo que les interesa es el fin que persiguen, y el fin que persiguen es una sola lengua para la construcción de un país. Y, efectivamente, no les servirá ningún modelo, ni siquiera el finlandés, para conseguir ese fin. Por eso no les va a gustar jamás un modelo bilingüe ni trilingüe, porque no se conseguiría ese fin.

Por tanto, desde ese punto de vista, yo creo que el que no quiere ver esto es que realmente es ciego, o simplemente se está mintiendo a sí mismo. Por lo tanto, yo les diría: toda esa gente que está ahí en la calle..., que no hay más remedio, ya que hemos llegado hasta aquí, que movilizarse en la calle, porque desde luego si el recibo que tenemos que hacer es como lo que hemos

recibido hoy, esta tarde, aquí, desde luego no vamos a conseguir nada.

Miren, les digo una cosa –les digo una cosa. Si el sistema de inmersión escolar que tenemos hoy en Cataluña es tan bueno... –lástima, yo no tengo hoy aquí al señor Montilla, porque le querría mirar a los ojos, al señor Montilla–, si es tan bueno, ¿cuál es la razón por la que el ciudadano corriente ha de creer en un sistema de inmersión lingüística que rechaza nuestro presidente? (*Veus de fons.*) «¡Anda ya!» no (*rialles*), «¡anda ya!» no. No me conteste así. «¡Anda ya!» no. El señor presidente no lleva a sus hijos a la escuela pública, a esa escuela a que sí obliga a todos los hijos de obreros del cinturón industrial donde él vive, ¡pero él se los lleva a la escuela alemana, donde no hay esta inmersión! Y eso no es de recibo, porque nuestro presidente es el modelo de todos los catalanes y tiene que dar razón de ese modelo. (*Remor de veus.*) Segundo. No vale, no es de recibo que como presidente de esta comunidad nos diga que él tiene derecho a llevar a sus hijos adonde quiera. Y tiene razón, pero como modelo no lo puede hacer.

Miren, yo les diré una cosa. ¿Qué pensarían ustedes si el amo de un restaurante se fuera a comer todos los días al restaurante de al lado? ¿Ustedes irían al restaurante ese a comer? (*Remor de veus. Pausa.*)

Les diré una cosa, para terminar. Uno de los máximos defensores de la normalización lingüística, que es el que inventó el concepto, uno de los máximos defensores de la inmersión lingüística, que es el que inventó el concepto aquí en Cataluña, y el autor de esa leyenda urbana que el catalán desaparecerá en cincuenta años si no suplanta al castellano, sociolingüista que durante muchos años fue el alma de esta defensa, el señor Lluís Aracil, este señor tan celebrado ha dicho cosas muy fuertes, porque se ha opuesto a la inmersión. Espero, señor presidente, que la cita que voy a hacer, que nació de una entrevista en *El Mundo* en 1986, señor presidente, no ofenda a nadie y, por supuesto, no me corte. En todo caso, voy a hacer una cosa: cuando salga un «palabroto», yo cojo y, como en las películas para niños, hago *pii*, y ya está, ¿eh?

Dice el señor Aracil: «La inmersión de los niños castellanohablantes de Cataluña en el catalán atenta contra la dignidad humana. La inmersión es una salvajada. Ya lo dijo Lincoln» –dice él–, «que es posible engañar a todos un rato, o a unos pocos siempre, pero no a todos siempre. Pero la acción subliminal sobre el inconsciente de una generación ya será para entonces una devastación mucho más grave de lo que fue el... *pii*. Estoy seguro, porque va más directamente a incapacitar y a significar a la gente con eso de la lengua del territorio.»

El president

Senyor Robles... Acabi, acabi.

El Sr. Robles Almeida

Me falta todavía tiempo, ¿verdad, señor presidente?

El president

No, li'n sobra... Ja han passat quaranta segons...

El Sr. Robles Almeida

¡Ah!, me he pasado...

El president

...sí. Acabi, acabi.

El Sr. Robles Almeida

Acabo, señor presidente –acabo, señor presidente–, despidiéndome y congratulándome de que hoy la señora Carina haya hecho esta inmersión en castellano. Espero, señora Carina, que lo siga utilizando, porque ya somos más en esta cámara que empezamos a meter a la sociedad civil en esta cámara.

Gracias, señor presidente.

(Aplaudiments.)

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim, doncs, a votar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

El senyor portaveu d'Iniciativa...

(Pausa llarga.)

El resultat ha estat 111 vots a favor, 13 vots en contra.

Atès que l'esmena a la totalitat, de devolució de la proposició de llei, ha estat aprovada, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les deu del dematí.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i un minut.